

INTERNATIONAL
Bestseller

JUAN ANTONIO CEBRIÁN

PSIHOKILLERI

PORTRETELE CELOR MAI CUNOSCUȚI CRIMINALI

Săptămâna Financiară

CUPRINS

Introducere.....	1
John Ketch. Călăul cel feroce.....	4
Catherine Hayes. Capul misterios.....	9
William Burke & William Hare. Hoții de cadavre	15
Alexandre Pearce. Un canibal irlandez în Australia.....	22
John Wesley Hardin. Când moartea s-a instalat în Vest	31
Brynhilde Paulsetter Sorenson. Belle Gunness, văduva neagră.....	37
Jeanne Weber. Sugrumătoarea din Paris.....	45
Henry Desire Landru. Un barbă albastră seducător de văduve.....	52
Fritz Haarmann. Măcelarul din Hanovra.....	60
Peter Kurten. Vampirul din Dusseldorf.....	67
Albert H. Fish. Căpcăunul din New York.....	73
Edward Gein. Casa ororilor.....	82
Theodore Robert Bundy. Prădătorul din Seattle.....	88
Daniel Camargo. Bestia din Anzi.....	96
Andrei Romanovici Cikatilo. Bestia din Rostov.....	100
Apendice.	
Ceilalți.....	108
Bibliografie.....	117
Pagini web despre criminali.....	118
JUAN ANTONIO CEBRIÂN.....	119

LITERA

Editura „Litera Internațional” O. P. 53; CE 212, sector 4, București,
România tel./fax (021) 3196390; email: comenzifglitera.ro

Traducere și adaptare: Graal Soft SRL

Edición original en castellano © 2006 Ediciones

Nowrilus SL, Madrid, Spain

www.nowtilus.com

© Juan Antonio Cebrián

Copyright © 2008, Litera Internațional

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile sunt rezervate

Ne puteți vizita pe

la www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Sorinei Șerb

Concepția grafică și coperta: Faber Studio SRL Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Tipărit în Germania

CEBRIÁN, JUAN ANTONIO

Psihokilleri. Portretele celor mai cunoscuți criminali /

Juan Antonio Cebrián; trad.: Graal Soft - București:

Litera Internațional, 2008

ISBN 978-973-675-465-4

I. Graal Soft (trad.)

343.9(100):929

---

*Această carte este dedicată fraților
și prietenilor mei din Tertulia Zona Cero:
Curios Canales, Jesus Callejo și Bruno Cardenosa.
Cu ei aș fi capabil să cercetez
infinitul misterios și chiar mai mult.*

Introducere.

Dragi cititori, bine ați venit la cea de-a cincea operă literară a mea. După cum puteți vedea, și dacă nu, folosiți-vă imaginația, scriu aceste rânduri la biroul meu în stil victorian. Da, știu că este puțin cam învechit și încărcat, dar credeți-mă că tocmai acestea sunt detaliile care îmi plac cel mai mult. Tocmai am stins a nu știu câta țigară și mă pregătesc să trec la pipă, dar, înainte, dați-mi voie să vă mărturisesc că aceasta este, fără îndoială, cartea cea mai ciudată cu care m-am întâlnit.

Totul a început într-o dimineață, acum câteva luni: îmi aduc aminte că în acea zi temperatura coborâse considerabil, m-am trezit târziu, ca de obicei, și, după ce am petrecut ora normală în baie, am coborât scările care duceau din dormitorul meu în bucătărie, pentru că, se știe, cel mai bun lucru pentru a începe o nouă zi este să iei un mic dejun plăcut, mâncând ceea ce îți cere corpul. Însă, fără îndoială, acea dimineață a fost diferită, ceva era pe punctul de a se întâmpla, iar eu nu presimțeam ce, pe când mâneam o felie de pâine prăjită, unsă cu gem de piersici. Exact în momentul în care am mușcat din pâine, a sunat telefonul - și ar fi bine să nu reproduc reacția mea și cuvintele urâte pe care le-am spus în acel moment - am luat receptorul dispus să-mi strig pofta de răzbunare, dar vocea care s-a auzit de la celălalt capăt a calmat orice impuls criminal. Da, prieteni, era el, cu vocea sa gravă și profundă, era el, dragul meu prieten Fernando Jimenez del Oso.

Acesta este doar un fragment din conversația pe care am purtat-o:

Fernando: Bună, Juan Antonio, te deranjez?

Juan Antonio: Nu, nu, ce bucurie! Ce mai faci, dragă Fernando?

F : Bine. Te sun pentru că mi-a venit o idee.

J.A: Ah, da? Și care o fi aceea? - am spus cu obișnuita-mi ironie simpatică folosită în conversațiile noastre.

F: Păi, să scrii o carte pentru o colecție pe care o pregătesc.

J.A: Dar, Fernando, o carte, hm, n>ai prins foarte rău, sunt pe punctul de a termina *Cruciada din Sud* și trebuie să mă apuc de cea de a doua livrare a lucrării *Scene din istorie*. Sunt foarte ocupat, nu îmi face așa ceva.

F: Da, dar mie tni-ar plăcea.

J.A: Și dacă aș accepta, ce tematică am aborda?

F: Nu știu, ceva ce faci tu, despre asasinii psihopați. Ce zici ?

J.A : Bine, dar ține minte că sunt personaje foarte complicate și că va fi dificil să pun pe hârtie tot ce sunt în stare să povestesc la radio.

F : Sunt convins că o vei face foarte bine, de aceea te și sun. Pot să mă bazez pe tine?

J.A : Da, Fernando, da, ești singurul care mă poate face să înțeleg ce este cel mai bine pentru mine. Contează pe mine. Altceva?

F : Nimic altceva, doar fă ce știi tu să faci și trimite-le repede, că Santos, editorul, se

grăbește.

J.A : Dar abia ți-arn spus că accept, cum s-ar putea grăbi?

F: Pai i-am spus deja că ești de acord, mă ierți?

Este clar că puterea de seducție a prietenului meu Fernando este înnăscută și puțin exploatată, dar cu mine a funcționat întotdeauna. Cu o rapiditate prusacă am început să selectez speciunile adecvate pentru realizarea acestei lucrări.

După cum cei mai mulți dintre cititori știu, conduc de câțiva ani un program de radio al cărui nume este Roza vânturilor (La Roşa de los Vientos). În sezonul 2001-2002 au apărut Pasaje de teroare (Pasajes del Terror], copil legitim și întunecat al Pasajelor din istorie (I^asajes de la Historia], și, dacă îmi amintesc bine, am povestit viața și crimele a treizeci și patru de asasini psihopați. Emisiunea a fost un autentic succes de audiență, cu aproape trei sute de mii de ascultători în fiecare marți noaptea. Acest spațiu s-a transformat, fără să vreau, într-un loc de cult pentru împătimitii genului: canibali, spintecători, căpcăuni, bestii infernale, strangulatori și sânge, mai ales mult sânge, personaje greu de evaluat. Mințile cele mai perverse imaginate de oameni. Un cocteil exploziv pe care l-au savurat înspăimântații ascultători nocturni ai undei zero.

Am ales cincisprezece profiluri care nu vă vor lăsa indiferenți în fotoliul dumneavoastră din salon. Vă rog, încercați să citiți această carte cu lumina difuză și întotdeauna singur, citiți încet, bucurați-vă de fiecare pagină; veți observa că, după puțin timp, câteva umbre încep să apară în camerele casei dumneavoastră. Nu vă îngrijorați, sunt ei, însă deja nu mai pot face rău nimănui, și-au plătit vina lor pământească în infern și acum sunt curioși să afle tot ce se scrie sau se vorbește despre ei. În fond, nu erau atât de răi, dar circumstanțele, umilințele, provocările i-au făcut să comită tot felul de crime. Erau psihopați, dar nu bolnavi mintali și au știut mereu să discearnă între bine și rău. De ce au ales partea întunecată a vieții? Presupun că această carte oferă unele chei pentru a înțelege comportamentul lor anormal și antisocial și e sigur că, dacă ne vom cunoaște dușmanul, vom avea posibilitatea să luptăm împotriva lui.

Experții în criminologie consideră copilăria ca fiind foarte importantă atunci când este vorba de modelarea personalității noastre; conform acelorași cercetări, există o triadă comportamentală definitorie care apare frecvent în biografiile copiilor candidați la o carieră de criminali psihopați. Prima ar fi urinatul nocturn în pat, chiar și la o vârstă mai mare de 12 ani, a doua ar fi impulsul obsesiv de a chinui animalele de casă ori prietenii și, în ultimul rând, o mare atracție pentru foc. După cum observați, sunt probleme cu care, până nu demult, ne-am confruntat cu toții, pentru că știți pe cineva care să nu fi provocat vreodată un mic incendiu, să nu fi ținut un fluture pe un carton sau să nu fi pus insecte spintecate într-un borcan. E cineva care să nu fi făcut pipi în pat vreodată când era mic? Ia te uită, pare-se că și dumneavoastră faceți parte din acest grup. Nu vă simțiți vinovat, uneori asemenea pronosticuri dau greș, nu e nevoie să fii psihopat pentru a corespunde

unora dintre aceste trăsături distinctive. Acum permiteți-mi să mă ocup de o vizită neașteptată, ce ciudat, cine poate suna la ușă dimineața atât de devreme? A, dar este Santos, editorul, cine știe, poate s-a supărat pentru că nu am trimis cartea la timp:

J.A: Bună, Santos, ce vânt te aduce pe aici? Doamne, dar ce rău arăți, ai ochii injectați și acel cuțit... Dumnezeu! Nu face asta, Santos, gândește-te la Nowtilus¹. Nu, Santos, nu...

---

¹ Nowtilus este editura care a tipărit acest volum în 2007, după cum Santos Rodriguez este editorul cărții (n.red.)

John Ketch

Anglia (1630 – 1686)

Călăul cel feroce

Număr de victime: între 100 și 300 de execuții legale.

Fraza preferată a lui Ketch: „Eu sunt cel mai bun leac pentru a vindeca răul trădării. Voi curăța Anglia de trădători.”

Pe parcursul mai multor secole, călăii și-au îndeplinit macabra lor profesie protejați de o dubioasă legalitate. Aceste personaje cu cele mai diverse înfățișări au făcut sute de mii de victime. Luând aminte la biografia unora dintre ei, s-ar spune că, probabil, avem de-a face cu niște psihopați. Să nu uităm ca psihopații nu sunt bolnavi mintali, contrar a ceea ce s-ar putea crede, iar prin intermediul acestei cărți îi vom cunoaște ceva mai mult. Psihopatul știe să discearnă perfect între bine și rău, de aceea se înfruptă cu mai multă poftă din crimele sale atroce și le simte mai bine savoarea. De fapt, aceste ființe abominabile sunt cele mai periculoase din catalogul criminal, adevărați ambasadori ai infernului pe pământ. Așa neobișnuite și crâncene, fărădelegile lor au impresionat societatea care a suferit, de-a lungul vremii, de pe urma lor.

Richard Jacquet reprezintă un exemplu edificator, profilul său psihologic respectând, fără îndoială, canoanele cele mai stricte ale psihopatiei universale. În zilele noastre, în Regatul Unit, simpla sa amintire încă îi mai sperie pe tineri și pe adulți, care denunță în fața tribunalelor pe oricine îndrăznește să-i insulte apelându-i cu orice nume sub care era cunoscut cel mai sângeros călău din Anglia. „John sau Jack Ketch”, „Jack Catch” sau chiar „Richard Jacquet” sunt insulte considerate mai grosolane și mai umilitoare decât multe alte injurii folosite în mod obișnuit. În anul 1926, un tribunal britanic a condamnat pentru defăimare un cetățean care îl numise pe altul pur și simplu „Jack Ketch”. Acest lucru a fost suficient pentru ca judecătorul să îl condamne la plata unei amenzi urmată de o mică pedeapsă obișnuită în acea vreme care a constat în aruncarea defăimătorului într-un iaz.

Având în vedere că în istorie există mii de călăi, prin ce s-a făcut atât de cunoscut Richard Jacquet? Este momentul să descoperim existența sa înfricoșătoare, pătată cu sângele unui număr nedeterminat de bieți condamnați la moarte. Pentru că nu vom ști niciodată cad au fost.

Primele informații despre Richard Jacquet apar în anul 1663, până atunci neștiindu-se nimic despre acest bărbat marcat de un aspect fizic aparte. Era mic de statură și, în consecință, nu cântărea prea mult, iar fața ciupită de vărsat de vânt nu putea ascunde ura

viscerală ce izvora din ochișorii vivace ai lui Jacquet. Da, prieteni, Richard ura umanitatea și acest aspect nu trebuie pierdut din vedere. Statura sa mică și urmele pe care boala le lăsase pe trupul iui le provocau fără îndoială un sentiment groaznic acelor concetățeni care, în mod sigur, își bătuseră joc de el în copilărie și în tinerețe.

În acea perioadă din viața sa, piticul Richard a început să pregătească instinctiv o răzbunare personală împotriva societății care îl repudia.

Într-o epoca în care religia și superstițiile mergeau mână în mână, John Ketch s-a transformat într-un asasin crud, de care nu au putut scăpa nici măcar vrăjitoarele folosindu-se de așa-zisele „arte magice”,

Nu trebuie să ne uimească faptul că va fi folosit pe post de călău de închiriat pentru a realiza unele munci fără importanță.

În secolul XVII, satele și orașele angajau în mod frecvent un călău pentru pedepsele neînsemnate: nasuri tăiate, urechi retezate, limbi smulse din rădăcină, biciuiri și bătăi cu vergeaua constituiau macabra ofertă a unor oameni obișnuiți cu sângele și grozăviile. Meseria de călău era văzută, desigur, cu ochi răi, dar, cu toate acestea, multe persoane declasate trăiau foarte confortabil pe socoteala suferinței altora. Puțini doreau să rămână în istorie ca asasini, totuși, în aceste secole de oprobriu, pentru unele familii europene a devenit o ocupație transmisă din tată în fiu aceea de a omorî în mod legal. Avem cazuri răspândite în numeroase zone geografice europene: în Franța, în Italia, în Germania și chiar în Anglia, acestor personaje de joasă speță le-au fost plătite sume fabuloase de bani, fapt ce le-a permis să trăiască mai bine decât media, iar în secolul XVII acest fapt însemnă un nivel de trai foarte bun. Pe lângă acest factor economic important exista și latura spectacolului pe care îl oferea fiecare călău.

În secolul XVII, condamnății la moarte erau executați, urmând felurite ritualuri stranii: decapitare, tortură, spânzurătoare - trebuie să ținem seama de faptul că acele persoane erau omorâte pentru înaltă trădare, asasinate, furt, adică fapte considerate foarte grave și care meritau cea mai severă pedeapsă, pentru a sluji drept exemplu în lupta pentru menținerea unei ordini sociale stricte.

Toporul a fost instrumentul de lucru preferat a lui John Ketch. Având în vedere statura sa redusă, nu l-a utilizat niciodată cu ușurință, spre nefericirea condamnaților.

În acea epocă, oamenii-lup, vrăjitoarele și alte așa-nurnitele ființe drăcești erau candidații potriviți pentru a-și potrivi capul sub securea nemilosului Ketch.

Prin urmare, cu cât era execuția mai atractivă, cu atât se manifesta mai bine puterea sistemului spre pilda și învățul societății.

Începând din anul 1663, Richard Jacquet s-a transformat în cea mai ucigătoare armă a guvernului englez. Vreme de mai bine de 20 de

ani, scandaloasele sale execuții au avut loc de-a lungul întregii țări. Eșafodurile unde putea fi văzut erau locurile cele mai frecventate de plebe. Nimeni nu voia să piardă maimuțărilele aceluia pitic

atât de sadic și de odios.

În zilele anterioare execuției, Richard putea fi văzut plimbându-se pe străzile orașului care îl angajase, anunțând cu surle și trâmbițe „distinsul eveniment”. Lui Jacquet îi plăcea muzica, compunea el însuși cântece dulci, în care reda amănunțit frumusețile pe care urma să le comită în curând. Puteau fi ascultate strofe precum aceasta: „Ascultați-mă, a venit cel mai bun leac împotriva trădării, sunt John Ketch, cel care curăță iubita noastră Anglie de trădători”. Așa cânta în timp ce amuza publicul făcând tumbe și salturi grotești. Nu puteți nega faptul că, făcând abstracție de omoruri, era un adevărat showman.

Când venea momentul adevărului, călăul cel micuț își punea niște salopete negre exagerat de strâmte, care lăsau la lumina doar capul de mici dimensiuni presărat cu urme de vărsat de vânt. Condamnații îl priveau cu stupoare pe viitorul lor călău și cred că mulți au plecat pe lumea cealaltă afișând o grimasă acră, distrată. Și acesta nu era lucru puțin. Mulțimea cuprinsă de delir aplauda orice gest al lui Richard, acesta le prezenta topoarele, cuțitele și frânghiile sale, unelte indispensabile comiterii acelei fapte sălbatice. De exemplu, puneă tăișul toporului pe ceafa sau pe gâtul condamnatului fără să ajungă să-i taie carnea, apoi lansa o tiradă către plebe, ca și cum acela ar fi fost un miting politic. Sceneta se putea prelungi după chefu lui Jacquet.

În final, cu aprobarea autorităților prezente acolo, ducea la îndeplinire sângeroasa muncă. Nu trebuie însă să uităm că R.J. (sau J.K.) nu avea o constituție fizică de invidiat, așa încât înălțimea îl împiedica să aplice lovituri de topor precise. Și, de parcă aceasta nu ar fost de ajuns,

Fără îndoială că toți cei care au auzit numele John Ketch păstrează în memorie teribila imagine a toporului tocit căzând asupra victimei

armele sale nu erau de bună calitate, multe dintre ele fiind tocite și știrbe din cauza folosirii inadecvate, fapt care împiedica o tăiere eficientă. Vă puteți imagina dantescul acelor execuții și durerea suferită de condamnații care picau în mâinile micuțului.

Chiar și așa, personajul nostru a obținut popularitatea necesară pentru a lucra fără pauză și istov pe parcursul mai multor ani, Dar orice naș își are nașul.

În anul 1679, Richard Jacquet a atins culmea gloriei sale diavolești, atunci când, într-o singură zi, a masacrat 30 de condamnați pentru trădare. A făcut-o fără ajutor, semănând consternare și ură printre cei prezenți, care deja nu mai râdeau la glumele celui psihopat încrezut. În acei ani, John Ketch - să ne amintim că acesta era numele său de scenă - decimase populația de vrăjitori, conspiratori și delincvenți din Anglia. Fiarele încinse, funiile și toporul făceau parte din lista specială a groazei. În plus, dorința sa de a se îmbogăți îl împingea să-și jefuiască victimele, ajungând să fure hainele și puținele bijuterii pe care acestea le purtau în ultimul moment al vieții lor. John Ketch era cu adevărat un om demn de dispreț.

În anul 1683 se petrece una din cele mai faimoase întâmplări care-l are ca protagonist. În acel an, lordul Russell fusese condamnat la moarte pentru că a plănuit răpirea regelui Charles al II-lea². Cunoscând groaznica faimă care îl înconjură pe pateticul călău, l-a plătit pe acesta să-și realizeze treaba cu precizie de chirurg. Să nu se mire nimeni, căci acesta era un lucru obișnuit în epoca respectivă, când capetele nobile se rostogoleau prin orice piață publică. În consecință, lordul britanic i-a ordonat secretarului său personal să îi dea lui Jacquet 10 guinee, dacă rezultatul era cel convenit. Călăul cel crud a acceptat dificila provocare de a tăia curat în schimbul banilor. Cu toate acestea, Jacquet nu a reușit să se țină de cuvânt, căci, după prima lovitură de topor, capul lordului Russell a rămas unit de trunchi. Acesta, cu eternul calm englezesc, și-a întors capul pentru a-i spune ironic piticului: „Ascultă, pramatie, ți-am dat 10 guinee ca să mă tratezi atât de inuman?” Jacquet, înroșit din cauza dezonoarei provocate de lucrul prost făcut, a trebuit să mai lovească încă de trei ori pentru a separa capul de trunchi. A fost o scenă oribilă și sângeroasă. Cazuri ca acestea s-au repetat în mod constant în viața lui Richard Jacquet. În anul 1685, ducele de Monmouth i-a oferit lui Jacquet șase guinee pentru aceeași osteneală, iar de data aceasta a fost și mai rău, având în vedere că nobilul a primit cinci lovituri de topor, iar, în final, a trebuit să i se taie gâtul cu un cuțit. John Ketch deja aluneca pe toboganul istoriei, puțini mai voiau să îl angajeze, iar înclinația sa către băutură se făcea simțită în cea mai mare parte a zilelor. În anul 1686, a intrat la închisoare pentru o datorie. Când a fost eliberat, a sărbătorit evenimentul ucigând în bătaie o prostituată, ceea ce a dus la condamnarea sa la moarte în luna noiembrie a aceluiași an. Spânzurarea lui Jacquet a fost jalnică, la fel ca și viața sa. Din cauza greutății mic, a dat din picioare timp de 10 minute până să moară. Nimeni nu l-a plâns, iar acum cei din infern îl suportă acolo.

---

² Nota traducătorului: Regele Carol II al Angliei s-a născut pe 29 mai 1630 și a murit la 6 februarie 1685.

Chatherine Hayes

Anglia (sfârșitul secolului XVII – 1726)

Capul misterios

Număr de victime: 1

Extras din declarație: „l-am convins pe Billings și pe Wood să-l asasineze pe soțul meu. Era un ateu fără suflet și asasinul fiilor săi. L-am îmbătat cu șase ulcioare de vin și apoi l-au omorât cu lovituri de topor”.

Asasinatul este strâns legat de condiția umană. De-a lungul mileniilor, criminalii și-au comis faptele mânați de dorința morbidă ca acestea să nu le fie imputate. În unele cazuri așa a fost, cei care au comis mii de asasinate au scăpat de acțiunea justiției, fie din cauza lipsei de probe, fie pur și simplu deoarece toate cadavrele au dispărut fără urmă, astfel încât crimele păreau a fi perfecte.

De la înființarea sa, poliția a avut ca prim obiectiv rezolvarea tuturor cazurilor, oricât de complicate ar fi fost acestea. În primele secole de funcționare a instituției, pentru rezolvarea unui caz, poliția se baza în principal pe martorii oculari sau pe mărturiile complete. Ulterior, tehnologia și metodele deductive s-au dovedit a fi fundamentale pentru a exclude posibilitatea ca o crimă să fie perfectă. În prezent, seriilele de televiziune precum CSI ne arată că diferitele departamente științifice de poliție din lume se bazează pe o mașinărie sofisticată, care permite descoperirea oricărui asasin. Nu contează cât de prevăzător este acesta atunci când ascunde probele esențiale, care ar putea duce la descoperirea crimei sale. Singurul lucru necesar este să ai la îndemână corpul delict și să cunoști circumstanțele în care a murit victima. După cum spune Gil Grissom, protagonistul serialului menționat mai sus: „nu contează ce ne povestiți, probele vor vorbi pentru dumneavoastră”.

Cu toate acestea, la începutul secolului XVIII, poliția se deosebea mult de ceea ce este astăzi. În acele vremuri nu se știa nimic despre tehnica fotografiei, despre valoarea amprentelor digitale sau despre analiza ADN. În consecință erau nevoiți să se descurce utilizând alte tehnici, destul de rudimentare și nu întotdeauna eficiente. Fără îndoială, agenții de poliție de atunci se bazau pe perspicacitate, pe intuiție și, mai presus de toate, pe o profundă cunoaștere a societății pe care trebuiau să o servească.

Vă voi povesti o întâmplare care ne poate spune mai multe despre metodele utilizate de poliția londoneză în primii 30 de ani ai secolului XVIII.

Se întâmpla pe data de 2 martie 1726, pe când Londra era metropola unui imperiu care începea să se extindă pe toate continentele. Mândrii locuitori ai aglomeratului oraș profitau de fiecare rază de soare pentru a face plimbări sănătoase prin frumoasele zone care împrejmuiau orașul de pe Tamisa. Chiar în apropierea acestui râu, în acea zi frumoasă, a fost făcută o descoperire macabră, care a schimbat în mod considerabil viața cotidiană a londonezilor.

În acea dimineață însorită, niște locuitori din vecinătate care se plimbau pe Horse Ferry Wharf au dat, din întâmplare, peste ceea ce părea a fi un cap uman. La început a fost dificil să-și dea seama cu claritate ce vedeau, mai ales că zona fusese înecată de ploi cu câteva zile înainte, iar în acea zi era plină de noroi. Cu toate acestea, trecătorii au pătruns în mocirlă până în locul unde fusese zărită acea presupusă țeastă. Odată ajunși la ea, i-a cuprins frica. Într-adevăr, era un cap uman, și încă unul proaspăt; sângele încă neînchegat era dovada acestui lucru. Au învelit rapid macabra descoperire într-o pânză și s-au îndreptat în grabă către cea mai apropiată secție de poliție. Odată ajunși acolo, au povestit agitați ceea ce li se întâmplase și, spre groaza celor prezenți, au desfăcut cârpele care ascundeau secretul din apele Tamisei.

Bineînțeles că acela era un cap de om, dar cui îi aparținea? Unde se afla restul corpului?

În curând, poliția londoneză a trimis mai multe efective în zona unde s-a făcut descoperirea. Scopul nu era altul decât să localizeze restul cadavrului, pentru a încerca o mai bună identificare. Cu toate acestea, se putea baza pe trăsăturile mortului și acest aspect ușura enorm lucrurile.

În acei ani, disparițiile misterioase erau frecvente în Regatul Unit: pușcăriași fugiți din închisoare, asasini care se ascundeau de justiție, hoți care mai mult fugeau decât furau sau victime ale căror cadavre erau dosite pentru totdeauna de călăii lor. Cert este faptul că atunci era foarte ușor să scapi de o pedeapsă impusă de tribunale. Coloniile americane constituiau un adevărat loc de refugiu, nu doar pentru emigranții economici sau politici, ci și pentru delincvenții de orice tip și de orice condiție. De aceea, era un lucru frecvent să dai peste liste interminabile conținând nume ale persoanelor care fugeau de justiție sau ale

Trafalgar Square a fost unul dintre locurile prin care trupele de securitate britanice au desfășurat investigația acestei crime, care părea destinată uitării și al cărei autor avea toate șansele să scape nepedepsit.

unor simpli dispăruți despre care nu se mai știa nimic. După cum am spus mai devreme, metodele polițienești erau încă rudimentare, iar munca uriașă.

Pe parcursul câtorva zile, polițiștii au cercetat locul unde fusese descoperit enigmaticul cap. Totul se complica pe măsură ce trecea timpul, corpul părea că se evaporase și, în plus, nimeni nu recunoștea fața celui individ atât de straniu. În cele din urmă, autoritățile au decis să ia o măsură radicală: au înfipt capul într-o sulică pentru a-l arăta cetățenilor londonezi, sperând că prin această expunere publică vor obține rezultatele la care nu reușeau să ajungă pentru moment. Astfel, capul cu ochii săi atât de vii a fost înfipt în fața bisericii Saint Margaret din Westminster. În curând, vestea a început să circule prin cartierele și piețele din City³. Sute de curioși s-au apropiat pentru a privi trăsăturile celui cap, care, firește, începea deja să putrezească și era puțin desfigurat. După

cum vă puteți imagina, priveliștea nu era foarte plăcută. Cu toate acestea, poliția spera ca asasinul să se apropie de victima sa. Cei care păzeau resturile umane aveau ordin expres să rețină toate persoanele care ar da semne evidente de vinovăție sau remușcare, dar nimic din acestea nu s-a întâmplat, iar zilele treceau, până când, într-o dimineață, cineva a exclamat: „Pare să fie John Hayes!” Fraza a trecut neremarcată din cauza faptului că și mai înainte mulți au rostit fraze identice, referindu-se la alte persoane dispărute. Poliția, resemnată că nu reușea să identifice cadavrul, a avut bunul simț să ascundă ceea ce mai rămăsese din cap într-un vas mare de gin, putându-se în acest fel păstra în timp ce se continua căutarea cheii celui mister. În acest fel atât de artistic, capul a ajuns într-o încăpere obscură din clădirea poliției londoneze.

Cetățenii care anunțau vreo dispariție erau îndemnați să meargă să vadă capul, căci putea fi vorba de vreun vecin. Pe parcursul mai multor zile, sute de curioși s-au apropiat să vadă chipul misterios. La cererea solicitantului, polițistul de serviciu îl scotea din urnă și, cum identificarea eșua invariabil, depozita craniul din nou în vasul cu gin.

Așa s-a întâmplat de nenumărate ori, ceea ce a transformat acest cap într-unul din cele mai amănunțite capete din istoria crimelor. Într-un final, acel martor care crezuse că recunoaște fața expusă ca fiind a

Capul celui asasinat a fost găsit plutind în Tamisa. Începând din acel moment, poliția s-a pus în mișcare și a întreprins acțiuni „stranii”, cum ar fi afișarea capului, pentru ca publicul să îl observe, să poată identifica cui aparținea.,, Iar această metodă a dat rezultate.

³ Nota traducătorului: Denumire sub care este cunoscut centrul orașului Londra.

vecinului său, John Hayes, a trecut la acțiune. Mai ales că John Hayes era un tâmplar foarte cunoscut în cartierul său, iar dispariția lui coincidea, în mod curios, cu data la care fusese descoperit capul. El să fi fost?

Fără îndoială ca răspunsul l-ar putea avea soția sa, Catherine Hayes. Până atunci, femeia susținuse că soțul său a plecat de acasă fără nici o explicație. Cu aere de detectiv, ea le-a dat tuturor asigurări că soțul său a dispărut după ce a asasinat doi copii în timpul unei excursii la țară; însă acest lucru nu suna prea convingător, în primul rând, pentru că nu se știa nimic despre cei doi copii și, pe de altă parte, nici măcar nu fusese denunțat un fapt asemănător. La insistențele vecinilor, Catherine a brodat noi scenarii care

să explice dispariția soțului ei. Într-un final, la presiunile vecinilor, a fost obligată să meargă la poliție, unde se afla capul care părea să fi fost recunoscut de către prietenul soțului său. Catherine, tremurând, a solicitat înălțarea țestei. Polițistul, obișnuit cu ritualul, l-a scos în mod mecanic, dar în acel moment ceva a dat peste cap scenariul, și aceasta a fost chiar Catherine, care de emoție, a scos un țipăt ascuțit urmat de convulsii, reușind cu greu să spună: „Ești tu, John? Vai, Doamne! Ce ți-au făcut!” Urmând tradiția celor mai bune actrițe britanice, Catherine a îmbrățișat vasul în care se afla capul soțului său, recuperat în cele din urmă. Polițiștii au reușit cu greu să o îndepărteze, părea că acel caz atât de ciudat începea să intre pe făgașul normal; dar poliția văzuseră ceva straniu pe fața lui Catherine. Poliția, obișnuită să cerceteze fața criminalilor, a remarcat pe chipul acesteia urme de vinovăție. Poate că, inițial, a fost doar o apreciere sufețială a inspectorilor, dar în aceste momente nu aveau nimic de pierdut supunând-o pe văduva neconsolată unui interogatoriu în toată regula. Polițiștii aveau o metodă infailibilă - îl copleșeau pe suspect cu un torent de întrebări dificile. Hărțuirea suspectei a dat roade, Catherine mărturisind asasinarea soțului său, John. Pentru omorârea tâmplarului a avut doi complici, doi indivizi numiți Thomas Wood și Thomas Billings, care au fost de acord să comită crima în schimbul a 1500 lire, presupusa moștenire lăsată de John Hayes. De ce l-au omorât? Explicația dată de Catherine nu lăsa loc îndoielilor: John Hayes era un alcoolic împătimit, certurile lor constante se terminau cu bătăi și insulte care au ajuns s-o tulbure mult prea tare pe Catherine. Ea făcea într-una comentarii îngrozitoare despre soțul său, pentru a-i convinge pe cei doi complici că era o singură cale de a o ajuta să scape din infernul familial. De exemplu, i-a asigurat că John era ateu și că si-a omorât cei doi fii. Ce mai, declarațiile lui Catherine păreau să dea impresia că, omorându-l pe John, asasinii cei milostivi au făcut un bine umanității.

John Hayes a fost asasinat într-un atelier de târnplărie, locul său de muncă, pentru niște motive mai mult decât „justificate”, bineînțeles, din punctul de vedere al soției sale, care i-a fost și asasin.

Metoda folosită a fost cât se poate de simplă. Într-o noapte, înainte de 2 martie 1726, Catherine i-a adus soțului cel puțin 6 ulcioare cu vin, în timp ce acesta lucra în atelierul său de tâmplărie. După ce s-a îmbătat, n-a mai avut ochi pentru cei doi asasini care l-au lovit cu cruzime până când a căzut la pământ, unde l-au hăcuit cu toporul, punându-i capăt zilelor. Ca să nu lase urme incriminatorii, i-au tăiat capul și l-au ascuns în locul unde a fost ulterior găsit. Însăși Catherine s-a ocupat să adune sângele într-o găleată. Mărturia făcută de Catherine în cele din urmă a trimis poliția într-un loc numit Marylebone, zonă unde a fost descoperit corpul decapitat al lui John. Poliția a trebuit doar să unească trunchiul și capul pentru a se convinge că, într-adevăr, acel cadavru era a lui John Hayes,

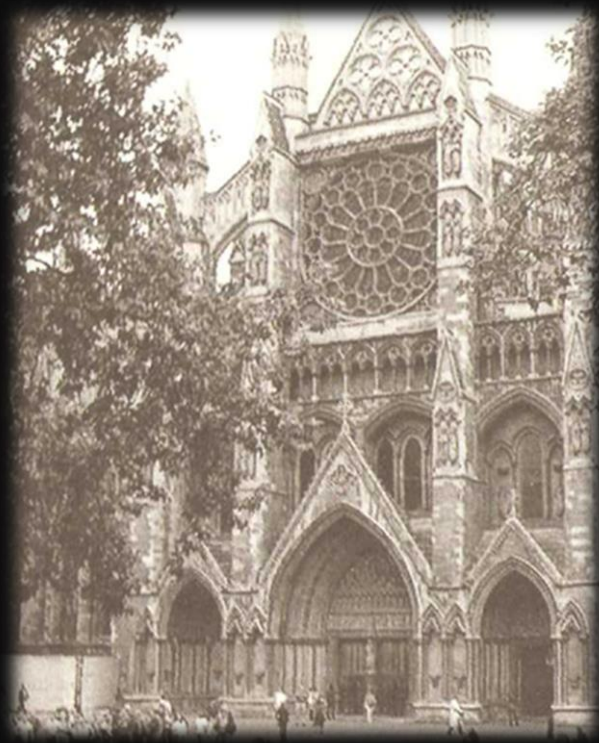
Au început să circule tot felul de zvonuri prin Londra, s-a spus că acel asasinat fusese motivat de relațiile sexuale dintre Catherine și cei doi complici și că, în chip logic, gelozia tâmplarului ar fi dus la fatalul deznodământ.

Cei trei asasini au fost condamnați la moarte: Thomas Wood și Thomas Billings au murit spânzurați pe 9 mai 1726. Pedeapsa lui Catherine a fost mai cruntă: ea a fost condamnată la moarte prin arderea pe rug. Obiceiul spunea că persoana condamnată trebuia să fie strangulată înainte de a fi aruncată în flăcări, dar călăul nu a reușit să-și îndeplinească sarcina. Mâinile sale au strâns, doar câteva secunde, gâtul subțire a femeii iar ea a leșinat, lăsând impresia că murise deja. Din nefericire, nu a fost așa, astfel că, atunci când călăul care își făcuse treaba de mântuială a dat foc lemnului din rugul pe care se afla, Catherine s-a deșteptat din leșin țipând. Dar nu se mai putea face nimic pentru acea nefericită, care a murit zbătându-se printre flăcări. Nu se va ști niciodată dacă lemnele care au ars-o proveneau de la atelierul de tâmplărie al soțului său.

Cazul a fost închis, iar misteriosul cap și-a găsit, în sfârșit, odihna alături de restul corpului. Poliția londoneză a folosit un sistem pe cât de simplu, pe atât de eficace: expunerea

publică a unicei probe disponibile a fost, în final, ceea ce i-a scos la iveală pe cei vinovați de asasinat. Căci, prieteni, nimic nu este mai util pentru un polițist decât confruntarea față în față dintre asasin și victima sa.

În 1839 această poveste tradițională britanică a fost suficient de expresivă pentru a-i inspira lui William Makepeace Thackeray, vestitul scriitor și jurnalist, primul său roman intitulat *Catherine: o poveste*.

Capul a fost înfipt lângă Westminster, un spectacol public care i-a atras pe locuitorii Londrei

William Burke & Villiam Hare

Scoția (1792 – 1829) și (1790 – 1860)

Hoții de cadavre

Număr de victime: 17-28

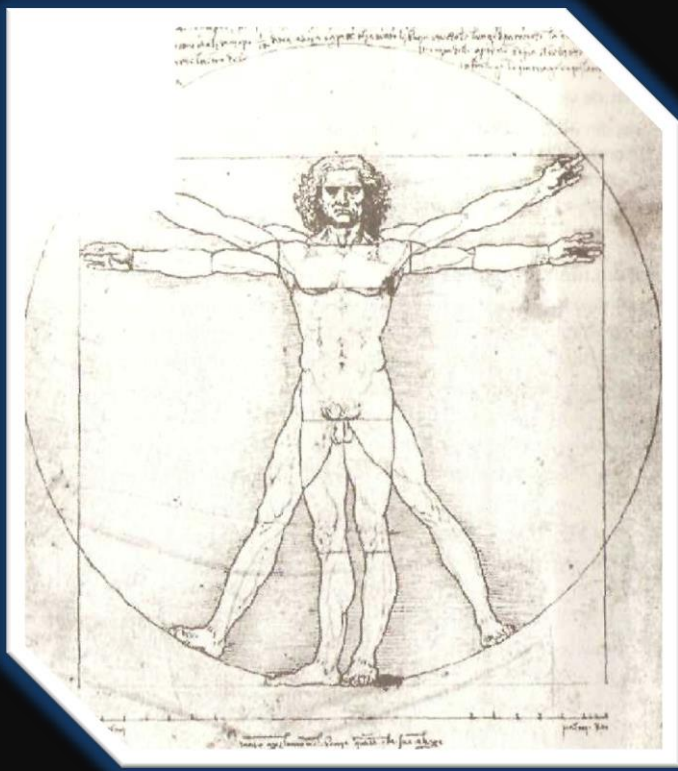
Extras din declarația lui Hare: „Urmăream bețivii (victimele) pe străzile din Edinburgh și dacă ni se părea că nu este nimeni care să le simtă absența, ne împrieteneam cu ei, îi omoram și apoi duceam cadavrele doctorului Knox, care nu ne-a întrebat niciodată despre originea lor.”

Încă din timpurile îndepărtate ale lui Hipocrate, medicina a cunoscut o evoluție constantă și binefăcătoare. În zilele noastre, chirurgii realizează operații care, în alte secole, ar fi fost considerate uimitoare sau imposibile. Cu toate acestea, atingerea acestei perfecțiuni nu a fost ușoară, ba dimpotrivă! Nobila profesie de a-i vindeca pe alții nu a fost răsplătită mereu de recunoștința cetățenilor, mai ales că aceștia se țineau departe de consultațiile medicale, din cauza prețului ridicat al serviciilor pe care doar burghezii sau aristocrații bogați și le puteau permite.

În secolul XVI, serviciile medicale au devenit mai întrebate, tot mai mulți doreau să intre în breaslă și, în consecință, numărul profesorilor și al universităților unde se predau cunoștințele medicale a crescut tot mai mult. Iar pe măsură ce creștea numărul de studenți, creștea, de asemenea, necesitatea evidentă de a aplica cercetarea academică chiar pe corpul uman, pentru a vedea cum erau distribuite și cum funcționau organele vitale, țesuturile și arterele. Era, fără îndoială, cea mai bună formă de a preda viitorilor medici alcătuirea anatomică și fiziologică a corpului omenesc, pentru ca, mai târziu, aceștia să poată lupta cu o eficiență mai mare împotriva bolilor și a durerii.

Până în acel secol, puțini medici folosiseră disecția pe cadavre. Toată lumea știe faimosul exemplu al lui Leonardo da Vinci, care, din dorința de a cunoaște în detaliu interiorul uman, a studiat corpurile a cel puțin 30 de condamnați la moarte. În anul 1540, regele britanic Henric al VIII-lea a acordat Companiei de Bărbieri - Chirurgi autorizația să disece anual corpurile a patru condamnați la moarte.

*Capul a fost înfipt lângă Westminster,
un spectacol public care i-a atras pe locuitorii
Londrei*

Pe atunci, în sentințele condamnaților la moarte care își sfârșeau zilele pe eșafod, se menționa implicit faptul că vor fi dezmembrați în scopul îmbunătățirii cercetărilor medicale. Două secole mai târziu, numărul de corpuri destinate disecției s-a triplat. Cu toate acestea, creșterea s-a diminuat considerabil în anul 1788, când un judecător britanic a condamnat un medic pasionat de disecții la plata sumei de zece lire pentru că disecase ilegal un cadavru.

Această sentință a produs panică în școlile de medicină, căci furtul de cadavre era declarat infracțiune, iar cei care făceau acest lucru puteau fi trimiși la închisoare. La vremea respectivă, erau sute de studenți care voiau să devină medici. Dacă luăm în considerare faptul că fiecare aspirant la funcția de medic avea nevoie să disece două cadavre în fiecare an, ne putem imagina evidenta criză de cadavre care s-a produs în Anglia la finalul secolului XVIII. Pentru ca lucrurile să devină și mai complicate, s-a redus și numărul de deținuți executați, ajungând în

acea vreme la cifra derizorie de aproximativ o sută pe an. Aceste cadavre destinate pe căi legale disecției nu erau suficiente pentru aprovizionarea unei piețe medicale averse după material științific și, după cum bine se știe, știința nu se poate împiedica de nici un obstacol, oricât de enervant ar fi el. În consecință, profesorii și elevii s-au implicat serios în activitatea de obținere a corpurilor necesare studiului. De asemenea, este adevărat că aceștia nu puteau să își păteze dosarele strălucitoare cu sentințe prin care erau acuzați de vizite secrete la cimitir. Ce să facă în acest caz?

Din fericire pentru medici, au apărut cei care se ocupau cu procuratul cadavrelor. Aceștia erau indivizi proveniți din straturile sociale inferioare, dispuși să satisfacă nevoile de carne moartă pe care le aveau cei care făceau disecții. Nu este de mirare că au apărut, având în vedere că prețul plătit pentru morți ajungea la sume destul de mari. De exemplu, pentru un corp care depășea un metru și optzeci de centimetri și care avea musculatura bine definită se obținea o sumă cuprinsă între opt și zece lire sterline. Dacă ținem cont de faptul că asta era suma pe care un muncitor necalificat din agricultură o putea câștiga în șase luni de muncă grea pe câmp, nu trebuie să ne gândim prea mult dacă e să

stabilim motivele pentru care au existat atâtea hoți de corpuri în acei ani grei de foamă mare.

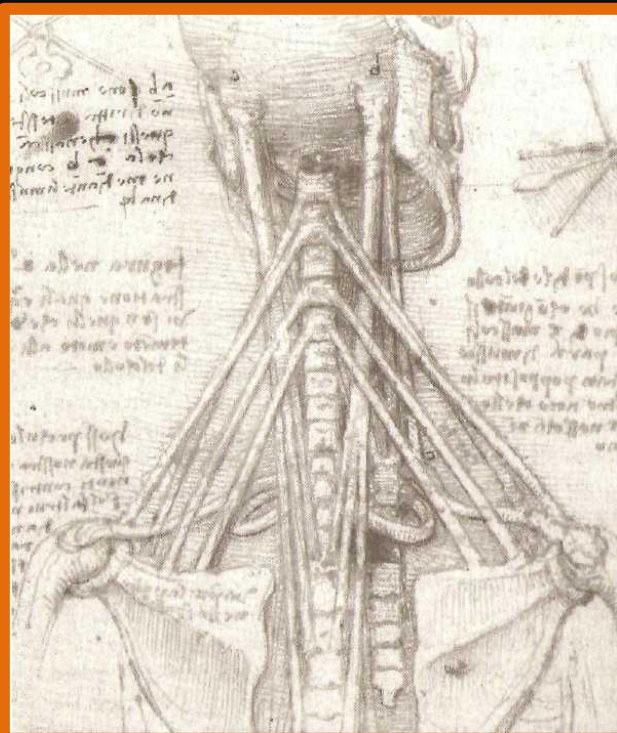
Să recapitulăm: până în anul 1788 deshumarea și disecarea corpurilor umane nu constituia un delict grav, pentru că nu se considera că un corp mort este proprietatea legală a cuiva, cu atât mai puțin când era vorba despre cadavrul unei persoane de condiție inferioară.

Odată cu explozia revoluției industriale, crește numărul de medici și necesitatea de a-i forma, dar, pe de altă parte, se încearcă reducerea disecțiilor ilegale, dublată de reducerea, din ce în ce mai semnificativă, a numărului condamnăților la moarte. În acest context, este logic să apară structuri organizate care furnizează școlilor medicale cadavre în mod clandestin. Și, pe lângă rețelele organizate, au apărut și oportuniștii: William Burke și William Hare ar fi cei mai abjecți dintre ei.

La începutul secolului XIX, portul scoțian Edinburgh era un loc bun pentru a supraviețui în condițiile severe de viață impuse de acea perioadă. Mulți indivizi care își căutau un rost veneau în acest oraș frumos, dispuși să lucreze oriunde, sperând să se descurce mai mult sau mai puțin onorabil.

William Burke era unul din acești aventurieri mediocri. Născut în anul 1792 în comitatul englez Tyrone, a ajuns la Edinburgh, dispus să muncească pe post de salahor plătit cu ziua. Să nu ne amăgim, salariul era ridicol și îi ajungea doar pentru puțină mâncare și pentru plata chiriei într-o pensiune modestă, dar, pentru moment, era singurul lucru de care se putea agăța. Cu puținii săi bani, a ajuns la hanul condus de Margaret Laird, o femeie severă care trăia de pe urma închirierii mai multor camere la fel de austere ca și caracterul său. Cu toate acestea, situația hangitei era foarte invidiată într-o lume plină de sărăcie și nu este de mirare că femeia era înconjurată de inși hotărâți să găsească o cale s-o ducă mai bine.

William Hare era hotărât să-și găsească norocul. De câteva luni, Hare o curta pe doamna Laird. În frecventele vizite la han l-a cunoscut pe Burke, care nu stătea nici el degeaba și își găsisese o iubită numită Hellen McDougal. Cele două perechi s-au împrietenit repede, în bună parte datorită extraordinarelor conversații pe care le ținea Burke, dar și datorită efectelor etilice ale whisky-ului. Noapte după noapte, întâlnirile celor patru amici se terminau la fel. Dozele exagerate de alcool îi invitau să discute fără ocolișuri delicata

Detaliu al analizei gâtului realizată de Leonardo da Vinci, Este evident faptul că necesitatea de a intra în detaliile anatomice a determinat disecția de corpuri umane.

situație prin care treceau cei mai mulți dintre locuitorii din Edinburgh: foamea, bolile și lipsa speranțelor erau, fără îndoială, argumente dureroase care împingeau pe oricine să treacă de partea diavolului, în acei ani, cum am spus deja, vânzarea cadavrelor a devenit o tendință actuală. Prețul fabulos atins de acestea fluctua periculos în disputele multor grupuri, în cadrul cărora participanții și spectatorii își etalau curajul de paradă, pariind că într-o zi vor putea fi suficient de curajoși să viziteze cimitirul, pentru a fura cadavre proaspete care, ulterior, ar fi fost vândute chirurgilor bogați.

Burke și Hare, ca mulți alții, au luat în calcul această posibilitate, dar, pentru moment, nici măcar nu plănuseră să comită acea mică infracțiune. Însă destinul le-a scos în cale o ocazie irezistibilă.

Într-o noapte cețoasă din anul 1827, cele două perechi vorbeau aprins când, dintr-o dată, au auzit niște zgomote în camera ocupată de un personaj trist pe nume Desmond. Margaret era foarte supărată pe el, căci îi era dator cu patru lire pentru chirie. Bănuitori, Burke și Hare au urcat scările care duceau la sinistrua cameră a lui Desmond, au deschis fără zgomot ușa, au luminat încăperea cu un felinar și imediat s-au lovit de corpul inert al chiriașului, care, în mod clar, a fost răpus de hidropizie⁴. Acela a fost momentul când lui

Burke i s-a aprins becuțul ideilor fatale; fără a pierde o secundă, i-a sugerat prietenului său Hare posibilitatea de a vinde acel corp medicilor. Nimeni nu ar bănui nimic, astfel încât, în mod sigur, cadavrul nu va fi reclamat. Din ceea ce știau, Desmond era puțin mai mult decât un vagabond fără familie și nimeni nu s-ar fi interesat de resturile lumești ale nefericitului candidat la operațiunea de dezmembrare. Hare a fost de acord și și-a ajutat asociatul să transporte corpul destul de greu, se pare, într-un sac, până la facultatea de medicină, unde se afla doctorul Robert Knox, persoană rafinată și cu o aleasă educație.

Zvonurile care circulau prin subsolurile din Edinburgh susțineau că doctorul Knox plătește excelent pentru cadavre în stare bună. Profesorul de medicină a examinat cu ochi de vultur pachetul pe care i-l aduseseră

cei doi.

Corpolența cadavrului lui Desmond a fost suficientă Knox să ofere șapte lire și zece șilingi. Partenerii au rămas muți în fața sumei oferite de chirurg. În plus, acesta și-a luat rămas bun de la ei cu o invitație sugestivă: „Sper să vă revăd cât de curând pe aici.”

Burke și Hare s-au întors la han, neputând crede că au trăit toate acestea. Aveau în buzunare o cifră echivalentă cu salariul pe care l-ar fi încasat muncind din greu pe doc sau pe câmp timp de șase luni. Atâta bănet doar pentru că au târât un mort la școala de medicină. Norocul părea să le suradă. Sfârșitul necazurilor lor era aproape.

Acest oraș frumos a fost cel care a trăit teroarea crimelor lui William Burke și William Hare, doi hoți de corpuri pe care, atunci când nu le-au mai putut procura, s-au deci să le fabrice.

⁴ Nota traducătorului: Boală cauzată de acumularea patologică de lichid în cavitățile naturale ale corpului sau în țesuturi.

Au început, fără ezitare, să plănuiască alte acțiuni. Bineînțeles că nu avea să fie așa de ușor ca în cazul lui Desmond. Era timpul să se gândească la diferite scenarii pentru a face rost de cadavre proaspete, pe care doctorul Knox părea că le cere cu atâta urgență. Existau două căi de a obține cadavre proaspete: una ducea la cimitir, cealaltă, pe străzile sordide din Edinburgh.

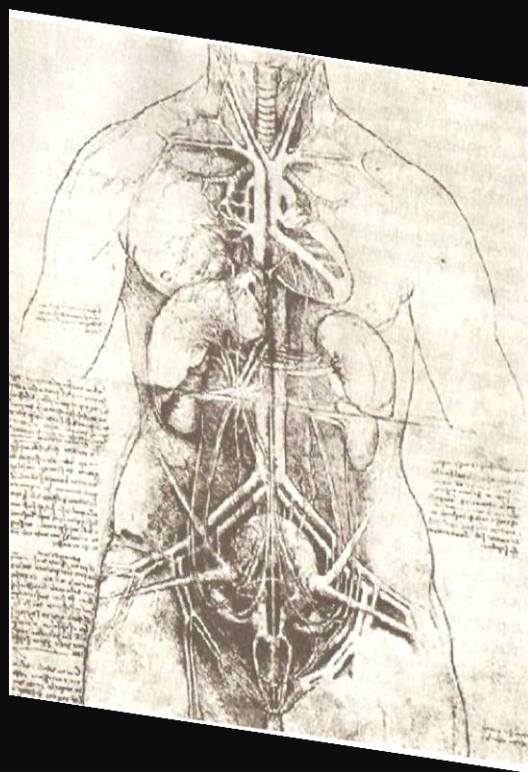
În primul caz, problema era destul de complexă, din diverse cauze. Cea mai importantă era, fără îndoială, paza strictă a cimitirelor, ca o consecință a exhumării neîncetate a acestora. Astfel, au fost ridicate numeroase turnuri de pază din care erau supravegheate incintele, acestora adăugându-li-se garduri de lemn acoperite cu sârmă, ceea ce dădea un aspect asemănător cu lagărele de concentrare. Și, prieteni, chiar așa și era, pentru că în acele decenii au fost multe bande organizate care au devastat morminte, căutând corpuri pentru universitățile și școlile unde se formau viitorii medici.

Teama că mormintele ar putea fi profanate i-a făcut pe mulți burghezi și oameni faimoși ai epocii să investească bani frumoși în construirea unor necropole solide, cu morminte săpate la mare adâncime. Nu e de mirare că istoria a înregistrat obsesia unor luptători scoțieni de a fi îngropați la mai mult de cinci metri sub pământ, căci, își imaginau ei, din pricina antrenamentelor riguroase, corpurile lor musculoase ar fi devenit niște piese atractive pentru studenții entuziasmați de la medicină.

Isteria colectivă ajunsese atât de departe, că familia și prietenii făceau de pază cu rândul pentru a apăra mormintele rudelor și cunoscuților de prădătorii de cadavre.

Burke și Hare au renunțat la jefuirea cimitirelor: erau cam nepricepuți iar locurile erau foarte bine păzite și controlate de grupări criminale puternice. Singura soluție era să obțină marfa de pe străzi. În consecință, au decis să pornească pe drumul cel mai întunecat posibil: dacă nu puteau fura cadavre, cel mai simplu era să le „producă”. Banii de la Knox îi amețiseră atât de tare pe cei doi prieteni, că nimic nu i-a putut întoarce din drumul tenebros spre crimă.

Câteva zile mai târziu au planificat primul lor asasinat. Au căutat mai multe zile prin împrejurimi victima cea mai potrivită și, în final, s-au oprit asupra lui Joseph „morarul”. Acesta îndeplinea criteriile stabilite: nu avea familie, avea puțini prieteni care să îi ducă

Medicina din acele vremuri trebuia să utilizeze, de cele mai multe ori, corpurile condamnaților cu scopul de a realiza un atlas al corpului uman.

lipsa și, spre bucuria asasinilor săi, era înalt și bine făcut, ceea ce ar fi mărit retribuția sângeroasă. Într-o noapte, l-au invitat să bea ceva la hanul lui Margaret și, odată venit acolo, după ce au pălăvrăgit o vreme și încălziți de câteva pahare de alcool, Burke i-a spus lui Hare că venise ora să acționeze.

Cu rapiditate, l-au imobilizat și i-au acoperit fața înmărmurită de spaimă cu o pernă grea. Timp de câteva secunde sărmanul Joseph a încercat să se apere. În ciuda fizicului său impresionant, a murit asfixiat fără să rămână vreo urmă de violență pe corpul său. Burke și Hare, bucuroși de noul lor succes, au dus corpul la școala de medicină, unde gazdă le-a fost, încă o dată, profesorul Knox. De data aceasta, dimen-siunea lui Joseph a fost răsplătită cu frumoasa sumă de zece lire. După ce au fost plătiți, cei doi răufăcători și-au dat mâna și s-au jurat să nu se oprească până nu vor acumula o întreagă avere. Din acel moment, Burke și Hare s-au transformat în niște adevărați asasini în serie. Nu se poate calcula numărul exact al persoanelor omorâte; se presupune că acesta variază între șaptesprezece și douăzeci și opt. Victimele lor veneau întotdeauna din medii sărace, oameni uitați de societate. Vânzătoare de chibrituri, cerșetori, prostituate sau simpli vagabonzi au căzut în mâinile acestor ființe degenerate. Nu omorau copii pentru simplul fapt că, fiind mici, nu erau la mare căutare și aveau un preț derizoriu.

În anul 1828, situația din Edinburgh ajunsese critică, mamele își ascundeau fiii, muncitorii se întorceau acasă în grup, nimeni nu vroia să se plimbe sau să doarmă singur. Teroarea bântuia orașul scoțian.

Cu toate acestea, asemeni asasinului care lasă urme fără voie la locul faptei, și Burke, mânat de dorința de a acumula avere, a început să comită erori care, în final, au dus la capturarea lui.

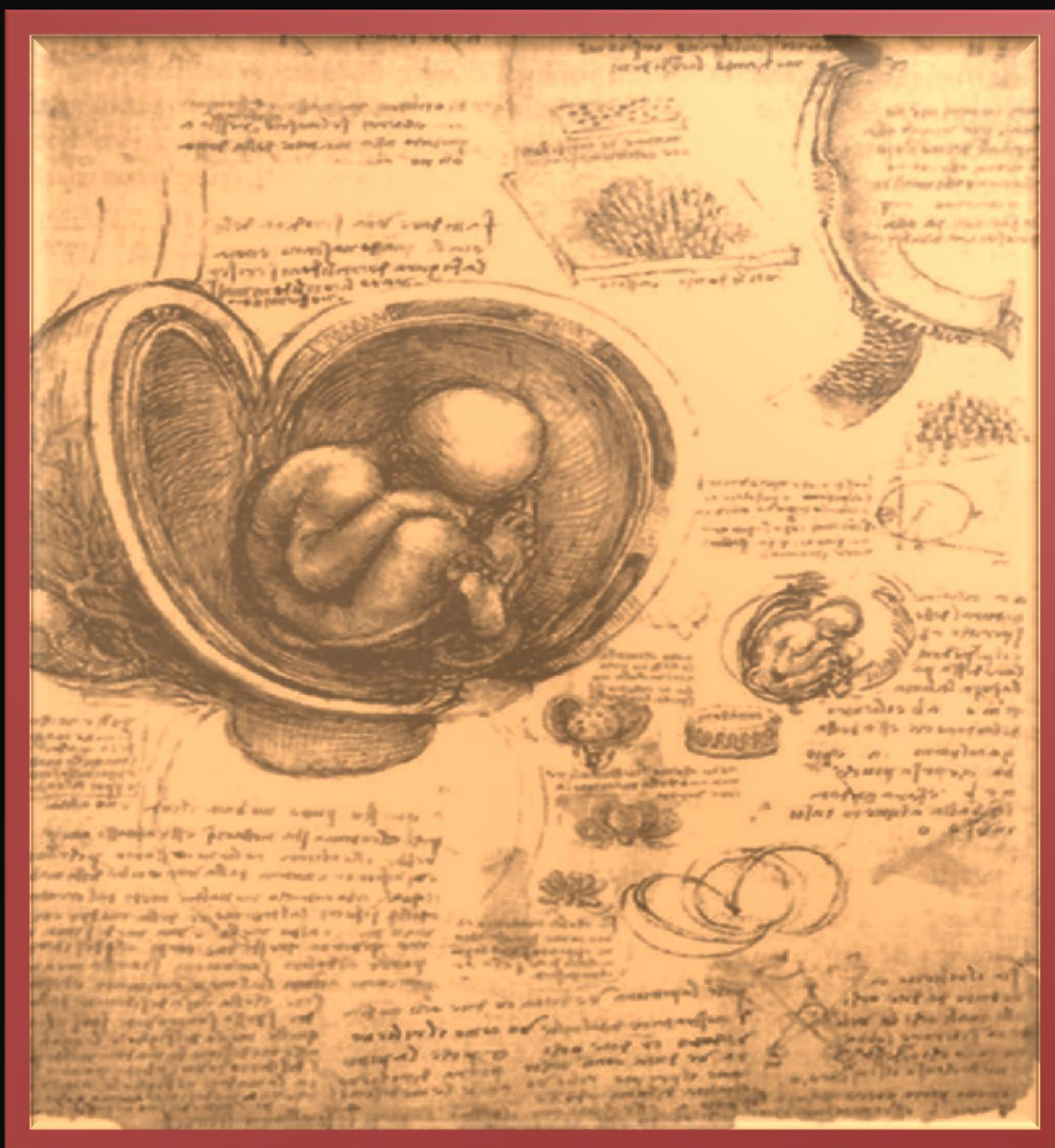
Vigilența din cartierele din Edinburgh era extrem de riguroasă. Poliția a încercuit zonele de unde se presupunea că fuseseră răpite persoanele. Burke și Hare începeau să vadă cum se ridicau bariere între ei și prada lor. Erau din ce în ce mai puține locuri unde puteau merge la vânzătoare și, curând, aveau să fie nevoiți să se repleze în propria feudă din pensiunea lui Margaret care, apropo, nu era străină nici ea de ceea ce se întâmpla. Și nici Helen McDougal. Cele două femei nu au luat parte la nici un asasinat, au fost, în schimb, complice și au beneficiat de câștigurile obținute de iubiții lor.

În același an, 1828, au avut loc ultimele crime ale lui Burke și Hare. Presiunea poliției și cercetările efectuate i-au determinat pe inspectori să facă investigații într-un cartier de unde dispăruse un tânăr.

Faptul l-a uimit pe vecinii care au povestit poliției că James Wilson „prostuțul” (căci așa îl numeau) era un tânăr care, chiar dacă era înapoiat mintal, știa foarte bine pe unde trebuia să meargă și, în plus, era sănătos tun. Pe de altă parte, aceiași vecini observaseră că Burke și Hare nu lucrau, dar aveau totuși bani de cheltuit.

În acele zile, inspectorii dădeau târcoale hanului unde stăteau cei doi asasini. Într-o noapte, Burke a avut îndrăzneala de a omorî o tânără în propria sa camera. Resturile sângeroase ale tinerei au fost descoperite de către soții

După cum se poate vedea aici, disecția corpului uman presupunea și analiza fătului.

Gray, care se ocupau de curățarea pensiunii. Helen, iubita lui Burke, a încercat să îi mituiască pe cei doi soți, promițându-le o liră pe săptămână pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, prețul probabil că nu i-a convins și, câteva minute mai târziu, aceștia se aflau la poliție, denunțând macabra descoperire. Burke însă a avut timp să facă dispărut cadavrul

fetei. Când poliția a ajuns la locul faptei, a găsit doar resturi de sânge. Burke, care vânduse corpul doctorului Knox, a explicat cu mult calm că acel sânge provenea de la menstruația unei persoane care trecuse pe la el. Să nu uităm că pe atunci nu existau metodele de verificare științifică de care dispunem astăzi. Nu existau probe, pentru că nu exista corpul delict. În ciuda acestei situații, suspiciunile în privința lui Burke erau mari.

Poliția a făcut o mutare hotărâtoare când l-a reținut pe Hare, veriga slabă a cuplului criminal. L-au interogat timp de mai multe ore, încercând să-l facă să mărturisească toate crimele, dar fără rezultat. Într-un final, au schimbat strategia: dacă William Hare își acuza asociatul, putea să iasă nevinovat din acea situație, dacă nu, mai devreme sau mai târziu, îl prindeau pentru ceva și îi putrezeau oasele în închisoare sau ajungea pe eșafod.

Hare, convins de acest ultim argument, a turnat fără zăbavă, arătându-i cu degetul pe fostul său tovarăș de arme, despre care a spus că a fost instigatorul și autorul tuturor crimelor comise de ei.

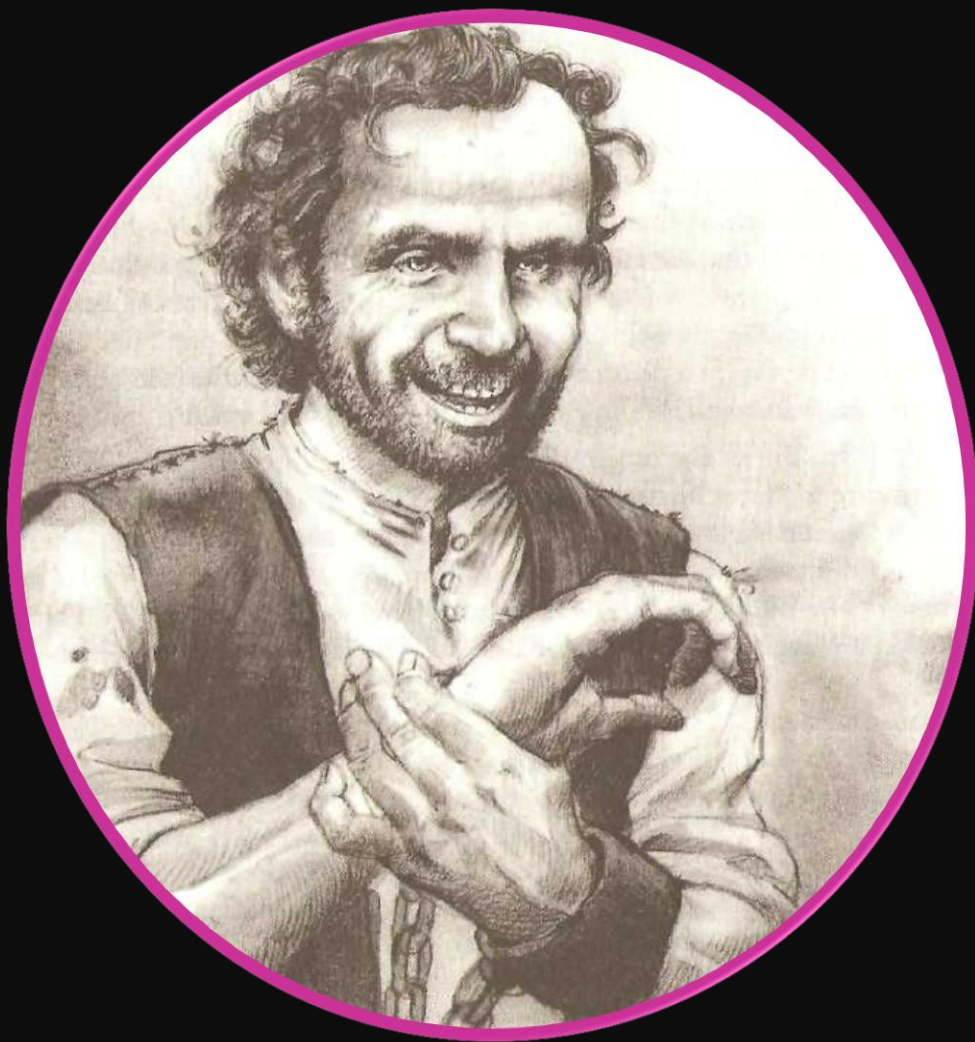
Evident, Burke a încercat să se apere, inventând povești pe cât de neobișnuite, pe atât de lipsite de coerență. El spunea că ultima victimă pe care o vânduse doctorului Knox murise de moarte naturală, în patul său, în timp ce dormea și singurul lucru rău pe care îl făcuse fusese că a vândut cadavrul.

Dacă asta era un delict, nu avea nici o problemă să plătească amenda care i se impunea. Când văzu că situația devenea din ce în ce mai complicată, începu să susțină teza că fata nu murise în camera sa, ci că fusese adusă de un pădurar, într-o cutie, și că acesta a uitat să o ia. Polițiștii ascultau stupefiați neghiobiile lui Burke. În acest timp, Hare continua să povestească detalii din nopțile lor sângeroase. În plus, el profită de moment pentru a o acuza și pe Helen McDougal că ar fi fost complicea iubitului ei. Nu exista nici o îndoială, Burke era vinovat și era pe punctul de a plăti pentru crimele sale oribile.

Pe data de 24 decembrie 1828, a început procesul contra lui William Burke și Helen McDougal. După deliberări îndelungate, judecătorii au pronunțat sentința și aceasta nu era bună pentru Burke. Urma să fie spânzurat și, bineînțeles, corpul său era donat științei. Helen a fost achitată și protejată din acel moment pentru a evita linșarea ei. Doctorul Knox a fost și el achitat, dar atacurile repetate asupra casei sale și lipsa de clienți l-au determinat să plece la Londra. Dar și în provincie prostul renume l-a îngropat în mizerie. Se spune că a murit în America de Nord, unde lucra ca actor. În ceea ce îl privește pe Burke, voi spune că a fost spânzurat pe data de 28 ianuarie 1829. Corpul său, la fel ca și corpurile victimelor sale, a fost disecat de către studenții de la medicină. Ceea ce este curios este faptul că pielea sa a fost vândută pe bucăți, pentru confecționarea de portmonee și pungi de tutun. Să nu îmi spuneți că nu este un final profund. Și ce s-a întâmplat cu turnătorul William Hare? Poliția s-a ținut de cuvânt și l-a eliberat pe Hare. A fugit din Scoția pe ascuns și a încercat să își găsească de muncă în Londra; dar faima sa l-a precedat și, într-o fabrică unde încerca să își câștige pâinea, a fost identificat de muncitori și aruncat într-un container plin cu var nestins. Hare a ieșit din recipient cu greu, dar pielea i-a fost arsă de

var. Și-a pierdut vederea și astfel a străbătut străzile Londrei, cerșind până în anul 1860, când a murit. Avea 70 de ani.

Execuția lui Burke a avut un martor special, pe faimosul scriitor Walter Scott, care a relatat într-una din scrierile sale ceea ce s-a întâmplat. Dar cel care realmente a făcut celebru cazul hoților de corpuri a fost Robert Louis Stevenson, descriind această întâmplare în romanul său Hoțul de trupuri (*The Body Snatcher*), care a fost pus în scenă în secolul XX. Peter Cousin a jucat rolul doctorului Knox excelent, nici că se putea altfel.

Alexandre Pearce

Irlanda (1790 – 1824

Un canibal irlandez în Australia

Numărul victimelor: 8

Extras din declarație; „l-am spus iui Mather că îi vom da o jumătate de oră pentru a se ruga pentru sufletul său, lucru pe care l-a acceptat; mi-a dat cartea de rugăciuni și a coborât capul, atunci Greenhill a ridicat toporul și l-a omorât."

Înainte de a începe această povestire, mi-ar plăcea să pun o întrebare. Da, ție, prietene cititor, întotdeauna neliniștit și curios în ceea ce privește misterele vieții. Spune-mi: ai gustat vreodată carne de om?

Da, știu că este o întrebare puțin cam morbidă, dar credeți-mă că, în unele ocazii, morbiditatea trece într-un plan secundar când este vorba de supraviețuire.

Nu vom ști niciodată care sunt motivele profunde care-i conduc pe canibali la actele lor condamnabile. În schimb, nu putem obiecta când un om mănâncă un seamăn deja mort pentru a-și salva viața.

Canibalismul nu este un delict în sine, nici un judecător nu va condamna un antropofag pentru că a mâncat carne de om mort - este macabru, dar nu ilegal — cu toate că, în general, canibalismul și asasinatul merg mână în mână. În puține ocazii, cum ar fi tragedia din Anzi, oamenii au practicat canibalismul fără să fi omorât pe cineva. În Anzi, sportivii uruguaieni s-au limitat doar la a consuma cadavre pentru a depăși o situație limită. Acest lucru nu poate fi pedepsit.

Cu toate acestea, există cazuri în care psihopatia asasinului îl determină nu doar la acțiuni teribile de antropofagie, ci și la vânărea și uciderea victimelor. E ca și cum psihopatul și-ar revendica dreptul de proprietate asupra întregului corp al victimei sale. Fie cum o fi, antropofagia este un subiect tabu conform codurilor de comportament care conduc civilizația noastră dezvoltată. Nimic nu este mai oribil decât ființele umane care consumă carne de om.

Se știe că, în diferite culturi aborigene, practicarea canibalismului nu este acceptată. Multe triburi din America, Africa și Oceania mâncau inima și alte părți ale corpului adversarilor, pentru a le prelua forța și a face un transfer de putere și energie.

În zilele noastre, din fericire, aceste obiceiuri au fost eradicate sau, cel puțin, așa ne place să credem. Din nefericire, există cazuri concrete, în care psihopați nemiloși sunt personajele unor povestiri înfricoșătoare.

La începutul secolului XIX, îndepărtata Australie a fost martora aventurilor unui asasin canibal al cărui nume era Alexander Pearce. Întâmplările care l-au avut ca protagonist pe acest psihopat insensibil și dependent de carnea omenească au cutremurat nu doar societatea australiană, ci și opinia publică mondială. Povestea lui s-a petrecut într-o perioadă în care viața nu avea un mare preț, ba dimpotrivă.

Insula-continent începea, pe atunci, să fie colonizată de britanici. Imensul teritoriu, aproape lipsit de populație, era locul propice pentru explorare și pentru așezarea multor colonizatori veniți din metropolă. Cu toate acestea, nu erau suficienți pentru cucerirea acelei imense suprafețe și autoritățile engleze au ajuns să inventeze tot soiul de formule pentru a-i atrage pe imigranți.

În acei ani, din plăcere sau forțați de autorități, s-au stabilit în promițătoarea colonie mii de britanici. Cei mai mulți erau pușcăriași trimiși pe îndepărtata insulă din cauza

delictelor comise, oricât de mici ar fi fost acestea. Era suficient să furi o pâine, o găină sau rufele de pe sârmă pentru a petrece o perioadă lungă în penitenciarele australiene numite și „ușile infernului”.

În aceste locuri de dureroasă amintire, condamnații erau siliți să îndeplinească munci infernale fără să li se dea măcar hrană suficientă.

În consecință, foarte puțini rezistau anilor de închisoare și mureau în chinuri de nedescris, pentru a fi uitați după aceea de tot.

Alexander Pearce s-a născut în Irlanda cea verde și misterioasă, într-o familie „foarte specială”. Și, ca în toate istoriile cu psihopați, acțiunile sale de la maturitate își au originea în modul cum a fost tratat de către părinții săi.

Supraviețuitorii, o dată eliberați, rămâneau în acel capăt de lume, care-i primea ca pe niște ocnași. În acest fel, generație după generație, s-a cimentat structura principală a populației australiene.

Alexander Pearce s-a născut în Irlanda în anul 1790. Ca mulți irlandezi din acea vreme, copilăria și tinerețea sa au fost presărate de nevoi și foame și e mai presus de orice îndoială că acest lucru este cel care l-a împins pe drumul delincvenței. În anul 1819, a fost arestat pentru că a furat șase perechi de pantofi. Judecătorul a fost cât de sever i-a permis

legea, iar Pearce a fost condamnat la șapte ani de detenție într-o închisoare din Australia. Niciând nu au fost plătiți mai scump niște banali pantofi.

Pearce, aflat încă sub șocul acelei sentințe, nu a avut vreme să se gândească la nimic, mai ales pentru că a fost îmbarcat de îndată și trimis spre o insulă al cărei nume nici măcar nu îl cunoștea. Destinația era penitenciarul din insula Sarah, foarte aproape de portul Macquire, localitate situată în vestul Tasmaniei.

Primele luni de detenție au fost extrem de dure. Pușcăriașii din insula Sarah lucrau în industria lemnului. În acele locuri, fără îndoială cele mai îndepărtate ale Imperiului Britanic, creșteau păduri de pini milenari foarte valoroase pentru armatori, care foloseau lemnul la construcția unor vapoare extraordinare; totul cu o mână de lucru atât de ieftină, dar și indezirabilă pentru rafinata lume bună din colonii. De două-trei ori Pearce a încercat să evadeze, dar de fiecare dată a fost prins și biciuit pînă la leșin. Puțin câte puțin, irlandezul a devenit tot mai ostil față de mediul pe care îl ura.

La cei treizeci de ani, chipul lui Pearce avea ceva bătrânicos, dar înălțimea sa de un metru și șaiszeci de centimetri lăsa impresia unui om puternic, viril și gata să facă orice pentru a evada din acel colț de iad. În ochii săi se putea citi înstrăinarea cea mai profundă care, mai devreme sau mai târziu, l-a împins să comită atrocități ca aceea pusă la cale în penultima sa aventură într-o lume cruntă. Pe data de 20 septembrie 1822, Pearce a luat decizia de a face orice pentru a scăpa din acea închisoare oribilă. Gărzile, mai degrabă preocupate să facă față căldurii și oboselii, nu au băgat de seamă că opt deținuți furaseră o barcă cu care voiau să evadeze către lumea liberă. Ferindu-se de paznicii închisorii, Alexander Pearce, Alexander Dalton, Thomas Bodenham, William Kennerly, Matthew Travers, Brown Edward, Robert Greenhil și John Mather au plecat foarte încet, brăzdând apele învolburate de lângă coastă. Aveau provizii pentru o săptămână și, ca singură unealtă, un uriaș topor de tăiat lemne. Această unealtă urma să fie foarte utilă după cum vom vedea imediat. Intenția fugarilor era să ajungă la o insulă liniștită sau chiar în China, cu scopul de a lua viața de la capăt, fără ca nimeni să le reamintească trecutul. Dar ambarcațiunea furată

Un simplu furt de pantofi l-a condamnat pe Alexandre Pearce să cadă pradă propriei nebunii într-o închisoare, pe pământurile aride ale Australiei.

era un hârb și, nu după multă vreme, se scufundă. Cei opt naufragiați au înotat spre țărm, unde s-au adunat pentru a evalua dificila lor situație: în fața lor se întindea un teritoriu pustiu și fără surse de hrană pe care să le cunoască. Ar fi trebuit să parcurgă, în total, cam două sute cincizeci de kilometri până la prima așezare. Problema era că nu cunoșteau nici măcar acest detaliu geografic.

Pe parcursul a opt zile, evadații au străbătut un teritoriu neexplorat, aproape deșertic. Disperarea pune stăpânire pe membrii grupului, nu se vedea nimic la orizont, nimic în nici un punct cardinal spre care se uitau. Adică nimic și nimeni la care să apeleze și, ca și cum asta nu ar fi fost de-ajuns, pe nepusă masă li s-au isprăvit și merindele. Acei bărbați atât de diferiți au fost nevoiți să ia una dintre deciziile cele mai teribile pentru ființa umană: să moară sau să supraviețuiască pe seama celorlalți.

Dezbaterea a produs un cutremur în rândul fugarilor, puțini au decis să se supună destinului sperând într-o miraculoasă întorsătură de situație, alții, în schimb, s-au arătat mai pragmatici, considerând că hrana umană era singura soluție care le permitea să mai îndure puțin, până la salvare. Dar cine urma să fie primul care să cadă? S-ar fi oferit cineva voluntar pentru a fi sacrificat?

Aceste întrebări căpătau o consistență teribilă în peisajul sterp al acelor latitudini. Opt oameni mergând, lovindu-se și cazând prin munți stâncoși, mlaștini infecte și câmpii dezolante - era de parcă acei naufragiați erau în vizită în infern, sentiment care se adăuga foamei cumplite care le măcina forțele, o senzație care îi făcea să se uite unii la alții cu o absolută neîncredere. Cine va face primul pas? Toți știau că, mai devreme sau mai târziu, inevitabilul se va întâmpla.

Într-o noapte, Greenhill - cel mai brutal dintre toți fugarii - i-a convocat în secret pe prietenii și complicii săi Pearce și Travers, amintindu-le la ureche trecutul colegului Dalton, care-și turnase tovarășii pe când se afla în închisoarea de pe insula Sarah. Turnătorii nu erau bine văzuți printre deținuți, pentru că denunțurile lor erau urmate, de fiecare dată, de pedepse corporale dure. Astfel că Alexander Dalton devenea primul candidat la a fi decapitat și mâncat de către membrii expediției tulburate.

Într-un moment de neatenție, Greenhill ridică toporul pe care îl căra din prima zi a escapadei și îl lovi mortal în cap pe Dalton. Acesta căzu fulgerat la pământ cu ochii ieșiți din orbite și o expresie mirată. Sărmanul Dalton nu mai avea să plângă niciodată. E drept că, pe de altă parte, necazurile lui se terminaseră și nu

Încercarea de a fugi i-a dus la traversarea unor teritorii dezolante, total lipsite de viață. Și, neavând nimic de mâncare, catastrofa s-a declanșat.

mai trebuia să îndure foamea.

Greenhill și Travers au participat la spectacol cu entuziasmul prădătorului care a obținut o pradă succulentă. Au drenat la repezeală sângele din corpul victimei lor, apoi, după puțin timp, l-au spintecat, scoțând inima și ficatul, organe pe care le-au pus la prăjit pe un grătar improvizat. Fără să fie prăjite complet, Greenhill și Travers au început să devoreze friptura, fără să ia seama la fețele scârbite ale colegilor. Unii dintre ei, mai sensibili, au început să vomite; în acea noapte au mâncat doar Greenhill și Travers, restul mulțumindu-se să mediteze la incertitudinea viitorului lor. Rămăneau șapte supraviețuitori și, din nefericire pentru ei, logica rece a canibalismului începuse să funcționeze: mai devreme sau mai târziu urma să cadă alt cap. Carnea umană sătura pe moment, dar călătorii care erau supuși unui efort permanent duceau lipsă de carbohidrați, iar ingerarea unui corp uman calma, e drept, foamea, dar numai pentru câteva zile.

Înspăimântați de faptele lui Greenhill, Brown și Kennerly au hotărât să nu devină complici la aceste fapte macabre și au fugit singuri, înainte de a fi doborâți de toporul celui care părea să fie noul șef al grupului canibal. Cei doi fugiră ca loviți de streche peste colinele și văile deșertului. Ceilalți membri ai grupului au pornit pe urmele lor, temându-se că, dacă ar supraviețui, cei doi ar putea povesti toată întâmplarea. După o vreme, neputând să-i captureze, cei cinci au decis să meargă în altă direcție, pentru că ajunseseră să creadă că acel loc neospitalier i-ar putea devora pe nemestecate. Brown și Kennerly au ajuns, câteva zile mai târziu, la o așezare izolată, dar abia au putut să murmure vreun cuvânt; sfârșeala și teroarea prin care au trecut i-au ucis în scurtă vreme. Cel mai bun lucru pentru acei nefericiți a fost că au murit departe de colegii lor antropofagi.

Astfel încât rămăseseră cinci supraviețuitori din grupul original.

Pe data de 15 octombrie 1822, Greenhill l-a surprins pe Bodenham în câmpia din Loddon și l-a decapitat cu o singură lovitură de topor. Cu o foame venită parcă din preistorie, cei patru canibali s-au aruncat asupra resturilor lui Bodenham. Erau deja la stadiul în care nu le mai păsa de ceilalți, acum domnea legea celor puternici. Proteinele cărnii proaspete au făcut ca deținuții să își recapete forțele; era nevoie de ele pentru că în fața lor se ridicau munții golași. Zilele treceau fără să descopere vreo urmă de civilizație și, după cum era de așteptat, foamea reîncepe să-i chinuie. Cine urma acum? Nu era greu de ghicit. Greenhill, Pearce și Travers puseseră bazele unei societăți gastronomice antropofage. John Mather era exclus din club, dar încă nu știa asta. La finalul lunii octombrie, Mather culegea niște rădăcini pentru supă. Un moment bun pentru Greenhill care și-a atacat colegul neatent. Acesta nu și-a dat seama decât prea târziu de ce urma să i se întâmple, a întors capul și a încercat să se apere cum a putut. Lovitura de topor l-a rănit grav și i-a pecetluit viitorul. În aceeași noapte cei trei canibali și-au avertizat victima că era mai bine să se lase omorât pentru a evita alte suferințe. Mather păru că înțelege mesajul cerând câteva minute de rugăciune cu scopul de a-și încredința sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Colegii săi, miloși peste fire, au fost de acord, lăsându-l pe nefericit să se roage

cât dorea. După rugăciune, Mather a aplecat capul lăsându-l pe Greenhill să-și facă treaba. Rămâneau doar trei, iar neîncrederea creștea pe măsură ce trecea timpul.

În acele zile, Travers fu mușcat de un șarpe, iar veninul inoculat de acesta începu să paralizeze piciorul celui mai bun prieten pe care îl avusese Greenhill. Timp de cinci zile au încercat să îi salveze viața cărându-l în cârcă printr-un teritoriu din ce în ce mai accidentat. Travers, conștient de faptul că sfârșitul său era aproape, i-a încurajat pe colegii săi să-l ucidă. Greenhill, în ciuda foamei, se opunea ideii de a-și pierde camaradul, dar implacabilul Pearce i-a spus că era momentul să aleagă între a trăi sau a muri împreună cu bolnavul. Greenhill nu s-a mai gândit și l-a omorât cu o singură lovitură de topor pe Travers, în timp ce acesta dormea.

După ce a mâncat până la saturație, ciudata pereche, aprovizionată cu carne, a pornit spre necunoscut. Doi mai rămăseseră dintre cei opt deținuți evadați! O stare de fapt care duse la un duel sub soarele Australiei. Greenhill și Pearce trebuiau să lupte între ei pentru supraviețuire, dar cine avea să fie cel mai puternic?

În timpul mai multor zile și nopți s-au ținut din scurt, unul pe celălalt, căci știau prea bine că orice neatenție, oricât de mică ar fi fost, putea aduce moartea unuia dintre ei. Greenhill era mai corpolent, mai bine hrănit și, în plus, ținea pe umăr toporul cu care omorâse patru oameni. Pe de altă parte, Alexander Pearce era mai inteligent și mai calculat decât adversarul său. În definitiv, se măsură forța brută cu șiretenia.

Au fost opt zile de luptă epuizante, în care fiecare făcea eforturi disperate de a rezista un pic mai mult decât adversarul. Dimineața mergeau umăr la umăr, atenți să nu-l lase pe celălalt în spate.

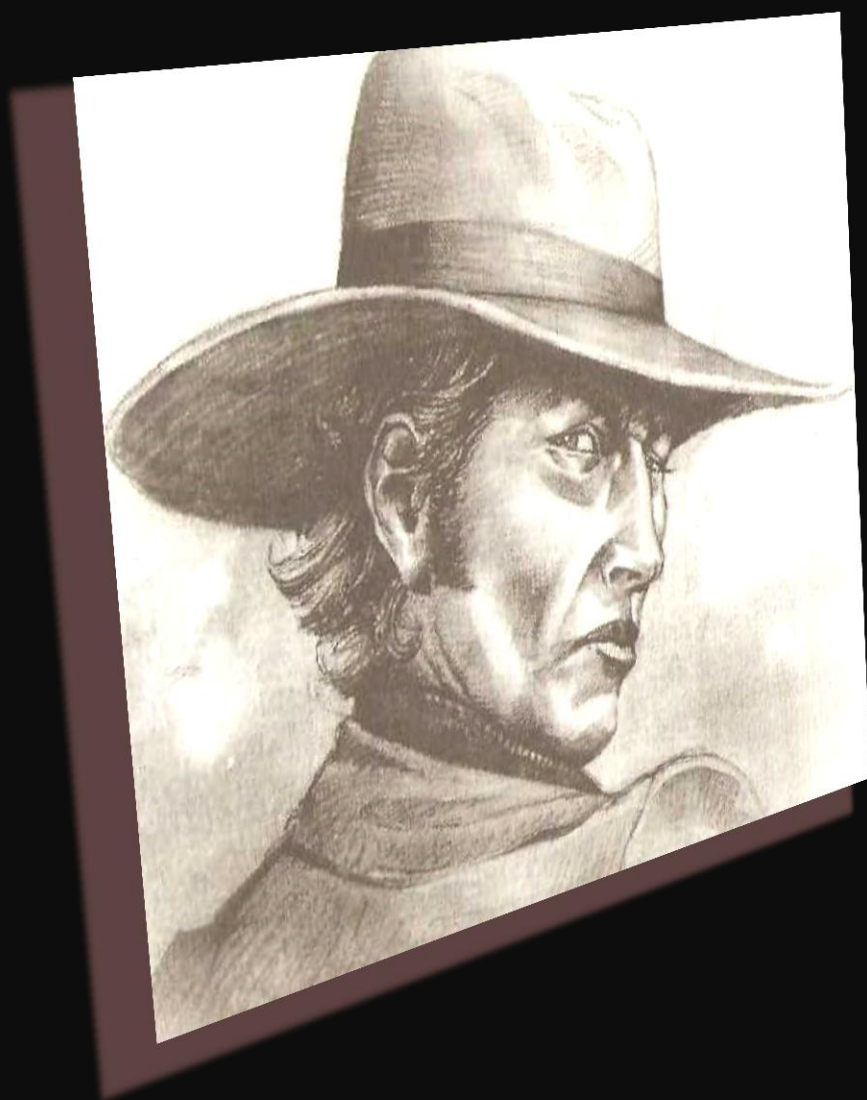
Noaptea se scrutau peste rugul focului. Nu își puteau permite nici o clipă de slăbiciune. Însă, în a opta noapte, din nefericire pentru Greenhill, somnul puse stăpânire pe el, iar pentru Pearce care și-a conservat mai bine forțele, în acel moment s-a deschis drumul către libertate. De îndată ce Greenhill a ațipit, Pearce a luat toporul în-figându-l în capul vechiului său prieten. În mod evident, canibalul câștigător nu a ratat ocazia și a mâncat tot ce se putea din enormul corp a lui Greenhill. După câteva zile de odihnă vindecătoare, solitarul antropofag a preparat brațul și piciorul cadavrului și, cu această încărcătură în spinare, a început călătoria. După puțin timp, a fost descoperit de un cioban care-și păștea oile pe acele tăpșane. Omul s-a împrietenit cu Pearce, mai ales că fusese și el în închisoare.

Timp de câteva săptămâni, evadatul s-a refăcut în cabana ciobanului, de această dată mâncând alimente normale. O dată refăcut, s-a îndreptat către o așezare unde spera să se facă nevăzut.

Trecură două luni în care Pearce s-a întreținut furând din hambare tot ce putea, inclusiv animale. După câteva plângeri, a fost reținut și închis, la interogatoriu mărturisind totul, spunând că practicase canibalismul pe parcursul a nouă săptămâni cât a durat fuga sa. În mod curios, nimeni nu l-a crezut, luându-l de nebun. Mai mult, cei care l-au prins și-au imaginat că plăsmuise acea istorie pentru a-i proteja pe colegii săi încă liberi.

În anul 1823, a fost trimis din nou la penitenciarul din Macquaire, din care a evadat împreună cu Thomas Cox pe care, bineînțeles, l-a mâncat. De astă dată autoritățile au dat crezare istoriilor antropofage ale lui Pearce, având în vedere că acum se găsiseră resturi umane oribil mutilate, spre deosebire de celălalt caz. În pfs, au descoperit carne uscată în buzunarele lui Pearce. îngrozitor este faptul că protagonistul nostru avea atunci la îndemână multă hrană. Dar de ce l-a omorât pe Thomas Cox? Este foarte simplu: Pearce era un psihopat și se obișnuise să mănânce carne de om. învățase metoda și își dezvoltase gustul pentru acest tip de hrană.

A fost condamnat la moarte și spânzurat la data de 19 iulie 1824. Capul canibalului irlandez poate fi văzut azi la Academia de Științe Naturale din Philadelphia, Statele Unite. Nu știu dacă țeasta zâmbește lacom când îi vede pe vizitatori; în orice caz, nu vă apropiați degetul de ea.

John Esley Hardin

Statele Unite ale Americii (1853 – 1895)

Când moartea s-a instalat în Vest

Număr de victime: 44

Extras din una din declarațiile date ziarului El Paso Times: „Mă consider un om pașnic, demn, care se înclină doar în fața legii și a dreptății, Nu am omorât pe nimeni care era onorabil."

Vă voi povesti istoria lui John Wesley Hardin, unul din pistolarii cei mai sângeroși din tot Vestul Sălbatic. Viața sa nu este foarte diferită de a noastră și, asemenea lui, au fost și alții care au trecut prin situații dure, într-un mediu ostil, bun doar pentru supraviețuitorii înnăscuți.

Hardin a fost un criminal, nu există nici cea mai mică îndoială, iar cele patruzeci și patru de victime oficiale o demonstrează, dar dacă ascultăm legenda sa, vom afla că el însuși a afirmat că nu a omorât pe nimeni care să nu o merite. Chiar Bob Dylan a compus un celebru cântec dedicat pistolarului, unde se spunea că John, cunoscut și ca „Degete reci", era prietenul săracilor și că niciodată nu a omorât un om bun. Putem vedea că epica eroilor populari dă dovada de o uimitoare generozitate, în comparație cu reprezentanții puterii oficiale.

Mulți istorici sunt de acord și afirmă, nu fără ironie, că un asasinat te poate transforma într-un psihopat; dar dacă hazardul te face să iei zeci de vieți, atunci poți deveni legendă. Unii dintre cei care îl cunoșteau pe J. W. Hardin l-au calificat ca pe o creatură inumană, lipsită de afectivitate și întotdeauna gata să scoată pistolul din teacă înainte ca presupusul său oponent să se gândească s-o facă. Cu toate acestea, numeroșii săi admiratori au lăudat noblețea, educația și vitejia unui om bătut de soartă.

Un pistol Colt de calibrul 38 era mai mult decât suficient pentru a-ți câștiga respectul în mijlocul unei populații obișnuite cu armele de foc. Îndemânarea și rapiditatea erau elemente de bază pentru garantarea supraviețuirii.

John era chipeș, ochii săi migdalați păreau ai unui prădător, iar în minutele dinainte să tragă păreau de gheață. În realitate, tot corpul lui Hardin se transforma într-o statuie de fiecare dată când se pregătea pentru un nou duel, de asta îl mai numeau și „Inimă înghețată”. Foarte puțini puteau trage cu siguranța cu care o făcea John; iar mâna sa stângă era înspăimântător de eficientă când mânua Coltul său de calibru 38.

Wesley John Hardin s-a născut în Bonham, Texas, pe 26 mai 1853. A fost al doilea fiu al soților James Gibson Hardin și Măria Eiisabeth Dixon, cuplu care a avut opt fii în total. Tatăl era un pastor metodist, obișnuit cu călătoriile prin ținuturile acelui nou stat pe a cărui steag apărea o stea singuratică. Puțini și-ar fi imaginat că unul dintre vlăstarele pastorului va intra în competiție cu simbolismul acestei embleme a Sudului.

Familia Hardin s-a plimbat prin multe orașe, unde capul familiei încerca să își câștige viața muncind, fie ca pastor, fie ca profesor, dacă nu găsea nici o turmă de oițe credincioase, să le salveze.

John a fost rebel, la fel ca și pământul care l-a văzut născându-se. De fapt, în timpul vieții sale, a avut întotdeauna cuvinte de dispreț pentru yankeii care călcau cu cizmele lor victorioase teritoriile sudice.

Nu a arătat niciodată înclinație către studiu, cu toate că este adevărat că practica religioasă îl motiva atât cât să predea catehismul pentru tineri. Părinții săi au înțeles repede că fiul lor le va crea probleme. Chiar Hardin mărturisea, câțiva ani mai târziu, în autobiografia sa, că în copilărie le-a provocat părinților săi numai dureri de cap. Bătaii la școală, certuri pe stradă, fugă de la școală, micul John începea să-și arate caracterul dificil. În ciuda acestor incidente, băiatul a fost mereu considerat modest și educat, astfel că toți au socotit că acele boroboaze erau doar copilării și că vor trece cu timpul. Dar nu au trecut, ba mai mult, aceste incidente au devenit tot mai dese. La vârsta de paisprezece ani, John era în mijlocul unui scandal obișnuit — de data aceasta pentru o fată - când, dintr-o dată, a scos un cuțit și, fără să clipească, l-a înfipt în rivalul său. După asta, tânărul John, destins, se întoarce acasă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Din fericire, băiatul rănit nu a murit și autoritățile au decis să nu îl închidă pe John, ținând cont de vârsta sa fragedă; o greșeală gravă, pentru că incidentul trezise instinctul asasin al lui W. J. Hardin. Din acel moment avea să se vorbească mult despre el.

Un an mai târziu, a apărut în viața sa un fost sclav de culoare numit Mage și, după cum știm, John era, în întregime, simpatizant al cauzei sudiste, inclusiv al rasismului extremiștilor din sudul Statelor Unite. Pe de altă parte, herculeanul Mage, după ce și-a recăpătat libertatea, nu se dădea înapoi în fața nici unui alb, spunând provocator: „niciodată, nici un alb nu mă va mai face să mă înclin”.

Într-o dimineață, John se plimba cu calul său printr-un sat din ținutul Polk. Când încercă să traverseze o străduță îngustă, s-a întâlnit față în față cu Mage. Cei doi se văzuseră cu câteva zile înainte într-o încăierare și își păstraseră ranchiună reciproc. Mage se puse în calea călărețului. John încercă să avanseze, dar fără succes, pentru că fostul sclav prinse cu forța hățurile calului. Hardin îl privi câteva minute pe Mage și, fără vreo vorbă, a scos

pistolul, trăgând atâtea gloanțe câte avea încărcătorul. Corpul musculos al lui Mage a căzut ca secerat, iar John Wesley Hardin începu să devină faimos. Avea cincisprezece ani și omorâse primul om.

Pe măsură ce numărul de asasinate creștea, urmările nu s-au lăsat așteptate. La șaisprezece ani a fost reținut și închis într-un fort al armatei. În închisoare se afla un prizonier care se mândrea că are un pistol ascuns, iar John i-a cumpărat arma și câteva zile mai târziu s-a prefăcut că este bolnav. Văicărelile lui întinse pe durata mai multor zile au scos din minți un gardian al închisorii, care, în cele din urmă, fără să-i dea prea multă atenție, intră în celula unde se afla adolescentul. John, cu o stăpânire de sine străină unei ființe umane, a tras asupra gardianului stupefiat, omorându-l instantaneu. După incident, fură un cal și fugi cât putu de repede, urmărit de trei soldați. Câteva minute fugarul a simțit în ceafă răsuflarea patrului care încerca să îl prindă. Apoi, ca într-o secvență de western, John se opri brusc, se întoarse, și fără să ezite prea mult, îi omorî pe cei trei.

John nu se mai opri decât la frontiera cu Mexicul și, odată ajuns acolo, priceperea sa în creșterea și îngrijirea cailor a fost un atu suplimentar când i s-a oferit să se angajeze ca văcar la ferma Chisolm. În acea perioadă a omorât șapte oameni în diferite ocazii, pe unii din cauza datoriilor la jocurile de noroc, alții au fost victimele impresionantei sale psihopatii, dar nici un incident nu se apropie măcar puțin de dramatismul celui în care și-a măsurat forțele cu cinci hoți de animale⁵ mexicani. Se întâmpla în anul 1871, când nici nu împlinise optsprezece ani. Într-un han apropiat de graniță, oamenii lui Chisolm căutau niște hoți de vite, care în acele săptămâni dădeau târcoale prin apropierea fermei. Într-o noapte, în acel han au apărut cinci mexicani care erau foarte bine înarmați, iar după fețele lor păreau să caute ceartă. După obișnuitul schimb de înjurături, colegii lui Hardin au optat pentru evitarea iminentei lupte. Mexicanii păreau duri și situația risca să scape de sub control. Cu toate acestea, J. W. Hardin a hotărât să-și măsoare forțele cu acele personaje. Într-o secundă, cei cinci s-au înșirat în linie dreaptă, umăr lângă umăr, în fața lui Hardin. Fețele lor, marcate de duritatea unei vieți prea puțin norocoase, reflectau printre cicatrice și dinții căzuți, fericirea că li se dă ocazia să pună la pământ, fără probleme, un gringos⁶ nebun și insolent. Hardin, ca de obicei, păru că îngheață în fața oponentilor săi, în ochii săi se ghicea infernul care era pe punctul de a se dezlănțui. Lumea care lua cina la acele ore în tavernă a abandonat mesele pentru a căuta un refugiu sigur. Hardin nici măcar nu clipea, mâinile sale se aflau la o distanță infinitesimală de pistoale. Totul era pregătit pentru tragedie. Secundele care au trecut păreau o eternitate. Dintr-odată, unul dintre mexicani a încercat să își scoată pistolul, acesta fiind semnalul de început al acelei răfuieli macabre și înfiorătoare. John Wesley Hardin, cu viteza unui mustang, a scos cartușierele și cu o răceală uimitoare i-a doborât, unul câte unul, pe cei cinci mexicani nervoși. Un minut mai târziu, cinci cadavre zăceau pe podeaua înghețată a acelui local apropiat de graniță. Cu aceleași mișcări sigure, John se așeză la una din mesele rămase în picioare după schimbul de focuri,

---

⁵ Nota traducătorului: cuvântul original este cuatrero, care înseamnă hoț de animale cu patru picioare.

⁶ Nota traducătorului: nume dat de mexicani americanilor.

chemă ospătarul și îi ceru o friptură bună pentru cină. Sunt dintre cei care cred că activitatea produce foame, dar, Dumnezeuule! să omori cinci oameni, oricât de răi ar fi, poate să provoace orice, numai poftă de mâncare, nu! Dar, în mod clar, este vorba despre unul dintre cei mai mari psihopați din vest și cititorul trebuie să țină seama de asta. Să ne amintim, până acum „Hardin degete reci” omorâse, în mod oficial, doisprezece oameni, cu toate că, în mod neoficial, se zvonea că erau mai mulți. Cel puțin acum începuse să se bărbiească, fapt ce îi dădea un aspect mai viril în fața bărbaților duri cu care se tot înfrunta.

Pe data de 29 februarie 1872, inima lui John a început, în fine, să bată ca orice inimă omenească. Atunci John a hotărât să se căsătorească cu prima și unica sa dragoste, frumoasa Jane Bowen, cu care a avut patru copii: Măria Elisabeth, John Wesley, Jane Martina și Callie, dar nu s-a putut bucura prea mult de viața de cuplu și de urmași, din cauza faptului că John Wesley era cel mai căutat pistolar din toată America de Nord. Pe capul său se pusese un preț de 40 000 de dolari, sumă care, pentru acea perioadă, era uriașă. Sute de vânători de recompense și șerifi s-au pus pe treabă, încercând să-l prindă pe acest criminal care, cu pași siguri, intra în istoria tinerei națiuni. Hardin a făcut uneori parte din câte un grup, dar nu-i plăcea să călătorească însoțit de cineva. Era un singuratic.

Scopul principal era să-și apere familia de pericole sau de răzbunare. Cu toate acestea, câțiva dintre apropiații lui, de asemenea cu un caracter violent, au fost striviți sub greutatea legii. Doi dintre verii săi și iubitul sau frate mai mare, Joseph, au fost linșați și spânzurați de un stâlp de telegraf. Era un avertisment direct pentru ca John Wesley Hardin să știe că și el, mai devreme sau mai târziu, avea să sfârșească la fel. Dar John era șmecher, inteligent și periculos.

E la fel de sigur că mintea lui contorsionată îi juca farse, cum s-a întâmplat într-o zi în Abilene, oraș în care era șerif Wild Bill Hickok, alt personaj legendar al Vestului. Hickok știa că Hardin se afla în apropierea orașului său și de asta a mărit vigilența, ordonând ajutoarelor sale să nu lase garda jos în nici un moment. De fapt, omul legii nu fusese dezamăgit niciodată de intuițiile sale. John se afla în Abilene, ascuns într-un hotel rău famat. Tânărul era cam nervos și încerca să înșele somnul, gândindu-se la soția sa și la faptul că ar trebui să-l împuște pe Hickok. Pe când se gândea la toate acestea, auzi un zgomot puternic, care venea din camera alăturată, se ridică apropiindu-se de peretele de unde părea că provine acel zgomot gutural. Da, nu era nici o îndoială, acel zgomot infernal era sforăitul unui oaspete adâncit într-un somn adânc. John a rezistat cât a putut, dar momentul era atât intens, că nu se putu abține, scoase pistolul din teacă, îl băgă printr-o gaură din perete și trase fără ezitare, de câteva ori, în omul adormit, pe care îl lăsă adâncit în somnul celor drepti pentru totdeauna. Da, știu, dragă cititorule, că J. W. Hardin a reacționat într-un mod necontrolat, dar dacă eu v-aș face cunoștință cu un vecin de-al meu, credeți-mă, ați fi mai indulgenți. După micul incident, John fugi spre Abilene.

În anul 1874, și-a sărbătorit vârsta de douăzeci și unu de ani omorându-l pe ajutorul de șerif, care a devenit astfel victima cu numărul treizeci și nouă. Alți trei ani a reușit să

scape de justiție; toți vorbeau de el ca și cum ar fi fost o fantomă, un spectru care străbate în voie statele din Sud. Părea că nimeni nu era în stare să îl prindă pe John Wesley Hardin. În final, pistolarul cel mai temut din vest s-a gândit că venise momentul să încerce să își refacă viața. Împreună cu familia sa a cumpărat bilet la tren, dispus să își caute norocul în Florida, dar fatalitatea a vrut ca unul dintre șerifii din Texas să călătorească cu același tren. Era data de 23 iulie 1877.

John a fost recunoscut și, încercând să scoată pistolul pentru un ultim duel, bretelele pantalonilor au făcut ca pistolul să nu iasă cu aceeași repeziciune. Astfel, polițiștii au reușit să îl imobilizeze pe John Wesley Hardin. Era finalul aventurii. Din fericire pentru el, în acel stat nu se aplica pedeapsa cu moartea, a fost condamnat, în schimb, la douăzeci și cinci de ani de închisoare, pentru omorârea ajutorului de șerif. Pe data de 28 de septembrie 1878, s-a dat sentința și Hardin a intrat în închisoarea din Huntsville. Este clar ca a încercat să evadeze, dar mereu fără rezultat. După o vreme, puțin mai relaxat, s-a orientat în închisoare către studiile academice; a studiat teologia, algebra și dreptul. Mulțumită acestora a obținut fără dificultate titlul de avocat.

Pe data de 16 martie 1894, a fost grațiat ca rezultat al celor aproape șaisprezece ani de comportament exemplar pe care i-a petrecut în închisoare. De fapt, în acest timp J. W. Hardin a fost un deținut-model, nu s-a implicat niciodată în vreo ceartă sau bătaie. Era ca și cum spiritul său neliniștit atinsese liniștea necesară pentru a vedea viața din altă perspectivă. Dar, odată eliberat, avea să se deștepte în el din nou acel instinct asasin?

Pentru moment, totul părea să spună că nu; John s-a angajat ca avocat în orașul El Paso, era dispus să înceapă din nou, de data aceasta ca cetățean cinstit în slujba legii și a dreptății. Chiar el a dat aceste decla-rații ziarului El Paso Times: „sunt un om pașnic, demn, care se înclină doar în fața legii și dreptății.” Citind aceste declarații, ne putem gândi că, într-adevăr, Hardin căzuse de pe cal și lovitura suferită l-a dus pe calea cea dreaptă. Cu toate acestea, umbra trecutului său îl urmărea. În dimineața însorită din data de 19 august 1895, în timp ce juca liniștit zaruri în salonul unei taverna numită Las Cumbres, a fost împușcat mortal din spate de către șeriful John Selman, om care se presupune că îl mituisise pentru a-l împușca pe un rival de-al său. Astfel a murit John Wesley Hardin, la vârsta de patruzeci și doi de ani. În mormântarea sa a costat mai puțin de 75 de dolari, sumă ce se presupune că a fost plătită de o amantă. Se încheia povestea unui erou popular, iar viața sa a rămas immortalizată în zeci de povestiri, cântece sau filme ca acela în care a jucat Rock Hudson, numit: Povestea unui condamnat. Legendarul său pistol Colt de 38 de milimetri se poate admira și azi în J. M. Davis Arms din Oklahoma; este moștenirea lăsată de un suflet neliniștit care, ca și altele, a făurit legenda Vestului Sălbatic american.

\$30 REWARD

PAYD FOR DESERTERS.

The following members of the *AUGUSTA GEEYS*, having deserted from the ranks of the Company, the above reward will be paid to any one who will arrest them and deliver them to the Guard-house of the 5th Reg't, Va. Volunteers, 1st Brigade, viz:

**JAMES G. CARRIER,
SAMUEL K. GROAH,
CONELIUS DAM,
ANDREW J. ZINK.**

**THOMAS M. CROSON,
ANDREW J. GROAH,
ELISHA WEEKS,**

Several others are reported absent without leave, and unless they report for duty immediately, they too will be considered deserters and treated as such. I have been informed that a number of the Company who are now reported absent sick, are merely feigning sickness, therefore all absent sick of the Company, who are not registered at the Hospital, will at once report for duty, or send in an *Army Surgeon's Certificate* within 12 days; failing to comply with the above, they will be reported absent without leave, and on their return to the Regiment will be court-martialled for said offence.

JAMES W. NEWTON, Capt.

Comd'g Co. E. 5th Reg't, Va. Vol. 1st Brigade.

Camp Garrott, August 7, 1862.

Afișele cu „Urmăriți general” au fost o constantă în acea perioadă când vestul american era cel mai sălbatic și crâncen loc de pe planetă.

Brynhilde Paulsetter Sorenson
Norvegia (1859 – 1908)

Belle Gunness, văduva neagră

Număr de victime: minimum 42

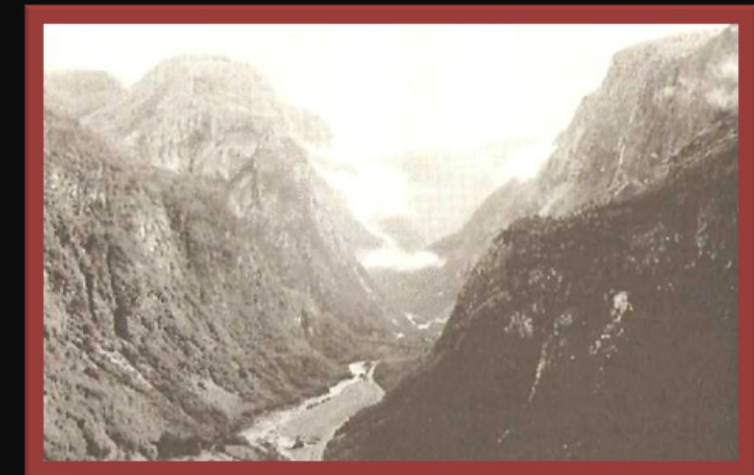
Extras din declarația complicei sale: „Eu am ajutat-o să-i omoare pe toți acei bărbați. În ultima zi, i-am adormit cu cloroform pe fiii săi, așa cum mi-a spus ea, și împreună am așezat în casă cadavrul acelei chelnerițe. Apoi s-a îmbrăcat în bărbat și a fugit, după ce a dat foc casei în care se aflau copiii săi”.

Brynhilde Paulsetter Sorenson a fost protagonista unuia dintre cele mai misterioase cazuri de asasini în serie. Nu poate fi adunată laolaltă mai multă răutate și perversiune decât în dosarul ei. Și-a omorât cu o răceală absolută fii, soți, amand, pretendenți și necunoscuți, inclusiv o sărmană femeie despre care vom mai vorbi. Totul pentru a-și mări averea!

Conform rândurilor de mai sus, este cert că Belle Gunness (acesta a fost numele său de luptă) era o femeie carismatică și spectaculoasă. Nu există nici o îndoială referitor la prima caracteristică, căci au fost mulți naivi atrași de ea, ca fluturii de lampă, dar în ceea ce privește al doilea aspect, voi spune doar că această femeie masivă măsura aproape un metru și nouăzeci de centimetri în înălțime și avea o greutate de aproximativ o sută treizeci de kilograme. Într-adevăr, era imensă, la fel ca și personalitatea sa puternică. Și, ca și cum cum asta ar fi puțin, la maturitate și-a pierdut toată dantura, înlocuind-o cu o proteză în care predominau niște frumoși dinți de aur. Ce minune! Visul norvegian al oricărui fermier din întinsa Americă. De aceea spun că povestea lui Belle nu putea lipsi, cele patruzeci și

două de presupuse asasinate ale sale meritând câteva pagini în această carte.

În realitate, metodele pe care această sirenă terestră le-a utilizat pentru comiterea crimelor sale nu sunt dintre cele sofisticate: topoare, ciocane, fierăstraie, incendii, mașini de tocat carne pentru cârnați... totul presărat cu doze generoase de stricnina, un produs descoperit la începutul secolului XIX și foarte utilizat ca energizant în doze mici. Din nefericire pentru sutele de victime, supradoza de stricnina provoacă o reacție adversă, scuturând pe cel intoxicat ca și cum ar fi fost posedat de diavol. Sunt suficiente 100 de miligrame, pentru ca persoana care le înghite să încremenească în poziții grotești, în timp ce se asfixiază

Belle Gunness s-a născut în Norvegia, într-un loc dominat de peisaje bucolice. Aceasta nu a împiedicat-o să devină din ce în ce mai dezechilibrată psihic pe măsură ce treceau anii, până când a devenit una dintre cele mai feroce criminale din toate timpurile.

lent. Se spune că mușchii faciali se contractă atât de tare, încât muribundul își sfârșește viața în această lume cu un surâs înghețat, deloc amuzant.

Belle (așa o vom numi de acum) s-a născut în Norvegia în anul 1859; fiică a unui fermier care obținea venituri suplimentare lucrând ca prestidigitator la circ în spectacolele ambulante cu care străbăteau țara, a învățat profesia de echilibrist cu scopul de a umple pauzele dintre scamatoriile tatălui său. Timp de mai mulți ani, familia Paulsetter a obținut o oarecare faimă pe acele întinderi scandinave; cu toate acestea, nici circul și nici ferma nu au fost suficiente pentru ca tânăra să prindă rădăcini pe pământul său natal. Și, la fel ca

mulți alți europeni, a emigrat în America de Nord, căutând locul propice pentru realizarea nemăsuratei sale ambiții de a fi bogată.

La vârsta de nouăsprezece ani, a debarcat pe noul continent, dispusă să triumfe pe seama cui o fi. În acele vremuri, comunitatea scandinavă care trăia în America de Nord era destul de numeroasă și nu i-a fost dificil să găsească diverse slujbe mărunte, oferite de către unii dintre conaționali săi. Cu toate acestea, corpulenta Belle nu se născuse pentru a deveni o simplă fată de prăvălie sau muncitoare salariată, ea aspira la mai mult. La mult mai mult. În consecință, a început să-și caute un soț bun, care să îi ușureze ieșirea din mizerie. A avut noroc și s-a căsătorit cu un suedez vânjos, numit Mads Sorenson. Există doar o mică problemă, anume că Belle nu reușea să rămână însărcinată, cusur care a fost îndreptat prin adopția a trei copilași: Jenny, Myrtle și Lucy. Totul părea să se așeze pe făgașul normal în viața protagonistei noastre: soțul său era un comerciant prosper, iar mijloacele financiare păreau să fie suficiente pentru întreținerea noii familii. Dar aceasta era oare ceea ce își dorea neîmblânzita Belle? Bineînțeles că nu. Norvegianca voia să-și continue ascensiunea, iar Mads nu putea să-i ofere decât o poziție socială modestă. Spre nefericirea lui, la insistențele soției sale, el a semnat două polițe de asigurare. Săracul Mads nu bănuia nimic, punând totul pe seama fricii lui Belle față de posibilitatea unui viitor nesigur și plin de datorii. În mod curios, după ce a semnat documentele, suedezul a murit subit. După ce au examinat cadavrul, medicii au confirmat că moartea lui Sorenson s-a datorat unei dilatări extreme a inimii. Toți au plâns moartea lui Mads, chiar și văduva sa, care părea foarte afectată. Totuși, lacrimile nu au împiedicat-o să țină sub observație agenția de asigurări, unde s-a prezentat chiar în ziua înmormântării, dornică să încaseze 8 500 de dolari, sumă la care fusese evaluată viața regretatului său bărbat.

Cu toate acestea, rudele lui Mads au observat probabil ceva straniu în comportamentul lui Belle, căci au solicitat exhumarea cadavrului acestuia pentru o nouă autopsie. În timp ce se realizau aceste demersuri, Belle i-a înșfăcat pe cei trei fii ai săi și a plecat grăbită din Chicago, orașul în care locuia, în Austin, unde a cumpărat o pensiune. Afacerea nu mergea așa cum ar fi trebuit, Belle nu era o bună bucătăreasă și se știe că aceste vești circulă foarte repede printre posibili chiriași. La puțin timp după ce s-a instalat, toate camerele hanului erau goale. Ce putea face? Lucrurile se împotmoliseră, dar Belle, convinsă că într-o zi își va găsi locul sub soare, a asigurat localul și s-a rugat la toți zeii din panteonul nordic. După cum poate să intuiască cititorul, pensiunea lui Belle a ars până la temelie. Fără să piardă vreun minut, fosta echilibristă a cerut plata completă a poliței de asigurare.

Deținătorii companiei de asigurări, candidați siguri la faliment tehnic, au plătit fără să crâcnească cei 4 000 de dolari stipulați în contract și, cu această sumă, Belle s-a întors la Chicago, dornică să continue să pună bazele altei afaceri incendiare. De data aceasta a fost o cofetărie, iar după ce a încasat asigurarea, Belle s-a simțit luată în vizor de agenții de asigurări: prea multe incendii pentru o singură persoană.

Cu economiile sale, piromana noastră de ocazie a dispărut pentru a se opri în ținutul La Porte, o frumoasă așezare din Indiana, unde a cumpărat o fermă și niște terenuri.

Departe de a fi fericită, văduva noastră era tristă: venise de la ferma sa din Norvegia pentru a sfârși într-o fermă din Statele Unite. Nu era drept și, în plus, era singură și cu trei copii adoptați, pe care îi iubea din ce în ce mai puțin. Spre nenorocul său, se tot îngrașă, iar dinții săi păreau niște perle, adică erau la fel de rari ca acestea. Trecută deja de patruzeci de ani, Belle nu își vedea viitorul în roz, dar în anul 1902 a apărut în viața sa un anume Peter Gunness, conațional de al său, cu un caracter foarte vesel și care s-a înțeles foarte bine cu ea. S-au căsătorit imediat și, spre propria mirare, Belle a rămas însărcinată, în ciuda celor patruzeci și patru de ani.

Norvegianca era foarte muncitoare, sarcinile sale la fermă constau în sacrificarea și pregătirea porcilor, vacilor și a oricărui animal care ieșea în calea uneltelor ascuțite mânuite de ea.

Criminala vedea cu o profundă nemulțumire că soțul său nu se ocupa de treburile cotidiene, dar, slavă Domnului! a fost de acord să încheie o asigurare de viață, în baza căreia Belle și fiii săi vor fi la adăpost în cazul în care Peter Gunness ar suferi vreun accident neașteptat. Și chiar așa s-a întâmplat! Câteva zile mai târziu, o mașină de tocat carnea pentru cârnați a căzut pe neașteptate în capul fragil a lui Peter. Scrâșnetul a fost oribil, iar Belle nu a putut să-și reprime o lacrimă sau poate două, care i s-au rostogolit pe obraji. Pe atunci, nimeni nu a băgat-o în seamă pe Jenny, fata cea mai mare a lui Belle, care a ieșit fugind și strigând ca o nebună: „mama l-a omorât pe tata”. În loc să o creadă pe fată, agenția de asigurări a plătit cei 4 000 de dolari înscrisi pe poliță.

Încă o dată Belle rămânea singură, văduvă, mamă și fermieră. Sărăcuța! spuneau toți. Și de parcă nu ar fi fost destul, la o lună după accidentul fatal care i-a pus capăt vieții lui Peter Gunnes, s-a născut fiul celor doi, exact în același timp în care Jenny dispărea pentru totdeauna.

Explicația pe care Belle le-a oferit-o vecinilor a fost că micuța de doar zece ani a fost trimisă la Los Angeles, pentru a-și continua studiile.

Belle, o adevărată cuceritoare de inimi, s-a pus pe treabă. Era vorba despre obținerea celui mai bun bărbat, ceea ce nu era deloc ușor, având în vedere că acum aspectul fizic al norvegiencei era puțin șifonat, având mai mult de o sută treizeci de kilograme, pielea puțin cam

Companiile de asigurări nu se descurcau, „văduva neagră” acționa cu atâta precizie, incendierea a tot ce îi putea aduce beneficii serioase, fie imobile, fie persoane, fiind una din metodele ei favorite.

fanată din cauza lucrului pe câmp și nici măcar un dinte sau vreo măsea în gură. Trebuia să facă ceva. Și a făcut. A slăbit câteva kilograme și, cu dolarii obținuți de la asigurarea de viață, și-a cumpărat o proteză dentară din aur. Când s-a simțit din nou frumoasă, a dat anunțuri la ziarele care aveau secțiune de matrimoniale. Se prezenta ca o femeie tânără, frumoasă și cu o bună poziție socială. Nu avea alt scop decât să se căsătorească și să-și unească averea cu cea a unui domn bogat. Fermierii din împrejurimi au venit și ei să o curteze pe văduva Belle, dar au fost mereu refuzați, probabil pentru că nu corespundeau așteptărilor acestei nesătule femei.

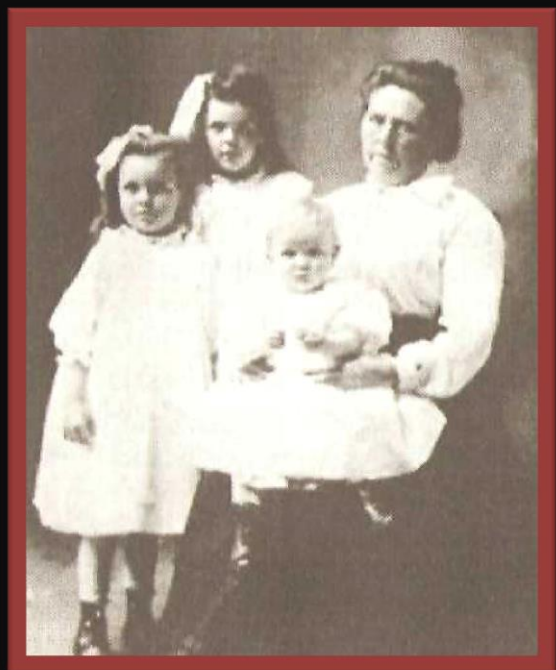
La anunțurile apărute în ziar au fost numeroase răspunsuri, din partea a zeci de tineri dornici să-i facă pe plac unei femei interesante și cu geanta plină de dolari. Hotărât lucru, Belle nu s-ar fi oferit primului venit, chiar ea afirmând în textele sale romantice că

valora pe puțin 20 000 de dolari și că, pentru a-și demonstra seriozitatea, pretendentul trebuia să se prezinte în fața ei cu cel puțin 5 000 de dolari, altfel nu merita efortul să înceapă flirtul.

Timp de mai multe săptămâni pretendenții au venit la ferma lui Belle, iar ea îi primea cu zâmbetul strălucitor al dinților săi de aur. Erau scene bucolice pline de romantism, nu puteți nega acest lucru. Fiecare candidat își punea pe masă dolarii ca mostră a afecțiunii sincere, iar Belle, după ce număra suma, promitea nesăbuitului o căsătorie arzătoare și plină de emoții. Dar uniunea celor doi nu se consuma, pentru că bărbații dispăreau unul câte unul.

În acei ani ai secolului XIX, mijloacele de comunicație nu erau suficient de dezvoltate și fiecare călător putea să petreacă câteva săptămâni pentru a merge dintr-un loc în altul fără să dea un semn. Astfel încât, faptul că aceste persoane se făceau nevăzute fără să dea nici o explicație nu era atât de straniu și, în plus, mulți dintre ei erau lupi solitari, fără familii care să anunțe dispariția lor.

După ce au dispărut șapte pretendenți, la ferma Bellei a ajuns George Anderson. Ca și cu ceilalți, Belle s-a achitat de formalitățile de bun venit și de negocierea prețului fericirii casnice. Anderson a acceptat încântat să încheie căsătoria cu Belle, dar se apropia noaptea și ziua fusese destul de obositoare pentru bunul George. Văduva, fiind o femeie educată, l-a invitat să rămână să doarmă într-un pat foarte confortabil pe care ea îl avea pregătit pentru cei mai buni oaspeți ai săi. Fără să se gândească mult, George a acceptat încântat și s-a dus să tragă un pui de somn. Pe la mijlocul dimineții s-a trezit înspăimântat din cauza unui coșmar groaznic și, când a deschis

Belle Gunness împreună cu cei trei fii ai săi. O imagine de familie liniștită, care contrasta destul de mult cu stilul său de viață.

ochii, a văzut o imagine fantomatică, nimeni alta decât Belle privindu-l fix, în timp ce ținea o lumânare pe punctul de a se stinge. Anderson a ieșit fugind și nu s-a oprit până nu a ajuns în cel mai apropiat sat, devenind astfel singurul supraviețuitor al văduvei Belle. Iar aceasta, calmă, și-a continuat prospecțiile matrimoniale.

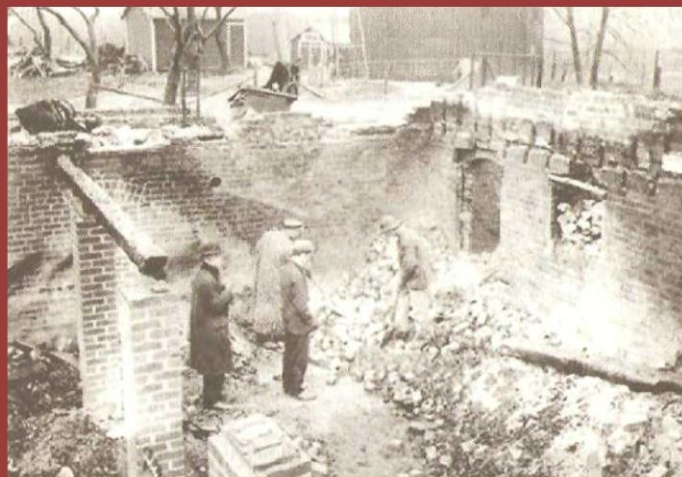
În anul 1906, a cunoscut un muncitor cu ziua numit Ray Lamphere, pe care l-a angajat pentru munci sezoniere la fermă. Cu timpul, i-a servit și de amant ocazional, printre atâtea pretendenți care, desigur, veneau în continuare, fără să știe că erau pe punctul de a fi răpiți și nu neapărat de către extraterestri.

În luna ianuarie a anului 1908, la ferma Bellei a apărut Andrew Helgelien, care, spre deosebire de alți aspiranți, avea o bună educație și bani lichizi în contul curent. Andrew a rămas câteva săptămâni în casa lui Belle, păreau să se înțeleagă și norvegianca se arăta încântată de acest presupus suflet-pereche.

Dar, ca în toate tragediile, fatalitatea a preluat controlul. Lamphere, gelos și bețiv, fusese complicele perfect care acoperea acțiunile amantei sale. Totuși, Andrew depășea ceea ce zilierul socotea drept o relație normală. Într-o noapte, s-a dus la taverna din sat și a bolborosit către un prieten: „Acel Helgelien n-o să mă mai deranjeze multă vreme”. Ce i se întâmplase sărmanului Andrew? Nu s-a mai știut nimic de el, doar că în dimineața anterioară presupusei sale plecări a făcut o vizită la bancă, de unde a extras 2 900 de dolari bani lichizi.

Lumea a început să vorbească despre faptul că se întâmpla ceva ciudat la ferma văduvei Belle. Suspiciunea a devenit tot mai mare, când au sosit niște scrisori din partea fratelui lui Andrew, care solicita informații referitoare la locul unde se afla acesta. Așadar situația se complica tot mai mult, iar Belle, mai nervoasă ca niciodată, l-a concediat pe Lamphere, angajând un muncitor mai puțin vorbăreț. Amantul concediat s-a încurcat cu altă femeie, fără să înceteze atacurile la adresa văduvei.

Pe data de 27 aprilie, Belle, temătoare, obținea o întâlnire cu avocatul său, pentru a-i spune cu voce tremurătoare că se simțea amenințată de fostul său angajat, care, printre tipete și insulte, a amenințat-o că va da foc fermei, cu ea și cu copiii ei înăuntru. Din nefericire, prezi-cerea s-a îndeplinit și, în ziua următoare, un fum dens care venea din casă a alertat vecinii în legătură cu nenorocirea pe care urmau să o descopere. Într-adevăr, odată ajunși acolo, au descoperit cu oroare că, printre resturile carbonizate ale locuinței, se zăreau patru corpuri arse de flăcări. Trei aparțineau copiilor lui Belle, toți de vârstă fragedă, dar al

Ruinele casei lui Belle din La Porte, Indiana

patrula era cel mai enigmatic dintre toate, pentru că îi lipsea capul. La început, s-a crezut ca acel corp era al nefericitei Belle, având în vedere că pe cadavru se întrezăreau câteva inele de aur pe care văduva avusese grijă să le arăta tuturor în zilele precedente. În plus, într-una dintre încăperile casei, s-a găsit o proteză dentară pe care au identificat-o ca fiind a norvegiencei. Erau însă amănunte care nu se potriveau acestui scenariu și anume faptul că dimensiunile corpului carbonizat nu corespundeau cu dimensiunile corpului văduvei. Ce se întâmplase cu adevărat, greu de știut...

După câteva zile, a sosit Asie Helgelien, care își căuta fratele, pe Andrew, dispărut de patru luni. Când a aflat vestea, a insistat pe lângă șerif să facă o investigație mai amănunțită în zonă. Având mai mult îndoieli, decât argumente, oamenii legii au început să sape pe terenurile din apropierea fermei.

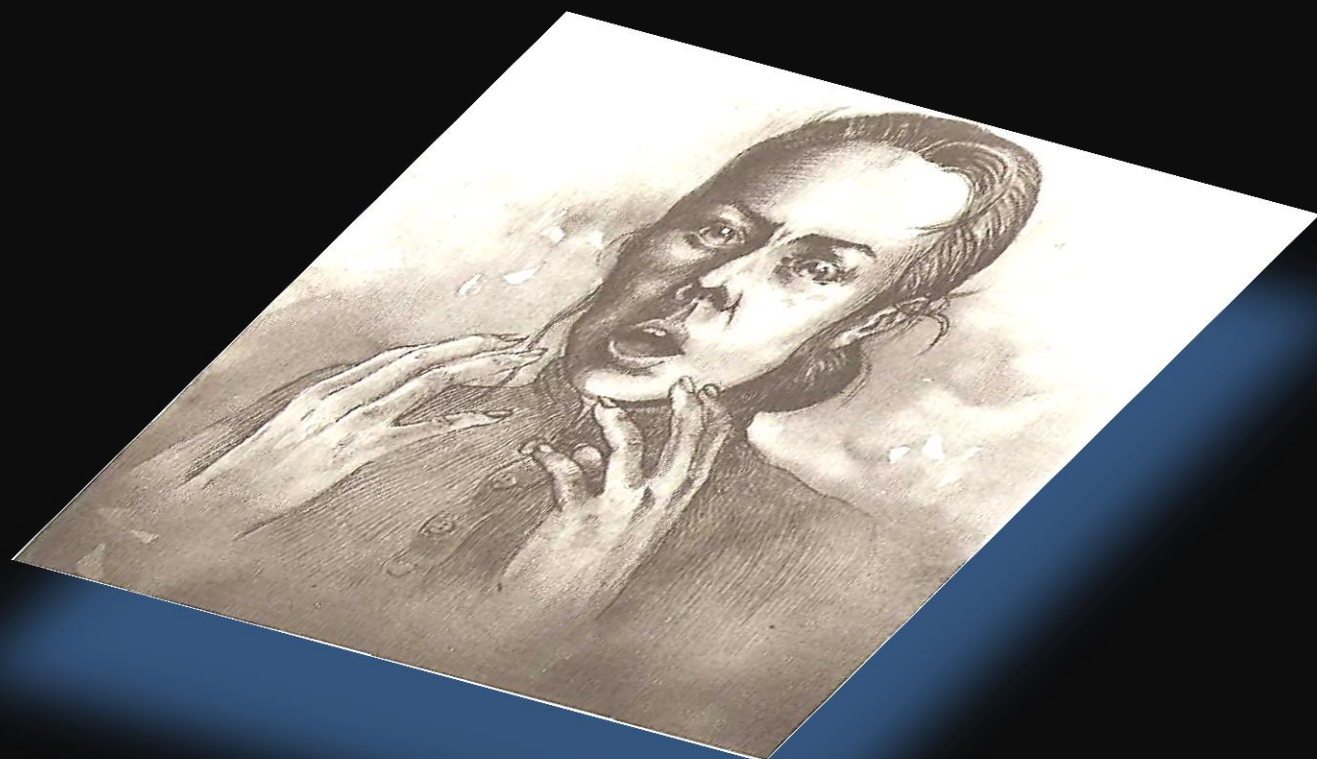
Nu a durat mult până când suspiciunile lui Asie s-au confirmat. Ca și cum ar fi ieșit să culeagă roadele câmpului, polițiștii au început să adune corpuri îngropate. Cel al lui Andrew a fost printre primele apărute, apoi a fost recuperat trupul micuței Jenny, iar, mai târziu, alte corpuri. Era un adevărat câmp al ororilor. Au putut fi identificați doar câțiva, deși săpăturile au avut ca prim rezultat dezgroparea a paisprezece cadavre dezmembrate. Cadavrele aveau tot felul de fracturi și tăieturi; în unele gropi s-au descoperit, spre stupefacția generală, colecții de brațe și picioare grupate ca și cum ar fi fost niște comori macabre. În final, într-un puț vechi, s-a găsit un craniu izolat. Să fi fost a lui Belle?

Pe Ray Lamphere l-au reținut fără explicații, sub acuzația de complice al văduvei Belle și asasin al acesteia și al fiilor săi. Pe data de 9 noiembrie 1908, a fost judecat și condamnat pentru aceste cauze. Totuși, un an mai târziu, pe când se afla în închisoare pe punctul de a muri din cauza tuberculozei, a cerut să se confeseze preotului închisorii, căruia i-a povestit în detaliu presupusa desfășurare a faptelor. Iar acest adevăr nu era altul decât că Belle făcuse totul pentru a dispărea din acel loc unde, potrivit lui Lamphere, asasinase cu ajutorul său patruzeci și două de persoane. Ea însăși și-a pregătit alibiul, asasinând o biată chelneriță pe care a păcălit-o, atrângând-o la ea acasă, unde i-a pus capăt zilelor. Păcatul acelei femei era că semăna cu Belle.

Mărturia lui Lamphere i-a înspăimântat pe investigatori, acela fiind momentul când cineva și-a amintit de doza enormă de stricnina găsită în trupurile arse, dar și de dimensiunile reduse ale cadavrului decapitat. Totul a început să se potrivească, iar veștile au început să circule cu o viteză nemaivăzută: era posibil ca Belle să trăiască și să se bucure de banii furați de la victimele sale.

Precum în cele mai bune legende urbane, Belle a fost văzută în zeci de orașe și sate, iar toți credeau că se întâlniseră cu Văduva neagră. Și cert este, prieteni, că nu s-a putut afla niciodată cât de adevărate fuseseră spusele lui Lamphere pe patul de moarte. Dar oricare ar fi adevărul, cazul văduvei Belle a intrat în folclorul nord-american, povestea sa văzând chiar luminile rampei, sub titlul Misterul doamnei Gunness. Nu vom ști niciodată ce i s-a întâmplat cu adevărat acestei psihopate, dacă a murit arsă de flăcări sau a ajuns o bătrânică

bogată și respectabilă. Singurul lucru cert este că a omorât bărbați, femei și copii, asemeni unei bestii și presupun că are acum o minunată fermă în infern.

Jeanne Weber
Franța (1875 – 1909)

Sugrumătoarea din Paris

Număr de victime: 9-10

Extras din raportul medical întocmit de către psihiatrul Leon Thoinot: „Comportamentul acuzatei este legat fără îndoială de un act de vrăjitorie și de permanentele insulte și presiuni psihologice la care a fost supusă. Recomand internarea sa într-o instituție psihiatrică”.

Strangularea este una dintre metodele cele mai utilizate de către psiho-criminali. Desigur, pumnalul ocupă un loc de frunte în scenografia crimelor, dar fără îndoială, plasarea mâinilor pe gâtul victimei și presiunea exercitată în mod intenționat, până când se produce asfixierea totală, sunt formele de putere și de dominație care îi excită cel mai mult pe asasinii psihopați.

Se estimează că un sugrumător are nevoie de circa cinci minute pentru a termina sufocarea sârmanei persoane care îi cade în mâini, ca să folosim un termen cât mai potrivit. Se știe că persoanele agitate mor mai repede decât adulții cu o fire liniștită sau copiii. Uneori, cel strangulat moare din cauza evidentei lipse de oxigen în creier. În alte ocazii, însă, dacă nervul vag este presat cu putere, s-ar putea ca inima să se oprească instantaneu. Oricum ar fi, agresorul pare să se simtă ca un zeu în fața creaturii martirizate. Este ca și cum, în acele puține minute în care se desfășoară agresiunea, el ar avea putere de viață și de moarte asupra condamnatului său.

Imagine a localului Moulin Rouge, simbol celebru al boemului cartier parizian Montmartre, locul unde s-au petrecut crimele tinerei Jeanne.

În transă, fața capătă o culoare albăstruie, ochii ies din orbite și în albul lor se poate vedea explozia hemoragica a capilarelor sangvine. Organele interne se contorsionează până când cedează. Cu toate acestea, unii experți ne dau asigurări că strangularea nu este, neapărat, dureroasă: victimele leșină la puține momente după ce se începe strânsoarea și nu mai simt nici o durere. Astfel încât, conform acestor teorii, ar fi destul de complicat ca cineva să se poată strânge singur de gât, căci, imediat după inevitabilul leșin, degetele și-ar înceta presiunea asupra gâtului; cel puțin așa reiese din complexe studii ale marilor specialiști în domeniu.

Dar dați-mi voie să vă relatez interesanta poveste a lui Jeanne Weber, căci, credeți-mă, nu sunt multe cazuri ca această istorie care a zguduit societatea franceză de la începutul secolului XX.

Jeanne s-a născut în anul 1875. Era fiica unor pescari săraci și a vrut să-și încerce norocul plecând la Paris când avea douăzeci și patru de ani. În Orașul Luminilor a cunoscut un bețiv descurcăreț, numit Marcel Weber, de la care și-a luat numele de familie. Evident, tânărul cuplu căsătorit trăia foarte modest, ceea ce i-a determinat să-și caute locuință în cunoscutul cartier Montmartre, pe atunci un cartier parizian foarte popular, datorită prețurilor scăzute cerute pentru închirierea unor apartamente sau camere minuscule.

Marcel trăia în mod constant din tertipuri și expediente, totuși alcoolismul său înghițea toți banii câștigați. Pe de altă parte, Jeanne, femeie frumoasă și cu gesturi blajine, câștiga ceva bănuți îngrijind copiii vecinilor sale care munceau. În plus, a avut, în acești primi ani, trei vlăstare, copii sănătoși și robuști. Nimic nu te ducea cu gândul că această familie din clasa de jos ar putea trece peste limitele unei vieți triste și gri, pentru a obține popularitatea conferită celor care ajung în galeriile ororii.

La începutul secolului XX, nenorocirea a intrat fulgerător în locuința modestă a familiei Weber: doi micuți au murit aproape în același timp, pe neașteptate. Circumstanțele morții copilașilor nu au lăsat să se vadă nimic suspect, decât niște mici urme roșii pe gâtul copiilor. La început, medicii au atribuit acele decese unui anume tip de bronșită care, în acele vremuri, făcea ravagii în rândul populației infantile franceze. De fapt, durerile pulmonare, rujeola, scarlarina sau chiar bronșita erau boli destul de cunoscute de către locuitorii celor mai sărace cartiere din Paris.

Relația dintre cei doi soți începu să se răcească. Bețiile continue ale lui Marcel au reușit, în cele din urmă, să tulbure sufletul acelei tinere ai cărei ochi păreau să fie permanent pierduți în golul unui orizont incert. Jeanne a terminat prin a se apuca de băut. Situația ei era disperată, dar lângă ea rămânea primul născut, Marcel, și acest lucrui impulsiona să continue să lupte. Vecinele cunoșteau atitudinea sa amabilă și grijulie față de copii și nu au pregetat să-și lase micuții în grija ei, în timp ce ele mergeau la lucru în atmosfera înecăcioasă a platformei industriale pariziene.

Dar nenorocul părea să o urmărească pe neconsolata Jeanne. Doi dintre copiii lăsați în grija ei muriră la scurtă vreme după ce a început să-i îngrijească. După ce au examinat

corpurile mici ale lui Alexander și Marcel Poyatos, medicii au stabilit că moartea acestora a survenit ca urmare a unei ciudate afecțiuni pulmonare.

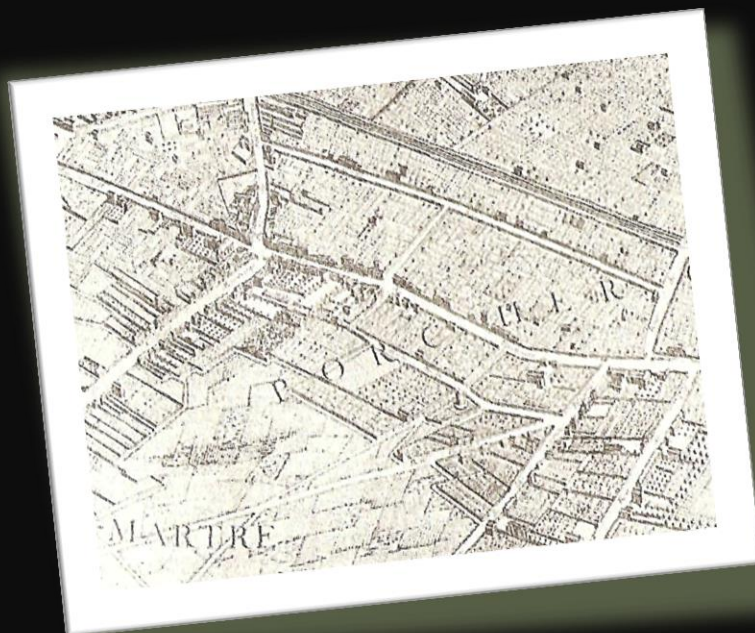
Pentru moment, Jeanne Weber se afla în afara oricărei acuzații și propriii săi cumnați au decis să-i arate că o susțin, astfel că, pentru a arăta câtă încredere aveau în ea, i-au dat-o în grijă pe Georgette, iubita lor fiică de optsprezece luni. Pe data de 2 martie 1905, bebelușul a murit și, odată în plus, misterioasele urme roșii trădau un sfârșit asemănător cu cel al altor patru copii care fuseseră în grija lui Jeanne. Cu toate acestea, nimeni nu a bănuț nimic, iar plânsul tinerei Jeanne se confunda cu cel al părinților lui Georgette.

Ce se întâmpla în Montmartre? Mortalitatea infantilă era ridicată în Paris, dar în acel cartier depășea toate așteptările.

Deși puțini i-ar mai fi dat șanse în această carieră, Jeanne a continuat să lucreze ca dădacă, de data aceasta cu Suzanne, o minunată fetiță de trei ani, sora celei decedate. Nu mult după ce a început s-o îngrijească, s-a întâmplat inevitabilul: într-o dimineață, micuța a fost găsită moartă în pătuțul ei. Este de prisos să mai spunem că și Suzanne avea misterioasele semne roșii pe gâtul său fragil.

Veștile circulau rapid pe străzile și prin piețele din Montmartre și toți au început să comenteze relația macabră dintre Jeanne și copiii morți. Erau deja șase și această cifră a produs numeroase bănuțeli, cleweteli și suspiciuni. Desigur, în cartier se înregistraseră și alte decese survenite în urma unor boli, ceea ce făcea, într-o oarecare măsură, mai puțin suspect episodul morții Suzannei. Acest lucru, împreună cu ignoranța oamenilor, a făcut posibil ca Jeanne să se întoarcă la lucru, de data asta pentru a avea grijă de copiii altor rude.

Pe data de 25 martie a aceluiași an, s-a observat că micuța Germaine suferea convulsii și spasme bruște de fiecare dată când rămânea singură cu mătușa Jeanne. În două ocazii a depășit atacurile, dar a treia oară a decedat și, după cum vă puteți închipui, gâtul fetiței era înconjurat de niște urme roșii vizibile. Această întâmplare i-a indignat pe toți care o acuzau fără menajamente de crimă pe femeia considerată un căpcăun contemporan.

După cum se poate observa pe această hartă, mai mult decât un cartier Montmartre era un autentic oraș în cadrul altui oraș, cu străzi șerpuitoare și înguste pe care era relativ ușor să treci neobservat.

În ziua în care a fost înmormântată Germaine, o veste i-a șocat pe vecini: Marcel, singurul fiu a lui Jeanne care rămăsese în viață, murise la fel ca și copiii de dinainte. Teribilă modalitate de a risipi îndoielile. Dacă cea feroce încerca astfel să demonstreze că ceea ce se întâmpla în Montmartre nu era decât o teribilă epidemie, care punea capăt prea multor vieți: ale copiilor străini de Jeanne Weber, dar și ale propriilor micuți. Acest fapt a permis un răgaz în vâltoarea evenimentelor.

Tânăra, al cărei suflet nu avea tihnă, a cerut să i se dea ocazia de a continua să lucreze pentru a-și lua de pe suflet enorma durere. Pe 5 aprilie, cumnata ei a trebuit să meargă la cumpărături și a lăsat-o pe Jeanne cea tristă să aibă grijă de fiul său Maurice, în vârstă de doar 10 luni. La întoarcere, a văzut înspăimântată cum bebelușul se zbătea între viață și moarte în mijlocul unei crize evidente de asfixiere. Pe gâtul bebelușului erau imprimate urmele roșii deja cunoscute. Nu mai exista nici o îndoială: Jeanne Weber era o asasină de copii.

Acesta a fost câmpul de acțiune al „strangulatoarei din Paris”, o ființă abjectă, capabilă să comită cele mai rele atrocități, iar victimele sale lipsite de apărare erau copiii

Știrea a străbătut cu viteza vântului cartierul și sute de persoane au ieșit pe străzi, gata s-o linșeze pe strangulatoarea cu chip de copil. Doar acțiunea hotărâtă a poliției i-a împiedicat pe oameni s-o omoare pe Jeanne Weber la fața locului.

A fost dusă în fața inspectorului Coiret, care, perspicace, a pus cap la cap toate firele înspăimântătorului caz. Puțin câte puțin, au ieșit la iveală numele tuturor copiilor decedați în timp ce erau îngrijiți de presupusa ucigașă de copii. Acuzată în mod oficial de asasinat, a așteptat în închisoare timp de mai multe luni procesul care urma să o trimită probabil la ghilotină.

La data de 29 ianuarie 1906 a început înfățișarea, dar, spre uimirea tuturor, inclusiv a judecătorului, cineva a schimbat soarta evenimentelor. Mă refer aici la eminentul doctor Leon Thoinot, care și-a expus argumentele științifice legate de moartea micuților cu un exces de exemple. A asigurat cu vehemență că acele decese puteau fi atribuite doar unor cauze naturale, în mod sigur legate de o formă ciudată și necunoscută de bronșită. În ceea ce o privea pe Jeanne, a explicat că sârmana femeie era pur și simplu tulburată sau sub efectul unei vrăji (afirmație care îl pune în lumină foarte proastă pe acest om de știință).

Orașul Luminilor a fost tulburat de unele întâmplări pentru care nu exista explicație. Niște semne roșiatice pe gâtul victimelor, o tânără care stătea prost cu nervii,, și poate chiar mai mult decât atât,

În definitiv, după părerea lui, Jeanne era nevinovată ca un înger și doar coincidența a făcut ca în jutul ei să existe atâția morți. Discursul doctorului Thoinot a fost atât de convingător, încât presupusa asasină a fost absolvită și eliberată imediat. Mulțumit de succesul său și de popularitatea obținută, Thoinot și-a publicat concluziile medicale referitoare la caz într-o prestigioasă revistă științifică, în timp ce Jeanne, mai celebră ca niciodată, și-a văzut încântată numele cu litere de-o șchioapă în ziarele pariziene. Cu toate acestea, în Paris nu mai era loc pentru ea. Foștii ei vecini nu o voiau în apropiere, iar lumea șușotea prea mult. În consecință, a decis să accepte o propunere de

muncă care venea din zona rurală franceză.

În regiunea Indre, trăia liniștită familia Bavouzet. Timp de mai multe luni, totul a decurs în deplină normalitate, dar pe data de 16 aprilie 1907, o tragedie a zguduit căminul familiei Bavouzet. Auguste, fiul lor de nouă ani, a fost descoperit mort, cu niște misterioase semne roșii pe gât. La început, medicii s-au gândit la meningită. Cu toate acestea, vestea a ajuns la Paris, unde cei de acolo continuau să fie foarte interesați de orice acțiune a lui Weber. Moartea lui Auguste a dezlănțuit ura opiniei publice, iar scandalul a fost notoriu. Unii avocați s-au oferit să o apere gratis pe Jeanne, însuși medicul Thoinot a cercetat cazul, conchizând că moartea copilului se datora unor friguri, pe care doctorii din provincie nu au știut să le diagnosticheze. În mod cu totul de neașteptat, dacă a scăpat încă o dată de o condamnare sigură. În aceste momente, orice psihiatru ar fi vehiculat posibilitatea unei crize psihotice, o tulburare de personalitate... Cu toate acestea, în acei ani dificili încă pentru cercetarea medicală, era de preferat să te uiți în altă parte și să fugi de problema gravă cu care se confruntau specialiștii epocii.

Jeanne a primit o ultimă șansă. Cu această ocazie, doctorul Georges Bonjeau, care pe atunci era președintele Societății de Protecție a Copiilor, i-a oferit un loc de muncă în orfelinatul din Orgeville.

Era ca și cum ai introduce un căpcăun în lumea copiilor. La puțin timp, a fost prinsă în flagrant, pe când încerca să stranguleze un copil de șase ani. Fapta a fost trecută sub tăcere de către doctorul Bonjeau, care s-a simțit vinovat și, îngrozit, a concediat-o pe Weber.

Jeanne, mai confuză ca niciodată, s-a întors la Paris ca să lucreze ca prostituată, cazându-se într-o pensiune rău famată. Încă era frumoasă, dar nu avea familie și nici prieteni. În același an, l-a strangulat pe fiul patroanei. Din fericire, au surprins-o cu rochia și cu fața pline de sânge. Singurul lucru pe care l-a mai putut face doctorul Thoinot a fost să accepte că era vorba despre un asasinat sângeros. Cu toate acestea, a continuat să-și apere teza, susținând că Jeanne fusese tulburată de opinia publică și că acela era primul său infanticid.

Mijloacele de comunicare din epocă au reunit în paginile lor crimele teribile și nemulțumirea socială pe care a cauzat-o problema. Nu degeaba, când a fost prinsă, poporul a ieșit pe străzi cu dorința de a o executa pe psihopată

Încă o dată, nici un judecător nu a condamnat-o pe Jeanne Weber, dar, de data aceasta, a fost internată în sanatoriul psihiatric din insula Noua Caledonie, unde a murit în

anul 1909, victimă a propriilor sale mâini. Nimeni nu știe cum a reușit, dar este sigur că Jeanne Webber s-a autostrangulat, în timp ce voma spumă pe gură. Astfel și-a sfârșit existența sa fără speranțe strangulatoarea din Paris.

Henry Desire Landru

Franța (1869 – 1922)

Un barbă albastră seducător de văduve

Număr de victime: 11 verificate, dar, potrivit poliției, au fost între 179 și 300.

Extras din declarație: „Admit că poate le-am păcălit cu scopuri meschine, dar credeți-mă că sunt inocent, abia dacă știu să aprind focul.”

În memoria colectivă a popoarelor supraviețuiesc, spre rușinea acestora, faptele nemiloase ale celor mai celebri dintre psihopații lor. În cazul Franței, când vorbim despre psihopați, amintirea lui Henry Desire Landru este cea care suscită cel mai mare număr de comentarii, aproape întotdeauna contradictorii; unii îl apără, alții îi adoră și cei mai mulți sunt și astăzi șocați de figura celui care este, probabil, cel mai mare asasin în serie din Franța.

Crimele lui Landru au atras și vor atrage atenția oricărei persoane care vrea să intre în lumea investigației criminologice. Comportamentul său educat, împreună cu ironia și lipsa de scrupule, au mișcat o societate deja terorizată de milioanele de morți căzuți pe câmpurile de luptă ale Primului Război Mondial. De fapt, în acest context războinic a acționat Landru fără să fie pedepsit, victimele sale fiind tocmai femeile care au devenit văduve din cauza aceluia război care a decimat Europa. Aceasta este, poate, ceea ce îl transformă pe Landru într-un personaj odios, pentru că, acționând cu o răceală arctică, a sedus, omorât și incendiat aceste sărmene femei cu scopul de a le lua economiile pe care reușiseră să le adune în acele vremuri grele. Între timp, ducea o viață dublă, fără ca nimeni să-și dea seama de atrocitățile pe care le comitea prin diferite unghere din Paris și Gambais. Apatica lui soție și cei patru fii nu au bănuț niciodată că soțul și tatăl lor se încadra, pe merit, în cea mai obscură galerie a crimei universale.

Landru era psihopatul perfect, nu era chinuit de nici o boală mintală, își premedita cu grijă crimele, iar după ce le comitea mintea sa nu era tulburată de nici o remușcare. Da, prieteni, ne găsim în fața unei imagini definitorii a răului și îndrăznesc să spun că acest rău s-a sintetizat în cele mai pure esențe în sufletul unui om pe care toți îl cunoaștem ca „Barbă Albastră din Paris”. Aceasta este incredibila sa poveste, cam nepotrivită pentru liniștea inimilor îndrăgostite și singuratece.

Henry Desire Landru s-a născut în inima Parisului, la 12 aprilie 1869. A fost fiul unei modeste familii de muncitori, iar tatăl său, un om drept și religios, lucra pe post de fochist într-o turnătorie industrială. La rândul său, mama câștiga bani din croitorie. În orice caz, familia Landru abia dacă avea mijloace pentru a supraviețui în Orașul Luminilor.

Dar Landru nu avea noroc: jandarmii francezi l-au mai reținut de cinci ori. Totul îi ieșea pe dos. Educația și comportamentul păreau neschimbate, nimeni din jurul său nu părea să bănuiască faptul că el ar fi un delincvent de cea mai joasă speță. Familia sa continua să nu știe nimic din cele întâmplate, cel puțin asta lăsa soția lui să se vadă.

În perioada 1909 - 1914, Landru a fost arestat de șase ori; mama sa a murit, cei mai probabil din cauza neplăcerilor cauzate de această odraslă rătăcită, dar ce s-a întâmplat cu tatăl a fost mai rău. Rușinat că avea un fiu delincvent, care înșela văduve, s-a spânzurat de un copac din Bois-de-Boulogne. Neafectat de nenorocirile familiale pe care le provocase, Landru și-a continuat liniștit escrocheriile, convins că într-o zi norocul îi va surâde.

În anul 1914, a scăpat de o condamnare de mai mulți ani pentru ultima sa fraudă. Lipsa de probe, diferitele sale personalități și, mai presus de toate, izbucnirea războiului între Germania și Franța i-au permis lui Landru să fugă de pedeapsă.

Spre încântarea sa, mii de francezi au plecat pe front, lăsând în urmă multe soții singure, în așteptarea veștilor care nu întotdeauna erau bune. Pe atunci mortalitatea în luptă era foarte mare, astfel că numărul de văduve creștea amețitor, oferindu-i tot felul de noi oportunități mereu disponibilului Landru, care a început să publice din nou anunțuri în presa franceză. Cel mai mare impact l-a avut unul care a apărut în Le Journal din Paris, unde se puteau citi următoarele: „Văduv, doi copii, patruzeci și trei de ani, solvent, afectuos, serios și în ascensiune socială, doresc să cunosc văduvă interesată de căsătorie”. Mesajele nu s-au lăsat așteptate și sute de femei neliniștite au răspuns la chemarea acelui bărbat, aparent integru și dispus să ofere, fără limită, dragostea de care aveau atâta nevoie acele văduve neconsolate.

Prima aleasă a fost Jeanne Cuchet, o femeie frumoasă de treizeci și trei de ani, care avea un fiu de șaptesprezece ani și vreo 5000 de franci economisiți. Landru, mai meticulos ca niciodată, și-a schimbat numele cu cel de Raymond Diard,

Primul Război Mondial pune capăt vieții multor soldați, iar văduvele lor, singure și dornice de tandrețe, nu au stat pe gânduri când a fost vorba să se arunce în brațele lui Landru. El deținea formula care pune capăt durerilor acestora

LES SOUSCRIPTIONS A L'EMPRUNT NATIONAL SONT REÇUES A LA
BANQUE NATIONALE DE CRÉDIT
107, AVENUE DE LA LIBERTÉ, 100

Și soldații cădeau pe front unul după altul, lăsând frumoase surse de bani soțiilor neconsolate, bani pe care psihopatul Landru știa cum să-i cheltuiască.

mințea din timiditate. Sărmana nesăbuită!

În luna ianuarie a anului 1915, vecinii nu au mai văzut-o pe doamna Cuchet și pe tânărul său fiu. Au văzut, în schimb, o trombă densă și neagră de fum ieșind pe hornul casei unde erau găzduiți aceștia. În acele momente, nimeni nu s-a gândit că s-a întâmplat ceva grav cu văduva și cu fiul său și nimănui nu i-a venit ideea să-și pună întrebări în legătură cu strania lor dispariție. Erau în război și, în afara loviturilor pe care le suferea armata pe fronturile de luptă, nu mai era loc de alte griji.

La scurt timp, a apărut în cartier însăși Landru, fără să ofere multe explicații despre neașteptata plecare a domniței sale. În mod sigur, relația dintre ei s-a răcit și de aceea Landru golea casa vânzând puținele bunuri strânse în ea.

Vecinii au uitat curând de chiriașii lui ocazionali. Însă Landru o omorâse pe doamna Cuchet și pe fiul acesteia, pentru ca, ulterior, să-i facă bucățele și să-i ardă în șemineul din locuință. Odată eliminate probele delictului, a pregătit o nouă crimă. De data aceasta a închiriat o căsuță în afara Parisului. În acel loc a dus-o pe doamna Laborde - Line, femeie care a avut aceeași soartă ca și celelalte victime.

Landru surâdea fericit: descoperise, în fine, o modalitate curată de a face bani și, în plus, aducea un omagiu memoriei tatălui său, muncind ca fochist, după ce comitea acele terifiante asasinat. Dar faptul că trebuia să închirieze mereu alte case era supărător, având în vedere, că trebuia să dea prea multe explicații proprietarului și vecinilor. Astfel încât, psihopatul a hotărât să stabilească un loc fix pentru fabrica morții. A ales Gambais,

inspector de poștă, și a închiriat o casă în cartierul parizian Chantilly. În apartament se putea vedea un enorm și disproporționat șemineu care, în curând, avea să lucreze la randament maxim.

Ca și în alte ocazii, farsa pungașului a început să fie descoperită. Doamna Cuchet a primit anumite informații care o făceau să fie prudentă față de pretendentul său Diard. Chiar și când a aflat că presu-pusul inspector poștal avea un trecut tulbure, că se numea Landru și că avea o familie numeroasă, a decis să-i dea totuși o șansă. Și-a spus că, la urma urmei, bărbații se împușinau și Henry părea atât de educat și domn încât, în mod sigur,

localitate aflată la 50 de kilometri de Paris și legată de capitală printr-o foarte bună cale ferată. Acolo a închiriat o casă frumoasă de piatră, în care a instalat un cazan demn de Pedro Botero⁷. După ce a văzut că instalația funcționează cum trebuie, a început înghesuiala văduvelor spre flăcările vieții eterne. Se calculează că Landru a cunoscut sau asasinat mai bine de trei sute de femei în perioada 1914- 1918, dar este cert că a fost judecat doar pentru cele unsprezece crime care au putut fi demonstrate.

Timp de patru ani, Landru a întâlnit cu precădere văduve care aveau în jur de patruzeci de ani, chiar dacă, în unele ocazii, au fost și unele de douăzeci de ani sau chiar mai tinere. Aspectul său nu era cel al unui actor, ba dimpotrivă. Una dintre victimele sale spunea cu puțin timp înainte de a fi asasinată: „Nu știu ce are în el, dar mă sperie, privirea sa încruntată mă neliniștește. Pare diavolul.” Și dacă tot vorbim despre frica acestei doamne, până la urmă ce-l făcea pe Landru atât de atrăgător? Văzând fotografiile din acea epocă, observăm un Landru cu o privire penetrantă, aproape hipnotică, cu barbă și mustață dese și cu sprâncene foarte stufoase. Era, în plus, chel, mic de statură și cu o musculatură aproape inexistentă. În realitate, avea un aspect sinistru, care reușea să pună stăpânire pe sufletul victimelor sale. Cu toate acestea, în epoca respectivă, Landru era considerat un om sobru, serios, cu maniere elegante, educat, valori care se bucurau de o foarte bună considerație printre doamne. Acești factori înlocuiau cu brio micile defecte pe care le putea avea acest personaj atât de jalnic.

Landru nu avea scrupule. Omora pentru bani și se presupune că fiecare crimă îi aducea, în medie, 3 000 de franci. Cu toate acestea, nu a acumulat nimic niciodată, pentru că era un om căruia îi plăceau satisfacțiile scumpe și imediate. De aceea, pe măsură ce își însușea banii străini, îi investea atât în capriciile sale, cât și în ajutorarea familiei, căreia îi acorda toate atențiile unui iubitor tată și soț. Pe soda sa a copleșit-o cu bijuterii, e adevărat, folosite, dar lui Mărie nu i-a venit niciodată ideea să-l întrebe de unde proveneau acestea. În acest timp, sărmanele văduve continuau să călătorească încrezătoare la Gambais, dispuse să petreacă o minunată lună de miere la țară. Hornul de piatră al casei lui Landru, numită de către localnici L'Ermitage, scotea fum zi și noapte; nu conta anotimpul, fumul nu înceta nici vara și nici iarna. Devenise subiectul bârfelor nevinovate ale vecinilor.

Landru călătorea la Gambais cu trenul și cumpăra două bilete, chiar dacă erau diferite: al său era dus-întors, pe când cel al victimei, doar dus. Astfel, asasinul economisea un franc și, dacă ar fi să vorbim de circa trei sute de călătorii, păi, ei drăcie! ăsta era un mic capital la care Landru nu avea de gând să renunțe. Într-un final, soarta nu i-a mai surâs acestui om agitat. Prea multe dispariții ca nimeni să nu bănuiască nimic grav. Din păcate, războiul ridicase o groasă perdea de fum în acei ani, dar conflictul s-a terminat și mulți au început să-i caute pe cei dispăruți.

---

⁷ Nota traducătorului: numele de Pedro Botero este un mod de a denumi diavolul și, în consecință, infernul cu al său cazan imens.

În anul 1918, rudele doamnei Colombe au trimis o scrisoare primarului din Gambais, solicitând orice fel de informație despre locul în care se afla aceasta, care fusese văzută în satul respectiv în compania unui anumit domn Dupont. La puțin timp, edilul, uimit, a primit o scrisoare asemănătoare, numai că, de data aceasta, niște rude preocupate cereau informații despre Celestine Buisson, care fusese văzută plimbându-se prin Gambais, în compania unui anume Freymet. Ceea ce l-a frapat pe primar a fost asemănarea dintre cei doi bărbați care le însoțeau pe femeile dispărute. Cu toate acestea, era dificil să verifici ceva concret, pentru ca nu exista nimeni cu acele nume de familie în împrejurimile localității Gambais.

Este cert că nu era un bărbat fermecător, dar comportamentul lui deosebit de politic a fost mai mult decât suficient pentru a atrage atenția doamnelor singure.

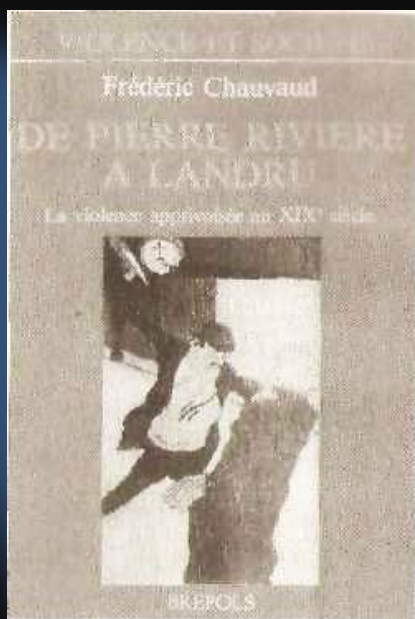
De fapt, Landru închiriasse casa Ermitage sub un alt nume fals, dar Cercul începea să se strângă în jurul său. Denunțurile referitoare la dispariții au început să fie tot mai numeroase și polițiștii, în special inspectorul Belin, s-au pus pe treabă să rezolve acest caz încurcat.

În primele luni ale anului 1919, cincizeci de jandarmi cercetau Parisul, încercând să afle soarta pe care au avut-o doamnele dispărute. Belin începu să lege firele, dar complexitatea cazului și numărul de nume folosite de către Landru păreau că împiedică orice avans decisiv. Din fericire, pe data 12 aprilie 1919, domnișoara Lacoste, rudă cu una dintre dispărute, a dat peste Landru într-un magazin de porțelanuri. Tânăra, speriată de întâlnire, s-a prefăcut că a putut și a fugit foarte repede spre biroul inspectorului Belin. Acesta a verificat fișa de cumpărător lăsată de Landru, care acum se numea domnul Guillet, cu domiciliul în strada de Rochechouart, și, fără întârziere, s-a dus la casa unde se presupune că locuia cel mai mare asasin din Franța.

Belin a așteptat cu răbdare sosirea lui Landru și, odată aflați față în față, l-a reținut pentru presupusele cazuri de dispariție. Landru, care se afla în compania noii sale iubite, o actriță de nouăsprezece ani numită Fernande Segret, s-a limitat la a spune cu o răceală absolută că era nevinovat și că el nu știa nimic despre acuzațiile care fuseseră formulate împotriva sa. În ciuda acestui fapt, jandarmii l-au reținut fără să stea pe gânduri, în timp ce Henry încerca să reziste, iar scena luă o întorsătură melodramatică, atunci când cel arestat a început să-i cânte amantei sale o arie de operă. Aceasta și-a luat rămas bun de la dragostea sa printre lacrimi și cu siguranță că în acel moment nu își putea imagina că ea urma pe lista macabră a lui Barbă Albastră.

Odată ajunși la prefectură, au descoperit într-un buzunar al costumului lui Landru o agendă neagră, unde a putut fi verificată adevărata identitate a celui reținut. Dar cel mai

Crimele celui mai mare asasin în serie al Franței au fost amintite în mai multe opere, scoțând în evidența dubla sa personalitate: om educat și cu maniere alese, dar și asasin teribil capabil să ia viața văduvelor neconsolate și să facă să dispară corpurile mutilate într-un șemineu care, timp de mai mulți ani, nu s-a stins niciodată.

rău lucru era pe punctul de a se întâmpla. Pe măsură ce inspectorul Belin citea paginile agendei, descoperea cu oroare ce se întâmplase în viața lui Landru pe parcursul ultimilor patru ani. În primul rând, au ieșit la iveală unsprezece nume care coincideau cu tot atâtea alte dispariții confirmate. Pe alte foi erau consemnate informații despre alte două sute treizeci și opt de relații întreținute cu văduve. Meticulosul Landru a pus pe hârtie și prețul biletelor de tren spre Gambais. Totul era în agendă, inclusiv nume și date. Nici un detaliu nu îi scăpa lui Landru, nici măcar acela de a departaja văduvele în bogate și sărace.

Pe data de 29 aprilie, jandarmii au realizat o percheziție în vila Ermitage. Ceea ce au descoperit acolo era demn de un film de groază: oase umane semicarbonizate, un kilogram de cenușă și patruzeci și șapte de piese dentare din aur păstrate într-un sertar. În plus, s-au găsit cadavrele a doi câini care

fuseseră strangulați de Landru și care, după cum s-a demonstrat, aparținuseră uneia dintre victimele sale. De asemenea, s-a confirmat că psihopatul vânduse hainele, mobilele și bunurile văduvelor.

Procesul a durat mai mult de doi ani. Henry Deșire" Landru a fost acuzat de unsprezece asasinate, singurele care au putut fi demonstrate, fiindcă inculpatul fusese văzut în compania victimelor sale înainte ca acestea să dispară. Celelalte presupuse crime nu au putut fi dovedite, cu toate că poliția a menționat că numărul crimelor comise de Landru era undeva între o sută șaptezeci și nouă și trei sute.

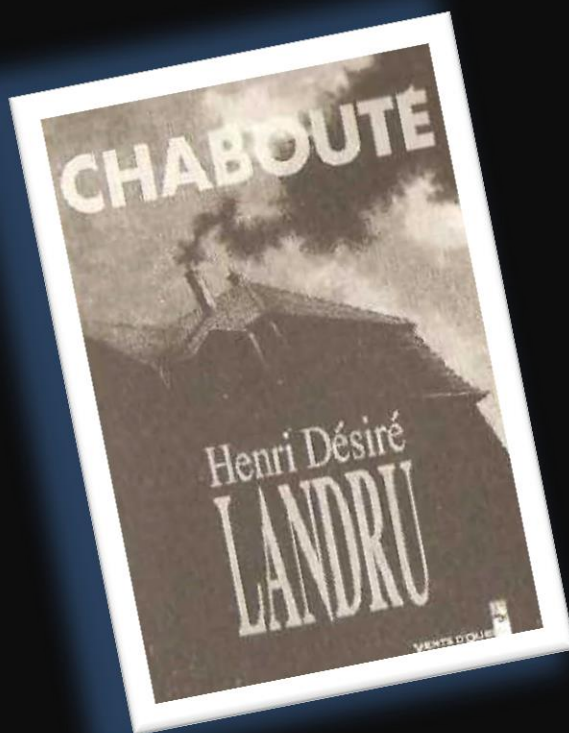
Pe parcursul procesului, Landru a încercat (și, în anumite ocazii, a reușit) să câștige opinia publică. Amabilitatea sa și bunele maniere au captivat multe persoane. El s-a declarat întotdeauna nevinovat. În saloanele de dans erau comentate etapele procesului și se dansa pe sunetul unor cântecele vesele care vorbeau de bătrânul Barbă Albastră din Paris. Landru a primit cadouri și mai multe cereri în căsătorie.

În ciuda acestui renume nemeritat, judecătorii au fost implacabili și, pe data de 30 noiembrie 1921, Henry Deșire Landru a fost găsit vinovat pentru moartea a unsprezece persoane, și în consecință, conform legilor franceze ale epocii, condamnat la moarte prin ghilotinare.

Pe data de 25 februarie 1922, a fost decapitat în închisoarea din Versailles și, până în ultimul moment, și-a afirmat nevinovăția.

Patruzeci și unu de ani mai târziu, s-a descoperit, din întâmplare, o scrisoare a lui Landru în care își mărturisea crimele. Specialiștii grafologi au confirmat autenticitatea acesteia. Unul din fragmente era explicit: „Martorii sunt proști. Eu am făcut-o, am omorât și ars acele femei în cuptorul din casa mea.”

Viața acestui psihopat a fost transpusă în cinematografie în anii șaizeci ai secolului XX, într-un film regizat de Claude Chabrol cu titlul Landru. Puțin mai târziu, o bătrână numită Fernande Seget își lua viața, lăsând un bilet în care se putea citi: „încă îl iubesc și sufăr prea mult. Îmi voi lua viața.”

Crimele celui mai mare asasin în serie al Franței au fost amintite în mai multe opere, scoțând în evidență dubla sa personalitate: om educat și cu maniere alese, dar și asasin teribil capabil să ia viața văduvelor neconsolate și să facă să dispară corpurile mutilate într-un șemineu care, timp de mai mulți ani, nu s-a stins niciodată.

Fritz Haarmann

Germania (1879 – 1925)

Măcelarul din Hanovra

Număr de victime: 20 - mai mult de 100 (nici măcar acuzatul nu a mai știut să spună câte).

Extras din mărturie; „Condamnați-mă la moarte. Vreau doar să se facă dreptate. Nu sunt nebun, Este adevărat că uneori intru într-o stare despre care nu îmi amintesc nimic, dar asta nu înseamnă nebunie. Salvați-mă de această viață care este un chin. Nu voi cere clemență și nici nu voi face apel. Scrieți pe piatra de mormânt: Aici se odihnește Haarmann, exterminatorul".

Tocmai am ajuns acasă de la cumpărături, sunt mulțumit pentru că am găsit niște fileuri de vită succulente cu care vreau să mă ospățez. Sunt foarte proaspete și arată foarte bine. Din fericire, știu exact care este proveniența cărnii respective, exact din Galicia, fără îndoială va fi o carne de vită extraordinară, iar proteinele sale mă vor ajuta să scriu capitolul acesta. Dar, Dumnezeule! Este chiar capitolul dedicat lui Fritz Haarmann! Ce grozăvie! Cu o rapiditate neobișnuită, decid să las fileurile pentru o altă ocazie (mai bună) și pariez pe o salată sănătoasă, iar dumneavoastră o să înțelegeți imediat motivul acestei alegeri, care nu ține de vegetarianism.

Haideți să facem un salt în timp, în Germania interbelică. După înfrângerea din prima conflagrație mondială, țara nu o ducea deloc bine, iar milioanele de morți provocate de război li se adăugau o gravă criză economică, greve, foamete și, în plus, anarhia socială care împingea națiunea înspre haosul absolut.

Orașele germane păreau cele mai groțesti decoruri scoase din romanele gotice. Comuniștii operau în avangarda muncitorească, care se confrunta cu o poliție demoralizată. Speculanții rulau sume impresionante pe o piață lipsită de bani și de alimente. În acest context tragic, apare figura lui Fritz Haarmann, măcelar, căpcăun, vampir, în fine, un specimen căruia i se potrivesc cele mai sinistre apelative. Totuși, nimeni nu poate nega că acest personaj confuz nu a fost și el o victimă a acelei epoci atât de întunecate. Orice psihiatru ar avea suficient material pentru mai mulți ani de cercetare, dacă și-ar propune să realizeze o lucrare de doctorat despre atrocitățile comise de către Haarmann. Mintea aceluia criminal a fost în stare să ascundă poftele de prădător ale stăpânului său. O bestie a infernului care a umblat liberă pe străzile din Hanovra timp de cinci ani, fără ca nimeni să o poată prinde, în timp ce zeci de adolescenți deveneau prada sa.

Protagonistul nostru s-a născut în Hanovra, în anul 1879. A fost unul dintre fiii soților Haarmann, o familie modestă și cu multe probleme. Mai mult, în loc să caute soluții practice, cei doi soți își petreceau o bună parte din zi consumând alcool, pentru ca apoi să înceapă certuri violente și fără sfârșit, la care îi făceau părtași și pe copiii lor. De multe ori, micul Fritz a primit loviturile violentului său tată, pentru ca, apoi, să fie protejat de către mama sa, care îl trata ca și cum ar fi fost una dintre fiicele sale. De altfel, îl îmbrăca mereu ca pe o fetiță, în timp ce el se juca cu păpușile surorilor sale. Respectivul detalii îl enervau și mai mult pe colericul tată, care nu ezita să-și lovească iar și iar copilul, în fața privirii rătăcite a soției sale. Acel infern fu insuportabil pentru cele trei surori mai mari ale lui Fritz, care părăsiră la vârste fragede casa părintească, pentru a deveni prostituate, din cauza traiului rău și a băuturii. În final, pentru a contracara masculinitatea indecisă lui Fritz, tatăl a hotărât să-l trimită la o academie militară, când avea doar șaisprezece ani. Această decizie a dus la destrămarea familiei, iar Fritz își va urî tatăl pentru tot restul vieții sale.

Fără îndoială, Fritz Haarmann a fost unul dintre cei mai sadici criminali din lista noastră de monștri psihopați, într-o epocă în care carnea era din ce în ce mai rară, el a descoperit o metodă să aibă mereu suficiente resurse...

Desigur, nu a durat mult până când a fost exmatriculat din acel mediu militar și, la doar șaisprezece ani, a fost reținut pentru că a abuzat sexual copii mai mici ca el. Fritz era homosexual și, de asemenea, suferea de puternice crize de epilepsie, fapt care în secolul XXI nu reprezenta o mare problemă, dar în secolul al XIX-lea, ajungeai direct la spitalul de nebuni, loc unde Fritz a fost supus la tot felul de terapii, cu scopul de a-i fi vindecate perversiunile. Cert este că, pe durata șederii la ospiciu, comportamentul său a fost exemplar, nu se știe dacă din cauza fricii pe care o avea față de psihiatri sau din cauza șocurilor electrice care i se aplicau frecvent. Oricum ar fi, în anul 1903 a fost externat și, mai fericit ca niciodată, și-a propus să înceapă o nouă viață.

După câțiva ani, s-a declanșat războiul. Până atunci, Fritz Haarmann acumulasese deja o listă destul de impresionantă de infracțiuni mărunte, cum ar fi: furturi, contrabandă și tulburarea ordinii publice și evident că fusese urmărit și pentru că hărțuise sexual adolescenți. Merită menționat faptul că Haarmann nu a simțit chemarea patriei, dar în schimb, în acei ani de lupte, a învățat nobila ocupație de măcelar, dedicându-se speculei cu carne. În perioada respectivă, porcul și calul erau animalele care intrau cel mai des în circuitul negru al comerțului alimentar.

În anul 1918, în timp ce Germania sărăcea, umilită că a pierdut războiului, Fritz Haarmann și banda sa își îngrășau conturile, vânzând ilegal carne oricărei persoane dispuse să cheltuiască o sumă bună de mărci.

Continua să locuiască în orașul Hanovra. Măcelarul găsisese o modestă mansardă în cartierul hoților, reductă urbană unde se înghesuiau toți aceia care se considerau membri ai periferiei societății. Și, odată terminat conflictul mondial, lucrurile s-au înrăutățit pentru Fritz, astfel încât carnea devenise o raritate chiar și printre delincvenți. Ca urmare, veniturile au început să se subțieze. Cu toate acestea, în ciuda modestiei, mansarda din Neustrasse era foarte cochetă și luminoasă și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, ferestrele sale dădeau spre râul Leine, având o priveliște bucolică, de vis. Cel puțin Fritz voia să-și imagineze acest lucru, dar, în realitate, locul semăna mai mult cu o groapă de gunoi decât altceva. În fine, imaginația este liberă și fiecare o folosește după cum vrea.

În anul 1919 acest prădător și-a început vânătoria. Complicele și amantul său, Hans Grans, a fost martorul mut al scenelor oribile la care a trebuit să asiste. Nimeni nu știe cum a început totul, singurul lucru pe care putem să-l deducem din citirea rapoartelor de poliție este că, în luna septembrie a acelui an, Fritz Haarmann și-a convins prima victimă să-l însoțească în mansarda sa, pentru a petrece noaptea și pentru a mânca o masă caldă. Friedel Rothe (17 ani) a avut tragicul privilegiu de a inaugura macabrul șir de crime ale măcelarului. În mod curios, poliția din Hanovra era pe punctul de a opri acea vâltoare sângeroasă, când părinții tânărului au anunțat dispariția sa și cineva i-a asigurat pe inspectorii de poliție că îl văzuse pe băiat însoțit de Fritz, cunoscut de poliție ca fiind confidentul acestuia. Percheziția la domiciliul lui Haarmann a fost extrem de neglijentă. S-a aflat ulterior că poliția nu a văzut capul tânărului învelit în hârtie de ziar și ascuns după ușa bucătăriei. În acest fel, asasinul atâtor tineri a scăpat de justiție aproape fără nici cel mai mic deranj. O eroare lamentabilă, care va duce la moartea multor adolescenți. După ce a comis primul asasinat, acest căpcăun nu s-a mai putut abține. Demonul umbla liber prin Hanovra.

După cum am spus, Germania postbelică era deplorabilă: mii de vagabonzi băteau țara în lung și-n lat, căutând de mâncare. Mulți dintre noii cerșetori erau doar copii de vârste fragede, dezrădăcinați și fără familii, fie din cauza sărăciei, fie din cauza dezastrelor războiului.

Sute de copii se îmbulzeau în gările din orașele germane, unica lor ambiție fiind cea de a găsi ceva de lucru, de mâncare, sau un căpătâi pe care să doarmă ca orice ființă umană. Gările se transformau nu doar în adăposturi improvizate, ci și în adevărate birouri de angajare a forței de muncă, unde veneau directori și angajatori pentru a recruta mână de lucru ieftină.

Fritz Haarmann vizita des Gara Centrală din Hanovra. Pentru că era turnător al poliției, avea o insignă, ceea ce putea da impresia că e un prieten al legii și al justiției. Pentru Fritz, acest lucru era foarte important, având în vedere faptul că acea insignă îl ridica la categoria de cetățean onorabil. Dincolo de cumsecădenia lui afișată, nu se putea ghici latura întunecată, ceea ce l-a ajutat să folosească cu succes identitatea de polițist, ca pe o cheie spre tărâmul răului. De fapt, Fritz Haarmann și-a ales drept câmp de operațiuni acel loc pentru că acolo soseau și plecau trenuri pline de oameni disperați. Acreditarea sa

polițienească îl ajuta să intre în contact cu tineri defavorizați cu vârste între doisprezece și optsprezece ani. Asasinul intra în vorbă cu ei, adoptând o atitudine degajată, le spunea că e inspector de poliție și că nu trebuie să se teamă de nimic, pentru că el, în nemărginita sa bunătate, le va oferi cazare și masă, în timp ce va face demersurile pentru ca ei să poată avea un loc de muncă decent. Pentru băieții înspăimântați, acest bărbat corpulent și sigur pe el devenea instantaneu un tată provizoriu, care le oferea cel puțin o farfurie de mâncare și posibilitatea de a dormi sub un acoperiș, fie și pentru o noapte.

Din nefericire, destinul le joacă feste câteodată celor slabi. Copiii lipsiți de orice ajutor îl urmau ca niște șoricești pe rivalul flautistului din Hamelin⁸.

Odată ajunși la mansarda din Neustrasse, Haarmann încuia ușa și, cu ajutorul complicelui său Hans, îi viola fără milă pe acei tineri, supunându-i celor mai teribile umilințe. Atunci se trezea instinctul de prădător al monstrului și, cu o răceală improprie ființelor umane, îi sfâșia nefericitului artera carotidă și traheea cu dinții.

În acest fel feroce, venit parcă din povestirile din vremurile de demult, își sfârșeau viața victimele măcelarului. În urma mușcăturilor, gâturile erau, practic, sfârtecate. Asta îi producea lui Haarmann cele mai mari plăceri. Era propria sa orgie.

După consumarea asasinatului, cei doi asociați începeau să taie în bucăți corpurile inerte, le dezosau cu mare grijă și puneau măruntaiele și prada în niște găleți pregătite special. De asemenea, încercau să ascundă capetele, pe care le înveleau bine pentru a evita petele neplăcute. Odată terminată treaba, în dimineața următoare, Fritz ieșea cu recipientele pline de carne proaspătă și zemoasă, strigând pe străzile cartierului oferta zilei: „Carne de cal la preț bun, am carne proaspătă și ieftină.” Vecinii ieșeau din case, dornici să cumpere acele bucăți de carne pe cât de proaspete, pe atât de convenabile ca preț. Fritz vindea marfa respectivă în câteva minute, dedicându-și restul zilei consumului de alcool în compania amicului său Hans. Seara, o altă pradă, o nouă victimă pentru măcelarul din Hanovra. Cu anii, amantul lui Fritz s-a implicat și el în petrecere, iar siguranța acțiunilor lor le-a oferit posibilitatea să-și aleagă prăzile doar în funcție de gusturile vestimentare ale celor doi vânători. Nu exista absolut nici o pedeapsă.

Din fericite, psihopații cad întotdeauna. Poate că senzația de putere pe care o dobândesc după ce își omoară victimele îi împiedică, în timp, să-și ia măsurile de precauție cele mai banale și acest lucru i s-a întâmplat și lui Haarmann.

În dimineața zilei de 17 mai 1924, niște copii vagabonzi care au descoperit un craniu în timp ce se jucau pe lângă râul Leine, au fugit rapid la poliție pentru a informa despre descoperirea lor. După ce au inspectat locul, polițiștii au descoperit mai multe cranii și oase umane. S-a decis dragarea aceluia sector fluvial, iar rezultatele au fost înspăimântătoare: s-au găsit nici mai mult nici mai puțin de cinci sute de oase umane, care, după ce au fost asamblate, păreau să aparțină unui număr de douăzeci și două sau douăzeci și trei de schelete de corpuri umane.

---

⁸ Nota traducătorului: personajul din cartea de povești cu același nume.

Veștile circulau repede prin Hanovra: poliția căuta un criminal în serie. În curând s-au dezlănțuit speculațiile și s-au pus cap la cap ițele acelui caz atât de straniu. Agenții au întrebat cu insistență prin tot cartierul în care locuia Fritz Haarmann. Un inspectori și-a amintit că, în urmă cu câteva luni, un vecin din Neustrasse venise să anunțe faptul că bucățile de carne cumpărată de la un măcelar local erau, de fapt, bucăți de carne de om. Însă o scurtă cercetare vizuală a poliției a determinat că acea bucată de carne era de porc și nu de neamț și că, de fapt, părea să fie de calitate foarte bună.

Cercul se strângea în jurul lui Fritz, oasele fuseseră găsite foarte aproape de casa sa. Vecinii au început să povestească ceea ce știau, de exemplu, au gatantat că l-au văzut pe Fritz în compania multor tineri care urcau cu el în mansarda sa, de asemenea, au spus că, timp de mai multe luni, măcelarul le dăruise un număr destul de mare de oase foarte albe, atât de albe că nu păreau de cal, așa cum afirma Fritz.

Cercetările poliției dădeau rezultate, dar totul s-a precipitat când, pe data de 22 iunie 1924, Haarmann a fost reținut pentru comportament imoral. Sub acest pretext, agenții i-au percheziționat mansarda, căutând probe pentru dosar. În locul acestora, au descoperit vizuina unui psihopat la fel de costeliv ca și cei pe care îi chinuise. Obiecte personale ale băieților, haine pe care încă nu le vânduseră și, cel mai rău, toți pereții impregnați de sânge uman, resturi de măruntaie, bucăți de carne și oase. Polițiștii au privit cu gura căscată acea scenă, dar au fost și mai uimiți când au găsit niște împletituri de cârnați care păreau să fie realizate manual de către Fritz și Hans. Totul părea dantesc și a atins nuanțe tragice după mărturia vampirului.

Într-adevăr, încolțit de investigatori, Fritz a povestit fără rezerve faptele comise. El spunea că o ființă necunoscută îi poseda corpul, obligându-l să realizeze tot felul de nebunii și asasinate. În timp ce comitea oribilele crime, nici măcar nu era conștient de ceea ce se întâmpla. Polițiștii nu mai pridideau să ia notițe, redeschizând, între timp, dosarele care cuprindeau cazurile tinerilor dispăruți.

În acei ani, statisticile înregistrau anual dispariția a sute de copii, ceea ce, ținând cont de situația dramatică din țară, părea cumva normal, dar îl aveau acum în față pe măcelarul din Hanovra și multe dintre plângerile făcute de părinții disperați la poliție au început să capete consistență. Între timp, Fritz a mărturisit că a mâncat și comercializat carne de om. El însuși prepara cârnați pentru consumul propriu, vânzând restul prin vecini. Când s-a aflat acest lucru, în Hanovra a izbucnit scandalul: nimeni nu voia să recunoască faptul că a cumpărat carne sau cârnați de la Fritz Haarmann.

Cert este, prieteni, ca timp de cinci ani, mulți cetățeni au savurat extraordinara carne pe care acel măcelar o vindea pentru un preț atât de mic. Câțiva s-au apărat, spunând că gustul era foarte asemănător cu cel al cârnii de porc și că de aceea nu au observat nimic ciudat.

Pe data de 4 decembrie 1924, Fritz Haarmann a fost adus în fața tribunalului, cazul său fiind studiat de mai mulți psihiatri marcanți din oraș. Pe parcursul celor paisprezece zile cât a durat procesul, mai mult de o sută treizeci de martori s-au perindat prin fața

judecătorului. Niciodată nu vom ști câți copii a ucis măcelarul din Hanovra; la început, a fost acuzat de douăzeci și șapte de asasinate confirmate, dar însuși Haarmann a recunoscut, nu fără ezitări, că violase, omorâse și mâncase între patruzeci și cincizeci de tineri. Câțiva inspectori credeau chiar că ar putea fi vorba despre mai mult de o sută de victime.

Ziarele au relatat pe îndelete toate detaliile cazului, scandalul zguduind nu doar societatea germană, ci și întreaga Europă interbelică. În sala de judecată, evocarea detaliilor sângeroase a provocat greață și vomă printre cei prezenți. Cel mai rău a fost când Haarmann a povestit cu detalii cum sfâșia cu dinții gâtul tinerilor. Judecătorul, îngrozit de ceea ce asculta, a ordonat ca sala să fie evacuată pentru a continua audierea fără public.

Fritz Haarmann i-a uimit pe toți încă o dată, când i-a implorat pe magistrați să-l condamne la moarte. Nici măcar el, consacrat deja ca unul dintre cei mai mari psihopați ai istoriei contemporane, nu putea admite să-și sfârșească viața închis într-un ospiciu lugubru. Prefera să moară ghilotinat, încheind, în cele din urmă, o viață atât de neagră și otrăvitoare pentru atâția inocenți.

Pe data de 15 aprilie 1925, Fritz Haarmann, măcelarul, căpcăunul și vampirul din Hanovra, murea decapitat. În ceea ce-l privește pe complicele său, Hans Grans, acesta a fost condamnat la privațiune de libertate pe viață, pedeapsa schimbată mai târziu cu doisprezece ani de închisoare.

Ultima dorință a acestei presupuse ființe umane a fost ca pe mormânt să fie gravat următorul epitaf: „Aici se odihnește exterminatorul”.

Nu știu dacă această dorință s-a îndeplinit, deși credeți-mă, dragi cititori, că mie acest lucru îmi este indiferent, căci nu cred că zeii îi lasă pe asemenea sălbatici să se odihnească.

Peter Kurten
Germania (1883 – 1931)

Vampirul din Dusseldorf

Număr de victime: 16, 9 asasinate și 7 încercări eșuate

Extras din mărturie: „Am auzit sângele țâșnind cu putere și picurând pe carpetă de lângă pat. A țâșnit ca un șuvoi, formând un arc exact pe mâna mea.” „Nu am avut intenția să obțin satisfacție din copulație, ci din omor.”

În tradiția gotică, vampirul e zugrăvit ca un mare băutor de sânge, căutând neobosit nemurirea. Pe parcursul mai multor secole, legendele Europei Centrale s-au amestecat cu istoriile medicale ale unor bolnavi care nu au fost descoperiți decât în ultimii ani. De fapt, mulți dintre cei care se pretindeau nemuritori sau prinți ai întunericului nu au fost decât niște sărmani bolnavi mintali, chinuiți de o suferință stranie numită hematodipsie⁹, o boală mai mult psihologică decât fizică, în care pacientul simte o necesitate arzătoare să își hrănească corpul, ingerând sânge de animal sau de om, în timp ce mintea sa dezvoltă cele mai impulsive senzații sexuale.

Este cert faptul că organismul uman nu are nevoie de un aport suplimentar de globule roșii, dar știm că unii dintre cei mai feroce psihopați din istorie au ajuns astfel tocmai pentru că au crezut că au nevoie să consume litri de hemoglobina pentru ca funcțiile lor vitale să nu se oprească.

Unul dintre cele mai edificatoare exemple îl reprezintă Peter Kurten, un criminal brutal care a zguduit societatea prin actele sale sadice și crude. Adevărul este că vampirul din Diisseidorf nu a omorât atâtea persoane ca alte bestii de aceeași teapă; însă ceea ce provoacă spaimă, cu certitudine, este modul în care i-a asasinat și plăcerea grotescă pe care a simțit-o când a făcut acest lucru.

Kurten îndeplinește toate criteriile de clasificare ale psihocriminalului perfect: un mediu familiar opresiv unde a fost supus relelor tratamente, violurilor, relațiilor sexuale incestuoase, influenței alcoolului și, mai presus de toate, locul unde a învățat să urască, un sentiment care îl va însoți pe parcursul vieții sale și care îi va fi complice în toate acțiunile sale. Pe baza acestor factori, deloc măgulitori, s-a construit personalitatea contorsionată a unuia dintre cei mai nemiloși asasinii din istoria crimei, unul care s-a bucurat până și de propria sa moarte.

Peter Kurten s-a născut pe 26 mai 1883 în Köln, Mullheim, Germania, în sânul unei familii extrem de sărace, cu un tată alcoolic, violent și șomer și o soție suferindă care nu a

---

⁹ Nota traducătorului: Boală care se caracterizează printr-o obsesie compuisivă de a bea sânge.

fost în stare decât să aducă pe lume treisprezece copii. Peter era cel de-al treisprezecelea urmaș și, foarte repede, a trebuit să se obișnuiască cu destinul întunecat care i se pregătise.

Familia Kiirten trăia înghesuită într-o cămăruță unde dormeau cu greu toți membrii danului. În primii săi ani de viață, a asistat oripilat la brutalele bătăi pe care tatăl le aplica soției și fiilor săi; Peter însuși a primit nenumărate lovituri care l-au făcut să urască masculul feroce și dominant care ajunsese chiar să le violeze nepedepsit pe surorile sale mai mici.

La vârsta de opt ani Kiirten a plecat de acasă, pentru a scăpa din acel infern sufocant, însă fuga sa l-a împins, în mod inexorabil, pe calea delincvenței. De la oamenii de pe stradă a învățat cum să facă tot soiul de furtişaguri, care l-au târât prin toate secțiile de poliție din orașul Diisseldorf, principalul său teatru de operațiuni. La vârsta de nouă ani a cunoscut o persoană dependentă de droguri, care l-a inițiat în secretele zoofiliei și, departe a se împotrivi, cum ar fi fost logic, micul Peter a descoperit o plăcere nebănuită până atunci. Copilul a simțit crescând în el toate psihozele sale interne, astfel a ajuns să sodomizeze oi, capre, păsări de curte... Pentru moment, sexualitatea sa somnolentă nu avea alte orizonturi care să depășească zidurile grajdului— mai târziu, lucrurile urmau să se înrăutățească.

Tot în această perioadă are loc un incident ciudat și încă neelucidat, în urma căruia, se pare, tânărul zoofil și-a înecat fără scrupule doi prieteni în timp ce se jucau pe o plută pe Rin.

După cum se poate convinge cititorul, acest personaj trecea de la statutul de victimă la cel de tortionar, un traseu foarte bine cunoscut criminaliștilor și, mai ales, psihiatrilor specializați în psihopați.

Kurten a crescut în clasa de jos, des întâlnită pe străzile din Diisseldorf de la finalului secolului XIX. Trebuie menționat faptul că, dintre cei patruzeci și opt de ani de vampir trăiți, jumătate și i-a petrecut în închisoare. A adunat douăzeci și una de condamnări. După cum singur va mărturisi mai târziu, închisoarea îl făcuse să urască și mai mult specia umană; aici s-a întâlnit cu cea mai rea specie, cu cei din aceeași categorie cu el adică, și de aceea încălca mereu regulile din penitenciar, pentru a fi trimis la izolare. De îndată ce rămânea singur, își lăsa imaginația să zboare și nu neapărat pentru a gândi pozitiv. Kurten își imagina că e protagonistul unor filme în care teroriza lumea: trenuri săreau în aer și mureau sute de oameni, populația marilor orașe murea în urma contaminării cu un virus pe care el îl eliberase în apă, copiii erau otrăviți cu bomboane umplute cu arsenic. Cam așa arătau plăcutele sale gânduri plăsmuite în răcoarea celulei sale. Era singurul lucru care îl excita până la orgasm. Când apela la fantezii sexuale, își imagina corpuri distruse și sângele curgând, totul pentru desfătarea sa. Asta era mintea bolnavă a lui Peter Kiirten, care, mai mult decât un vampir, era un monstru dispus să extermine umanitatea pe care o ura.

La șaisprezece ani a cunoscut o prostituată sado-masochistă și a descoperit că era în stare să o lovească, la fel cum făcea și tatăl său.

Într-o zi, plimbându-se liniștit printr-un parc, a dat peste o lebădă, iar frumusețea păsării l-a provocat atât de tare că, fără să stea prea mult pe gânduri, s-a repezit la gâtul

acesteia sfâșiindu-l, pentru ca imediat să îi bea sângele. Excitarea a fost completă și vampirul a înțeles că începuse astfel un șir de hemoragii fără limite. Alte animale au avut o soartă identică cu cea a săptămenei lebede. Cu o altă ocazie, în timp ce viola o oaie, a scos din buzunar o foarfecă pe care a înfipt-o cu cruzime în gâtul ovinei. Din nefericire pentru locuitorii din Diisseldorf, nu se va mulțumi numai cu nefericitele animale domestice.

Pe data de 13 mai 1913, Peter Kurten dădea târcoale unor locuri având chef să intre și să fure ca în alte ocazii, totuși, ghinionul a viul ca în casa pe care o credea pustie să se afle Khristine Klein, o kiu.i de treisprezece ani, care dormea în camera sa, străină de ce avea Mi se întâmplă. Peter, după ce a verificat că nu mai era nimeni în casă, a intrat în camera în care se afla tânăra și, fără să stea pe gânduri, a înșfăcat-o de gâtul fragil și a strangulat-o. Micuța a încercat să se împotrivească, dar vampirul și-a terminat treaba, tăindu-i gâtul cu un cuțit pe care-l purta printre uneltele sale de spărgător. Totul s-a întâmplat cam în trei minute, Kiirten nu a ajuns să o penetreze pe copilă fiindcă suferea de ejaculare precoce (altă caracteristică frecvent întâlnită la criminalii psihopați). Cu toate acestea, imaginea sângelui care se scurgea din gâtul Khristinei a fost suficientă pentru ca vampirul să aibă un orgasm intens.

A fost o întâmplare teribilă, care a afectat întreg cartierul. Nimeni nu își explica cum de a fost posibil așa ceva. O zi mai târziu, în rimp ce inspectorii cercetau scena crimei, cineva stătea în berăria aflată în fața casei familiei Klein. Era Kurten, care asculta satisfăcut comentariile localnicilor, în timp ce bea o bere și citea detaliile cazului în presa locală. Pentru el senzația era minunată: în sfârșit, crimele sale ajunseseră notorii și acum nimeni nu îl mai putea opri.

În acești ani, a izbucnit Primul Război Mondial și, cel puțin parțial, Ktirten s-a liniștit, limitându-se la infracțiunile sale obișnuite și la câteva agresiuni sexuale, pentru care continua să viziteze închisoarea.

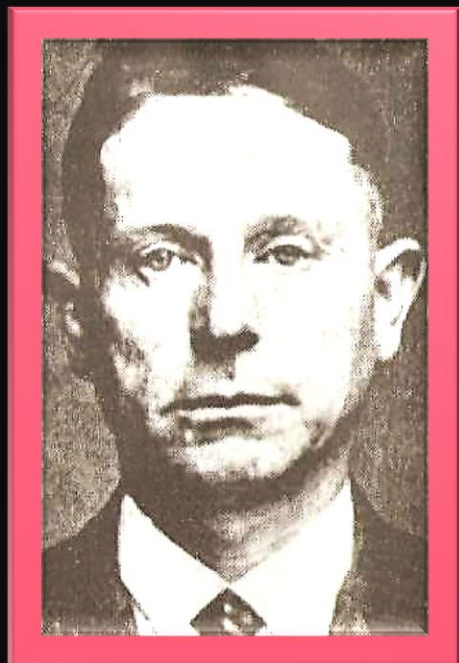
Însă la patruzeci de ani, viața sa a suferit o întorsătură neașteptată. Până atunci alterna viața de infractor cu aceea de muncitor zilier prin fabrici. Era un militant politic

Peter Kurten, „vampirul din Dusseldorf”, a fost în stare să ofere societății imaginea unui tata exemplar, dar, când întunericul cădea peste orașul german, era capabil să comită cele mai teribile acte, ai căror protagoniști erau asasinați în mod brutal.

foarte agitat, dar după ce a împlinit această vârstă, s-a decis să înceapă o nouă viață, s-a căsătorit cu o femeie de familie bună, a reușit să obțină un post de șofer de camion și și-a schimbat înfățișarea, purtând haine de bună calitate și îngrijindu-și cu mare atenție părul și fața. Astfel, folosea briantină și farduri care îi ofereau un aspect de orășean curat, cu aspirații de gentleman. Cu toate acestea, în psihicul său tot latura perversă era dominantă. Vampirul era pe punctul de a renaște, iar Kurten nu putea să-i reziste.

În deceniul '20, monstrul a intrat din nou în acțiune. De data aceasta țintele sale nu erau numai fetele, ci și bărbații și femeile. Metodele erau, bineînțeles, sângeroase: tăieturi, lovituri de cuțit, de ciocan și incendii, mai ales incendii, având în vedere că psihopatul și-a descoperit gustul pentru piromanie. În timpul câtorva dintre crimele sale a provocat mici incendii care se pare că-i stimulau și mai mult apetitul sexual. Una dintre victimele sale, Roșă Ohlijer, de numai opt ani, a fost înjunghiată de trei ori cu foarfecă. După ce i-a băut sângele, i-a stropit corpul cu benzină și i-a dat foc, în timp ce vampirul se chircea de plăcere.

În timp ce comitea aceste aberații, Kurten încerca să-și mențină acea viață ordonată, de care făcea paradă. Vecinii săi au spus mereu că era un cetățean model, soția sa nu a bănuțit nimic până la final, dar tot ceea ce se întâmpla în Dusseldorf era prea grav pentru ca autorul atâtor barbarii să scape fără să plătească pentru faptele sale.

În anul 1929, vampirul din Dusseldorf a atins culmea cruzimii sale. Hipnotizat de sângele victimelor sale, Kurten nu s-a mai controlat și s-a repezit pe străzi gata să omoare cu frenezie. În acel an a masacrat cinci persoane, inclusiv două fetițe de paisprezece și respectiv cinci ani. Mica localitate germană era îngrozită, poliția organiza razii și cerea sprijinul bandelor de infractori: cu toții doreau să prindă monstrul, dar acesta părea că se evaporă ca o fantomă în ceață. Orice umbră provoca nervozitatea oamenilor. Nimeni nu dorea să meargă singur pe străzile din Dusseldorf, autoritățile ofereau recompense substanțiale dar, cu toate acestea, vampirul nu mai dădea semne de viață. În cele din urmă, Peter Kürten a comis o greșală neașteptată când, în anul 1930, a lăsat-o să scape cu viață pe Măria Budlick, ultima sa victimă, o menajeră pe care, prin înșelăciune, a condus-o într-o pădurice cu intenția de a

*„Folosea briantină și farduri care îi ofereau un aspect de orășean curat, cu aspirații de **gentleman**. Cu toate acestea, în sufletul său latura perversă continua să fie dominantă. Vampirul era pe punctul de a renaște și Kurten nu putea să-i reziste.*

o viola și de a o ucide. Odată ajunși acolo, i-a prins gâtul cu forță și a strâns dornic să aibă o nouă experiență plăcută. Măria, cu o uimitoare stăpânire de sine, nu s-a opus suportând

presiunea de pe gâtul său. Peter, încrezător în puterea pe care o exercita asupra prizonierei sale, a avut obișnuita sa ejaculare precoce și a încetat strangularea exact în momentul când nefericita era pe punctul de a-și da ultima suflare. Eliminarea lichidului seminal era forma în care acea canalie își sfârșea ritualurile; odată atins orgasmul, nu mai avea sens să continue, căci vampirul își pierduse toată stimularea. Se spune că se îndepărta de victimele sale târându-și picioarele și exclamând: „Aceasta este dragostea!”

Bineînțeles că, prin controlul de care a dat dovadă, Măria și-a salvat viața; acest lucru se mai întâmplase deja și cu alte ocazii, căci se știe că nu mai puțin de șapte persoane au reușit să scape atacurilor lui Peter Kurten, dar nu au știut să ofere informații precise pentru ca poliția să aibă o pistă pentru a urmări asasinul. În schimb, Măria a oferit detalii foarte clare despre aspectul și fizionomia vampirului. Și presa germană a publicat imediat portret robot al celui mai căutat criminal din țară.

Agitat, Kurten și-a contemplat imaginea din ziare. Era încolțit, iar neliniștea îi tulbură calmul obișnuit. Cu toate acestea, a încercat să-și joace ultima carte, amintindu-și de faimoasa recompensă pe care poliția o oferea pentru capul său și a vrut să se revanșeze față de soția sa, explicându-i tot ce se întâmplase. I-a povestit totul, cu un calm uluitor, ca și cum tot ceea ce se întâmplase nu avea prea mare importanță. Soția a ascultat explicațiile acelui individ care devenise un străin pentru ea. Prima sa reacție a fost să leșine; dar când s-a trezit, l-a găsit pe soțul ei, care până atunci fusese un exemplu de bunătate, privind-o fix și dispus să-i propună un acord: i-a propus, nici mai mult, nici mai puțin, ca ea să fie cea care să-l predea poliției, cu scopul de a încasa tentanta recompensă. De data asta, femeia, încă în stare de șoc, l-a ascultat cu mai multă atenție și a acceptat propunerea.

Pe data de 24 mai 1931, fără să opună rezistență, vampirul din Diusseldorf s-a predat unor agenți de poliție surprinși de modul cum arata. Era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, cu părul pieptănat impecabil datorită enormei cantități de briantină. Pe fața bine fardată se citea o oarecare mândrie, ochii săi îi priveau cu dispreț pe polițiști și a pornit cu pas măsurat și demn către comisariat, unde a povestit cu detalii șocante toate crimele sale.

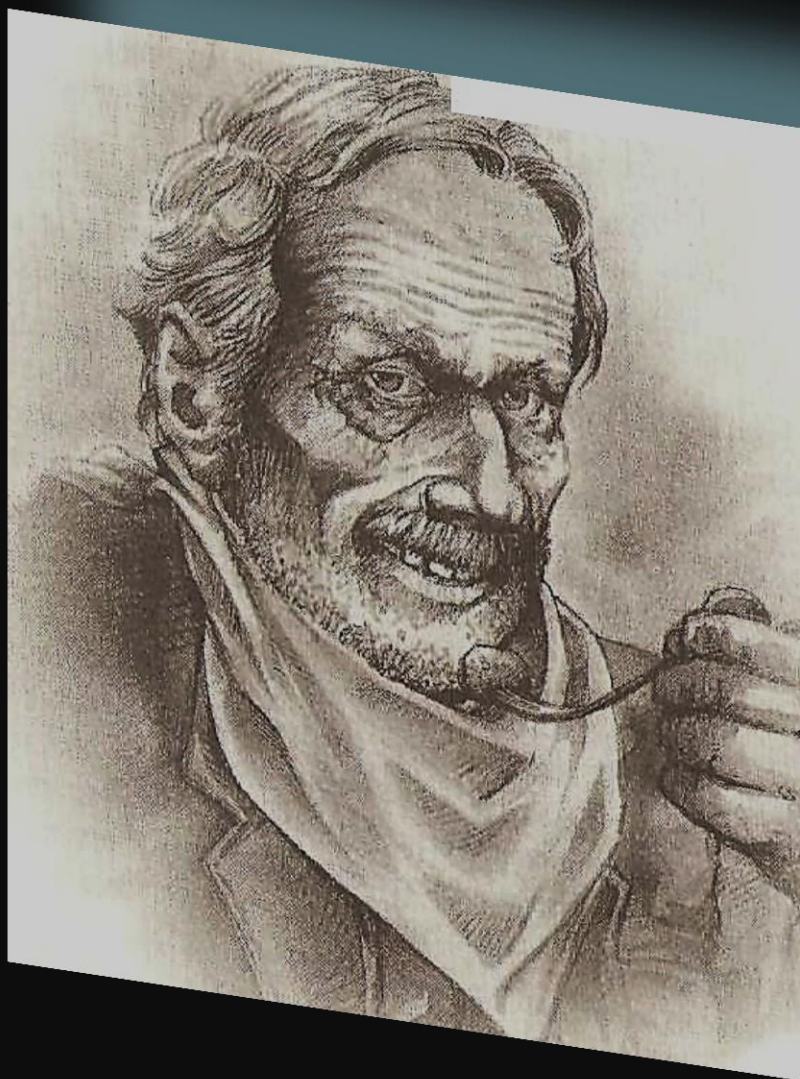
Procesul a fost rapid. Conștiincioși, psihiatrii au făcut o serie de teste, fără a putea diagnostica vreun tip de tulburare psihică. În consecință, Peter Kurten putea fi considerat un psihopat care acționase mereu conștient de ceea ce făcea și fără nici o remușcare. Trebuie să menționăm că în acele zile a trimis scrisori familiilor victimelor sale, în care se justifica, spunând că pentru el sângele era la fel de necesar cum este alcoolul pentru alții.

După zile grele în care Peter Kurten s-a desfătat ca în vremurile bune, povestind amănunțit toate atrocitățile comise de el, jurații s-au reunit pentru a delibera. După o oră și jumătate de discuții, l-au găsit vinovat de nouă asasinate și de alte șapte tentative nereușite de homicid, pe lângă încă alte optzeci de agresiuni sexuale. Sentința nici nu putea fi mai explicită. Kiirten a fost condamnat la moarte prin ghilotinare. Nici măcar nu s-a mirat la

auzul sentinței, nu a făcut apel și a așteptat răbdător ducerea la îndeplinire a pedepsei capitale.

Pe data de 2 iulie 1931, în timp ce mergea spre eșafod, ceru să i se îndeplinească o ultimă dorință, îngrozindu-i pe cei care au auzit-o. Solicitarea era în același sens cu viața sa întunecoasă; voia, nici mai mult nici mai puțin, decât să audă cum îi curge sângele când corpul său va fi decapitat de lama de oțel. Nu vom ști dacă această ultimă dorință i s-a împlinit, singurul lucru cert este că în acest moment Peter Kiirten trebuie să fie un aghiotant demn al Satanei, asta în cazul în care flăcările infernului nu îi provoacă mari orgasme. În anul 1932, Fritz Lang a regizat celebrul film *M. Vampirul*, bazat pe ororile comise de vampirul din Dusseldorf.

Albert H. Fish

Statele Unite ale Americii (1870 – 1936)

Căpcăunul din New York

Număr de victime: 15 - 400. A fost imposibil de stabilit numărul exact.

Extras din mărturie: „Grace mi s-a așezat în poală și m-a sărutat. Atunci am decis să o mănânc... Ce dulce și moale era fundulețul ei prăjit la cuptor cu morcov, ceapă și slănină... Mi-au trebuit nouă zile să o mănânc toată."

În imaginarul tradițional specific copiilor se ascund multe dintre temerile care, vreme de mii de ani, au însoțit evoluția umană. În acest panteon de ființe mitologice, cea care-i înspăimântă cel mai mult pe copii este, fără îndoială, căpcăunul, o bestie-gigant, cu aspect antropomorf, al cărei principal fel de mîncare este carnea umană, de preferat de la fete și băieți.

Căpcăunul încarnează, în latura sa obscură, ceea ce este mai rău în specia noastră: răutate, brutalitate, setea de exterminare și de distrugere. Pentru un copil nevinovat nu există nimic mai rău decât să fie vînat de un căpcăun gigant, care amușină câmpuri, sate și orașe în căutarea victimei perfecte. Când o găsește, nu prea mai e nimic de făcut. Nu ajută la nimic să te opui. Zgârâieturile, loviturile, datul din picioare provoacă doar o strângere mai puternică din partea sinistrului specimen, care se lansează asupra prăzii sale cu violența unui prădător, sfîșiindu-i corpul până îl reduce la bucățele minuscule. Odată terminată prima fază, începe festinul pentru această creatură venită din infern: își înfulecă prada, ca și cum ar fi vorba despre un fel de mîncare extraordinar. Așa se hrănește răul, întotdeauna pe seama inocenței și purității copiilor.

Această scenă de basm a fost povestită de nenumărate ori, din generație în generație, pentru a speria copilașii. Din nefericire, poveștile care seamănă frică în sufletele copiilor noștri evadează deseori din cărțile de basme. Viața reală este de multe ori mai îngrozitoare decât poveștile.

Cunoscând comportamentul unor psihopați sexuali, putem ajunge la surprinzătoarea concluzie că a existat o urmă de adevăr în acele fantastice povești cu căpcăuni care mănâncă copii. Credințele populare sunt mai înțelepte decât ne-am putea imagina. Presupun că, dacă într-adevăr în trecut s-au întîmplat cu adevărat scene asemănătoare cu cele descrise în aceste basme străvechi, vreun spirit acorporal care aparținea acelor ființe maligne a supraviețuit de-a lungul secolelor, punând stăpînire pe trupul oamenilor pentru a-i face să reia, când și când, măcelărirea inocenților.

Există cazuri ca acela al lui Albert H. Fish care ne fac să ne gândim că acești căpcăuni sunt mai reali decât se pare. Sumbra sa biografie i-a năucit pe specialiști renumiți care erau, de altfel, obișnuiți să se confrunte cu cele mai atroce cazuri. Însă povestea lui Fish depășea orice așteptare.

Toți au fost de acord când au afirmat că acel căpcăun din New York era un psihopat, chiar dacă atunci când a comis acele crime oribile era lucid și foarte conștient de acțiunile sale.

Albert Fish s-a născut în Washington DC, în 1870. Foarte curând și-a descoperit o mare înclinație către practicile sado-masochiste. Se bucura automutilându-se, dar obținea o la fel de mare plăcere și când le făcea rău celorlalți. Ca și în biografia altor psihopați, primele sale victime au fost animalele domestice, cărora le tăia cu sânge rece capul și membrele în cadrul unor ritualuri sângeroase.

Pe când Albert împlinea cinci ani, tatăl său muri, lăsându-și familia săracă. Aceasta a dus la plasarea lui Albert într-un orfelinat (și nu neapărat într-unui de calitate). Acolo, copilul și-a dezvoltat apetitul pentru durere, fiind supus la diverse suplicii de îngrijitorii săi. În plus, s-a născut în el un straniu sentiment de vinovăție, după ce a aflat de practicile sexuale ale colegilor mai mari. După mai mulți ani de instituționalizare, Fish a obținut mult dorita libertate, deși cu siguranță că nu i-a servit la aproape nimic.

La douăzeci de ani, a putut fi văzut prostituându-se în orașul Washington. În acele vremuri, a violat un copil și a comis, probabil, primul său omor. S-a remarcat însă prin alte mici infracțiuni cum ar fi înșelăciuni, falsificări de cecuri, exhibiționism sau publicarea unor scrisori obscene, delict pentru care a fost reținut de opt ori.

Poliția și-a dat seama imediat de instabilitatea emoțională a lui Fish, un bărbat care uneori declara că este Iisus Hristos, iar alteori

primea mesaje de la Sfântul Ioan Evanghelistul în persoană. Viitorul căpcăun susținea că aude voci supranaturale, care îl împingeau să comită acele acte degradante pentru a se

Tânăra Grace Budd a fost una dintre victimele acestui psihopat, Despre ea a ajuns să spună: „Ce dulce și moale era fundulețul ei prăjit la cuptor cu morcov, ceapă și slănină... Mi-a luat nouă zile să o mănânc toată.”

mântui de păcatele sexuale de pe pământ. Fish a asociat tot ce i se întâmpla în viață cu religia, așa cel puțin scăpa de remușcări.

Dacă ne întoarcem la rădăcinile familiale ale lui Fish, vom găsi câte o explicație pentru tot ce i se întâmpla; de exemplu, mama sa auzea și ea voci pe stradă, doi dintre unchii săi și-au sfârșit viața într-un ospiciu și nici frații lui nu au avut o soartă mai bună, căci cei care nu aveau probleme mintale se aflau la dezalcoolizare. După cum vedem, dosarul psihiatric al familiei Fish este suficient pentru o carte, dar nu voi fi eu cel care se oprește pentru a povesti acestea, căci am destule pe cap ocupându-mă de micuțul Albert.

Timp de mai mulți ani, căpcăunul a umblat liber pe străzile din Washington și New

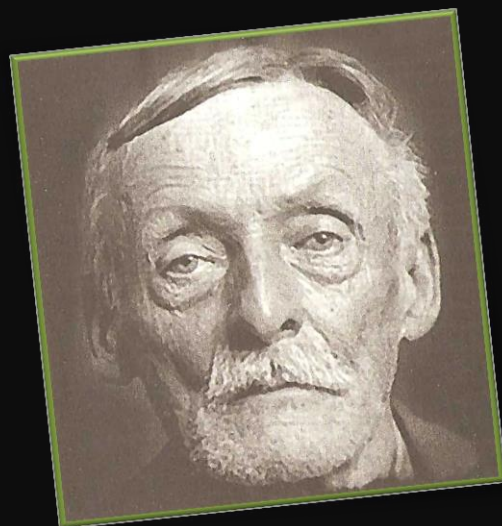
York, vizitând în trei ocazii, întotdeauna cu forța, instituții psihiatrice. Diagnosticul se repeta fără încetare: Fish avea o psihopatie sexuală evidentă, cu deviații spre sado-masochism și însuși pacientul declara că singura modalitate prin care putea să-și ispășească păcatele era să se flageleze. Sexualitatea sa bolnavă îl obliga să comită acte murdare și acestea nemulțumeau divinitatea. Aceasta îi cerea să plătească prin anumite sacrificii, cum ar fi autoflagelarea sau, ceea ce este mai rău, jertfirea altor trupuri pentru a și-l salva pe al său. Cu toate acestea, specialiștii nu au luat în considerare posibilitatea de a închide pe viață o ființă cu un asemenea comportament deviant. În timpul sporadicelor sale episoade de închisoare, Fish avea o atitudine exemplară. Și să nu uităm că, în acei ani, locurile disponibile în instituțiile psihiatrice erau foarte puține. În consecință, Fish nu întârzia să iasă din

Anunț al poliției în care se raportează sechestrarea lui Grace Budd. Detectivul din New York, William F. King, nu s-a dat bătut niciodată în acest caz. În anul 1934, răbdarea sa a dat roade,

nou pe străzi, dornic să-și continue războiul său personal sub steagul durerii. În ciuda acestor circumstanțe speciale, s-a căsătorit și a avut șase copii, pe care, după cum era de așteptat, îi pedepsea în mod asiduu. Soția sa nu a întârziat să îl părăsească, fapt căruia Fish nu i-a acordat o prea mare importanță. Între timp, continua să lucreze ca zugrav, locuia pe la pensiuni rău famate din New York și continua să comunice cu oameni de cea mai joasă speță.

Din câte se știe, nu a început să ucidă copii sistematic, până când nu a împlinit vârsta de patruzeci de ani. Cu siguranță, începând cu acea vârstă, vocile sale interioare au început să răsună cu mai multă putere. Citirea Bibliei s-a transformat în singura sa consolare; se presupune că din textele sfinte obținea toate indicațiile care îi conduceau viața. Când nu găsea răspunsuri în evanghelii, își imagina versete sau interpreta sensul a ceea ce citea pentru a-l adapta viziunii sale bolnave.

Nimeni nu putea crede că în spatele imaginii blajine a acestui bătrânel se ascundea mintea unui criminal oribil, cu un caracter atât de sălbatic, încât a omorât cu sălbăticie și a mâncat copii...

Macabra liturghie canibală a lui Albert Fish a început în 1910. Pe atunci, zeci de minori vagabonzi dispăreau pentru totdeauna de pe străzile newyorkeze. Trebuie să presupunem, conform cercetărilor poliției, că acest personaj a fost autorul multora dintre disparițiile neelucidate. Timp de douăzeci și patru de ani, căpcăunul din New York a asasinat nepedepsit, fără ca nimeni să suspecteze cel mai mic lucru în acel mediu supraîncărcat și haotic, dintr-un oraș obișnuit mai mult cu delincvența și criza decât cu ordinea impusă de lege. Din fericire, psihopatul a comis o eroare penibilă care avea să ducă, în final, la prinderea sa.

În luna iunie a anului 1928, familia Budd a dat un anunț în presă, solicitând un loc de muncă pentru a-și îmbunătăți situația financiară precară. Câteva zile mai târziu, la domiciliul lor și-a făcut apariția un bătrânel distins și dispus să ofere de lucru fiului adolescent care avea doar optsprezece ani. Pretinsul angajator a spus că se numește Frank Howard, un fermier care oferea cincisprezece dolari pe săptămână pentru ca cineva să muncească pe proprietatea sa. Oferta nu era foarte atrăgătoare, dar situația familiei Budd nu le permitea acestora să se lege de detalii minore. Howard era un nume fals folosit nu o dată de Fish. Intenția lui inițială era să abuzeze sexual băiatul. Cu toate acestea, după ce au trecut de primele fraze protocolare, Fish și-a fixat ochii asupra lui Grace, una dintre drăgălașele fetițe ale familiei Budd. Grace nu avea decât zece ani. Aspectul său angelic a deșteptat libidoul bătrânului antropofag care a decis să schimbe băiatul cu micuța, pentru a-și duce la capăt intențiile abjecte. Fish i-a convins pe părinți să-i permită să o ia și pe Grace, spunând că era ziua de naștere a nepoțelei sale și că, în mod sigur, fetița avea să petreacă o după-amiaza grozavă. El a promis să o aducă înapoi acasă înainte de ora nouă seara. Soții Budd nu s-au împotrivit amabilei invitații a celui care putea fi considerat deja șeful fiului lor și au lăsat-o pe fetiță, fără să bănuiască ce era pe punctul de a se întâmpla, l-au cerut lui Fish doar să le comunice adresa unde urma să aibă loc petrecerea copiilor, iar bătrânul le-a dat niște detalii false și a plecat liniștit cu fetița de mână, îndreptându-se spre locul tragediei.

Grace nu a mai dat nici un semn de viață și, după cum este evident, nici Frank Howard. Familia Budd, disperată că fiica lor nu se întorcea acasă, a informat poliția. Inspectorul Will King, care s-a ocupat de caz, era unul dintre acei detectivi clasici, căliți pe străzile din New York. Niciodată nu considera un caz ca fiind pierdut. Luni de zile a investigat tot ce s-a întâmplat în legătură cu dispariția lui Grace. Intuitiv ca puțini alții, și-a imaginat că răpirea fetei nu era o întâmplare izolată și că, probabil, era legată de alte dispariții neelucidate ale unor copii, aflate în cercetarea poliției newyorkeze. După șase ani, detectivul King continua să pună cap la cap faptele. Încăpățânarea sa l-a făcut să caute sprijinul unui prieten jurnalist, împreună cu acesta, a realizat un articol în care se susținea că răpirea lui Grace Budd era pe punctul de a fi soluționată. Tertipul a dat rezultate spectaculoase. După publicarea articolului, familia Budd a primit o scrisoare al cărui conținut era cum nu se poate mai sinistru și mai concludent. Tremurând, părinții fetei au citit cele câteva rânduri în care presupusul asasin confirma moartea micuței. Din nefericire, criminalul nu s-a oprit la confirmare și a povestit detaliat fapta sa bestială. În relatare se povesteau lucruri precum acesta: *„Duminică, 3 iunie 1928, am fost la dumneavoastră acasă, am cinat și Grace s-a așezat la mine în brațe pentru a mă îmbrățișa și am decis să o mănânc. Am inventat o zi de naștere și dumneavoastră i-ați dat permisiunea să mă însoțească. Am dus-o la o casă abandonată din Wisteria Lodge pe care o găsisem cu puțin timp înainte. Când am ajuns, m-am dezbrăcat complet pentru a evita petele de sânge. Când m-a văzut dezbrăcat a început să plângă, să țipe și a luat-o la fugă; am ajuns-o, am dezbrăcat-o și a început să dea din picioare, să muște și să zgârie. Am strangulat-o, i-am tăiat capul, am împărțit-o în două și*

am mâncat-o pe bucățele timp de nouă zile. Cel mai delicios a fost fundulețul ei prăjit. Aș fi putut să o violez, dar nu am făcut-o. Fiica dumneavoastră a murit virgină.”

După ce au citit această scrisoare care părea că venea din infern, familia Budd a fost cuprinsă de oroare. Au luat legătura rapid cu detectivul King, care a ordonat o detaliată analiză grafologică, precum și a foilor și a plicului pe care presupusul asasin le trimisese. În luna noiembrie a anului 1934, spectograful a descoperit un semn foarte curios, care până atunci trecuse neobservat de către cercetători. Semnul era un mic antet, care arăta originea plicului și, conform acestuia, acel plic venea de la Asociația de Ajutor Reciproc a Șoferilor din New York.

King avea, în final, o pistă dară despre ascunzătoarea căpcăunului. Cu oamenii săi a vizitat asociația, întrebând cu atâta insistență, încât la puțin timp a apărut un suspect.

Wisteria, micuța casă de țatră din Westchester, unde Albert Fish a omorât-o pe Grace.

Candidatul la titlul de căpcăun se numea Lee Siscoski, un modest șofer care nu avea nici pe departe trăsăturile unui criminal psihopat. La interogatoriu, Siscoski a mărturisit că a sustras materiale pentru birou care aparțineau companiei, dar cel mai important a fost că o bună parte din foile și plicurile furate fuseseră depozitate într-o pensiune situată la 200 Est pe strada 52. King, cu agerimea unei feline, a dedus imediat că acel șofer nu era omul său și a urzit un plan pentru a continua descoperirea cazului. S-a deplasat până la pensiune, înregistrându-se ca

Fish a spus poliției unde puteau să găsească resturile micuței Grace.

oaspete. În registrul hanului, a văzut bucuros că scrisul de pe scrisoarea trimisă familiei Budd era la fel cu cel al unui chiriaș găzduit la pensiune. Timp de câteva zile, King a supravegheat toate mișcărilor acelei persoane care era principalul suspect al cazului. În acest timp, Albert Fish își continua rutina zilnică, fără să își dea seama că poliția îi sufla în ceafă. Într-o bună zi, Will King a intrat în camera lui

Fish, dornic să găsească probele care urmau să îl incrimineze pe bătrân. După ce a măturat camera cu privirea, a descoperit un cufăr, iar deschizându-l a găsit un morman mare de tăieturi din ziare, unde se puteau citi tot felul de știri legate de atrocitățile comise de diverși criminali psihopați. Principalul grup de articole se referea la Fritz Haarmann, măcelarul din Hanovra, alt mâncător de copii ca și Fish. Veteranul detectiv a știut imediat că se găsea în fața unui criminal de calibru mare, care ajunsese să imite comportamentul altor psihopați ca și el. În timp ce se adâncise în lectura acelor articole, Fish s-a întors în cameră. Cei doi bărbați s-au privit o clipă fix în ochi, iar când King i-a cerut

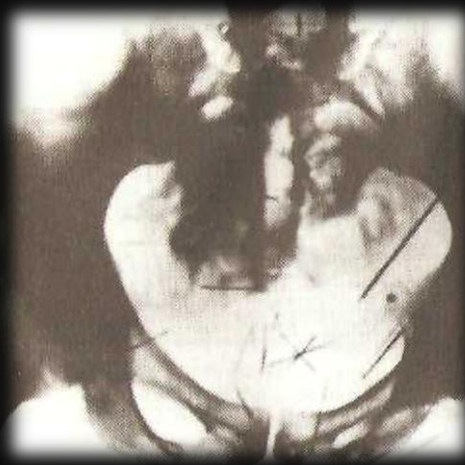
Politia a găsit resturile corpului lui Grace Budd într-un coș și le-a păstrat ca probă.

lui Fish să se predea, acesta nu s-a opus. Polițistul a început să îi citească drepturile, dar într-un moment de neglijență Fish a scos dintr-un buzunar un briceag și a încercat să îl rănească pe cel care îl capturase. Pentru King a fost foarte ușor să îl stăpânească pe bătrânel și,

după ce i-a pus cătușele, l-a condus la comisariat.

Căpcăunul din New York fusese arestat. Totuși, în acele momente, nici măcar detectivul King nu știa cât va sta în arest. Scrupuloși, criminaliștii au început să cerceteze și să investigheze cazul cu cea mai mare atenție. Era 13 decembrie 1934, când Albert H. Fish a început să mărturisească totul. În acel moment, oroarea a pus stăpânire pe sufletele acelor detectivi cu experiență, care nu se confruntaseră niciodată cu un asasin atât de feroce.

La puțin timp, poliția a cerut ajutorul psihiatrilor. Toți își pierdeau graiul în fața explicațiilor prelungite ale lui Fish, care părea să simtă o mândrie animalică povestind ororile comise. Astfel, au fost dezvăluite amănunte șocante, inclusiv practicile sale sado-masochiste. De exemplu, Fish a mărturisit că simțea o imensă plăcere când își provoca sângerări pe corp și, în acest scop, folosea o bătă mare, la capătul căreia înfipsea mai multe cuie. Cu acest instrument își lovea spatele în mod repetat, până sângera. Folosea bumbac îmbibat în alcool pe care și-l băga în anus și apoi îi dădea foc. Potrivit declarației lui, această practică a folosit-o și cu câteva dintre victime. Dar ceea ce îl entuziasma cel mai mult pe Fish era, fără îndoială, să-și introducă ace în pelvis și testicule. De fapt, după ce i s-

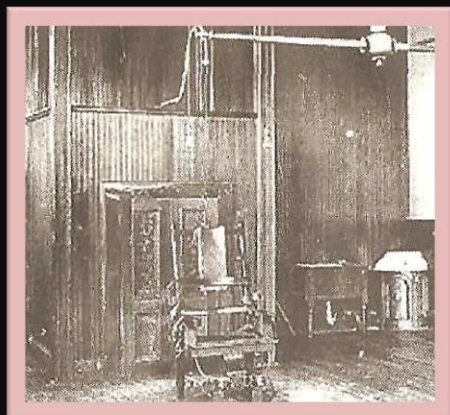

Radiografia arată cele 29 de ace pe care Albert Fish și le-a introdus în corp pentru a-și provoca durere.

au făcut radiografiile de rigoare, s-a observat că în zonele menționate mai sus avea introduse un total de douăzeci și nouă de ace, unele din ele oxidate. Psihiatrii nu încetau să ia notițe despre ceea ce auzeau. Tensiunea a crescut când Albert Fish a mărturisit numărul crimelor comise. Încă este incert numărul copiilor omorâți și mâncați de el. Poliția a estimat că ar fi vorba despre circa 400 de victime, alții au redus aceste estimări la o sută, dar este cert că psihopatul a putut fi acuzat doar pentru cincisprezece asasinate, mai exact cele pe care Fish și le amintea în

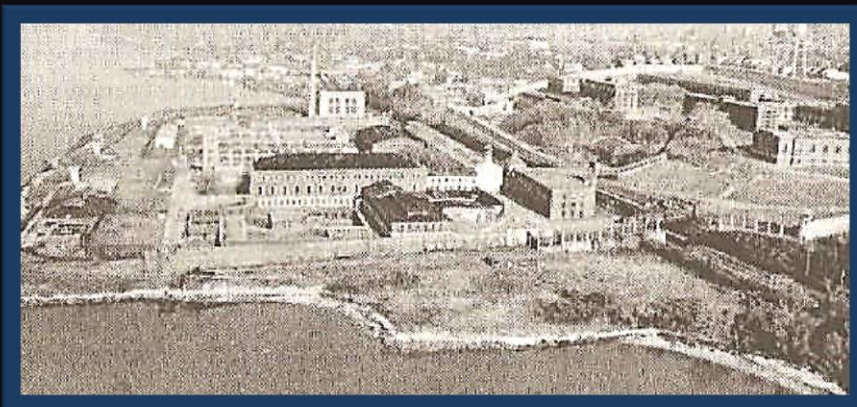
detaliu. În acest sens, a avut sânge rece și a povestit juraților cum își gătea vic-timele. Martorii prezenți procesul acelui om cu aspect blând spun că, în acele momente, părea mai mult un gurmand pasionat de bucătărie decât un căpcăun.

Psihiatrii au pus diagnosticul. Acesta nu putea fi mai concludent. În cazul lui Fish, s-au descoperit diverse anomalii, printre care sadism, masochism, castrare, exhibiționism, voyeurism, pedofilie, coprofagie, fetișism, canibalism și hiperhedonism.

Scaunul electric de la Sing Sing unde, în cele din urmă, a fost executat Fish pe data de 16 ianuarie 1936. Înainte de a muri a spus: „Ce bucurie să mor pe scaunul electric, Va fi ultimul meu cutremur, unicul pe care încă nu l-am încercat.”

Fish a fost trimis în penitenciarul Sing Sing, unde a așteptat execuția sa pe scaunul electric.

După ce a ascultat acest lung diagnostic, el a spus doar: „Nu sunt un dement, sunt doar un excentric.”

Pe data de 16 ianuarie 1936, Albert H. Fish a fost omorât pe scaunul electric din închisoarea Sing Sing. A fost cel mai vârstnic condamnat la pedeapsa capitală. Acele din testiculele sale au produs un scurt circuit la prima descărcare electrică, iar cea de a doua a fost definitivă, punând capăt vieții căpcăunului din New York, care, cu câteva minute înainte de a muri a spus: „Ce bucurie sa mor pe scaunul electric. Va fi ultimul meu cutremur, unicul pe care încă nu l-am încercat.” Este adevărat, dragă cititorule: există oameni cât se poate de neplăcuți.

Edward Gein

Statele Unite ale Americii (1906 – 1984)

Casa ororilor

Număr de victime: 2-5. Practici de necrofilie și de necrofagie pe 15-18 cadavre.

Extras din mărturie: „Pentru mine, plăcerea consta în a-mi înveli corpul cu pielea celor morți”.

Prea des, noi, oamenii, ne confruntăm cu lucruri de neimaginat, absurde, macabre, situații care scapă de sub control sau care ne dau peste cap normele rigide de comportament. Timp de mii de ani, am pus cărămizile unei civilizații bazate pe scenarii culturale dominate, în special, de religie, politică sau interese economice, norme de comportament însușite pentru o mai bună conviețuire în societate. Dar ce se întâmplă când unii dintre noi încep să acționeze împotriva acestor principii? Este dificil de explicat, mai

ales când cineva recapătă instincte arhaice, aproape uitate de câteva sute de generații încoace. De fapt, în oamenii din ziua de azi încă mai zac anumite trăsături animalice care tulbură mințile lor puțin dezvoltate, persoane al căror intelect este reprimat de presiunea realității, până când bestia din sufletul fiecăruia se trezește la viață. În mod sigur, ați văzut la cinematograf sau la televizor filme despre viața unor personaje confuze, pentru care singurul scop în viață era să facă rău tuturor celor din jur, fără a exista motive de ură sau ranchiună, ci pur și simplu pentru că victimele treceau pe acolo sau erau de un anumit sex. Ne aducem cu toții aminte de filme care au devenit legendă, precum *American Psycho*, *Tăcerea mieilor*, *Masacrul din Texas* sau *Psycho*, acesta din urmă fiind capodopera lui Alfred Hitchcock. Ei bine,

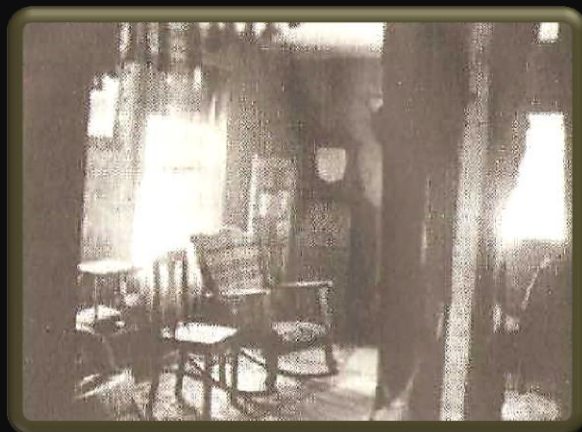
Casa lui Edward Gein din Plainfield, Wisconsin. În acest loc depărtat de sat a locuit împreună cu marna sa, Augusta, care, în ciuda faptului că îl considera fiul său favorit, l-a îmbrăcat în fetiță și l-a tratat ca atare toată copilăria sa,

trebuie să mă credeți că titlurile citate mai sus s-au bazat, în majoritatea lor, pe fapte reale: psihoze de tot felul, tulburări psihice, traume suferite în copilărie, antropofagie, sadism și debranșarea de la o realitate impusă cu forța. Cel mai surprinzător lucru din aceste filme horror este, fără îndoială, faptul că toate sunt inspirate de personalitatea banală, aproape vulgară a unui tâmplar fragil și cu o inteligență redusă, care a trăit în America profundă a secolului XX. Numele său era Edward Gein, cel care și-a transformat grajdul într-un adevărat sanctuar al ororilor.

Gein s-a născut pe data de 27 august 1906 într-o zonă agricolă, Plainfield, statul Wisconsin, un cătun liniștit din vestul american. Puțini dintre locuitorii acelei populații nu prea numeroase și-ar fi putut imagina pe-atunci că, din rândul lor, urma să răsară una dintre cele mai monstruoase figuri criminale din întreaga istorie.

Nu se poate spune că familia lui Edward se încadra în viața tipică din acea mică localitate. Tatăl său, un alcoolic incorigibil, se certa în mod constant cu mama sa, o femeie austeră și cu o viață strict religioasă. Bătăile și certurile au destrămat un cămin condamnat la tragedie. Printre țipete și teroare, cei doi soți au mai avut timp să conceapă și doi urmași, Henry și Edward. Acesta din urmă nu a fost pe măsura așteptărilor Augustei, o mamă care, ca să fim sinceri, și-ar fi dorit o fetiță, nu un băiat. Lui Henry i s-a permis să crească normal, în schimb Edward a fost supus, încă de la naștere, gusturilor mamei sale. Îmbrăcat și tratat ca și o fetiță încă de mic, Gein a suportat cu stoicism excesiva protecție pe care i-o arăta excentrica sa mamă. Timp de mai mulți ani, familia Gein a rămas aproape izolată de vecinii săi, care au fost mereu străini de incidentele din ciudata fermă.

Într-o noapte, tatăl a murit subit, în timp ce se distra la una din petrecerile sale obișnuite. Acest fapt a provocat mai multă ușurare decât durere familiei, iar soția lui a căpătat, în fine, suficientă libertate pentru a prelua cu autoritate controlul fiilor săi. Edward era preferatul ei, dar ceilalți nici nu observau cât de mult de schimbase. Cu o constituție fizică normală, trăsături morfologice la fel de normale, singura necunoscută a acestui copil era inteligența sa, cu toate că îmi imaginez că atitudinea dominantă a mamei sale a împiedicat orice dezvoltare în acest sens. Încă de tânăr a fost îndoctrinat cu principiile pe care mama sa Augusta i le repeta zi de zi. Fraze ca „să nu faci dragoste înainte de căsătorie, că este păcat”, „nu te masturba, că este păcat”, „nu bea, că este păcat”, „nu ieși cu fete, că este păcat” erau repetate în mod constant în casa familiei Gein și întotdeauna îi erau adresate lui Edward. În final, această atmosferă

Fotografie veche care arată una din camerele care au aparținut mamei sale.

insuportabilă a produs în copil o reacție psihopatologică, în care dominant era un complex oedipian accentuat.

Edward a terminat prin a se îndrăgosti de mama sa. Nu vedea nimic dincolo de rotunjimile Augustei și nici nu avea contact cu oamenii din Plainfield. Nimeni nu a fost în stare să se înțeleagă cu acel copil timid și rezervat, care acum, la peste treizeci de ani, începuse să obțină ceva venituri din muncile sporadice de tâmplar.

În anul 1944, fratele său Henry a murit în circumstanțe ciudate, ceea ce îl făcea pe Edward singurul moștenitor ai bunurilor familiale. Un an mai târziu, Augusta murea și ea în urma unui infarct, iar Edward a rămas singur și speriat. Avea doar un grajd, care urma să servească drept lăcaș pentru atrocitățile despre care mama sa îl învățase că se întâmplă doar în lumea exterioară. Ce putea să facă? Întregul său univers se învărtise, în toți cei treizeci și nouă de ani de viață, în jurul figurii mamei sale. În acel moment, mintea sa a început să plăsmuiască imagini defensive, care îl puneau în legătură directă cu spiritul matern. De fiecare dată când avea vreo problemă, fantoma mamei sale venea pentru a-l sfătui și pentru a-l conduce pe drumul cel bun. În fiecare noapte, imaginea Augustei venea pentru a-l înveli mai bine în patul său și pentru a-i da un sărut de noapte bună, iar în felul acesta Edward Gein a depășit primele luni de absență maternă, a ajuns chiar să blocheze cu scândură și cuie camera mamei sale, pentru ca aceasta să rămână neschimbată, așa cum era când ea încă mai trăia. Dar Edward avea nevoie de mai mult decât grija mamei sale.

Edward suferea de schizofrenie avansată, în care se împleteau două personalități diferite, una de bărbat și alta de femeie, iar dualitatea chinuia sufletul acelui om tulburat. Mama sa, poate chiar mai dezechilibrată mintal decât el, îi distrusese lumea interioară și acum aceasta era necontrolată ca și demonii din mintea sa.

Într-o zi, Gein a văzut un reportaj despre primele operații de schimbare de sex, protagonistă fiind Christine Jorgensen, o tânără care se arăta extrem de fericită de noua sa imagine feminină. Gein a căscat ochii mai larg ca niciodată. În sfârșit se găsea în fața unei soluții pentru problema sa: de ce să nu fie femeie? Unicul inconvenient era că, victimă a propriei nesiguranțe, era incapabil să stabilească rațional cum ar putea schimbarea de sex să-i îmbunătățească situația.

Nimeni nu trebuia să știe care erau gusturile sale sexuale, trebuia să facă totul singur și în secret și pentru asta a dezvoltat un sistem propriu, care să îi permită să fie femeie de fiecare dată când vroia. A studiat cărți de anatomie umană și, timp de mai multe luni, s-a pregătit temeinic, a citit până la saturație tot felul de manuale și enciclopedii legate de corpul uman. Când s-a simțit pregătit, și-a pus în mișcare planul macabru pentru a atinge atât de dorita fericire. Totul s-a întâmplat odată cu moartea unei vecine foarte iubite în satul Plainfield. Vestea a ajuns la urechile lui Edward, care a simțit cum se aprinde în el o lumină. Doamna în cauză a fost îngropată într-un cimitir local, însoțită de păreri de rău ale vecinilor săi. În timpul nopții, o umbră insignifiantă aluneca printre pietrele de mormânt, căutându-si prima pradă.

Era Edward, care, foarte agitat din cauza circumstanțelor, nu a întârziat să se arunce pe mormântul care adăpostea corpul atât de dorit de el. Cu nerăbdare, a dat la o parte piatra de mormânt și a scormonit până a dat de sicriu. Odată deschis sicriul, a scos corpul și, cu o oarecare dificultate, l-a târât pe câmp până la furgoneta sa marca Ford, pe care o cumpărase recent.

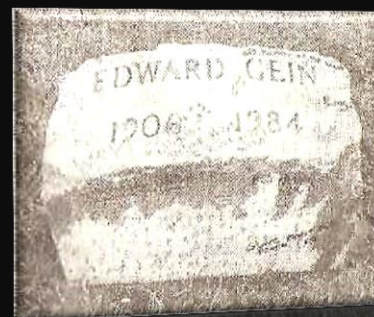
Se pare că în această acțiune de profanare a fost ajutat de un prieten ciudat numit Gus, cu aceleași înclinații ca și Edward. Cei doi necrofili și-au petrecut cea mai mare parte din noapte făcând disecția sărmanei femei. În fine, Gein dăduse frâu liber sexualității sale bolnave și nu avea să fie oprit decât câțiva ani mai târziu.

De la necrofilie a trecut la necrofagie, mâncând o bună parte din corpurile pe care le fura din morminte. Acestea erau întotdeauna femei și, dacă era posibil, trebuiau să semene puțin cu mama, de care-i era atât de dor.

În acei ani, a schimbat, în mod vizibil, decorațiunile din hambar, înclinația sa către lucru manual și bricolaj i-a permis să confecționeze tot felul de mici ustensile domestice, iar ceea ce nu era devorat se transforma în piese decorative. Tot materialul disponibil era valorificat pentru a crea veioze frumoase, cu abajururi din piele de om. De asemenea, spătarele scaunelor și pernuțele canapelei au fost tapițate cu piele de om mort. Craniile aveau diverse funcții, unele dintre ele au fost tăiate în jumătate și folosite ca recipiente sau scrumiere, altele au rămas intacte, fiind puse pe coloanele care susțineau patul în care dormea Edward.

De asemenea, a desenat o linie vestimentară specială, în care se remarcă o curea ținută cu sfârcuri umane și un fel de vestă confecționată din partea din față a corpului femeiesc. Această haină putea fi folosită ca șorț sau vestă și o purta doar în nopțile cu lună plină, moment în care Gein se excita până la limite nebănuite. Se pare că luna exercita o anumită influență asupra minții bolnave a lui Ed, care și-a mai fabricat niște măști umane, provenind de la cadavre de femei. Totul se completa cu peruci autentice, vagine disecate și oase de diverse dimensiuni. Aceasta era, de fapt, metoda specială folosită de Ed Gein pentru a se transforma în femeie sau, mai bine spus, era modalitatea prin care acest bărbat demonstra mamei sale că el încă îi asculta sfaturile, chiar dacă era moartă. Mai devreme sau mai târziu, inevitabilul urma să se întâmple și aceasta a fost data de 8 decembrie 1954.

Ed vizita, în mod frecvent, taverna satului, unde stăpâna, Mary Hogan, își servea clienții; Gein era unul dintre acei clienți care beau bere fără să stea prea mult de vorbă. Când ajungea la bar, cerea o halbă și, cu ea, se așeza în capătul sălii, de unde o privea fix pe proprietară, o femeie care semăna, din punct de vedere fizic, cu Augusta, mama lui Ed. În acea zi, un fermier s-a oprit la localul familiei Hogan dornic să-și ude gâtul și a observat

O piatră rece amintește de locul unde se odihnesc resturile lumesti ale acestui asasin; o piatră la fel de rece ca și inima sa...

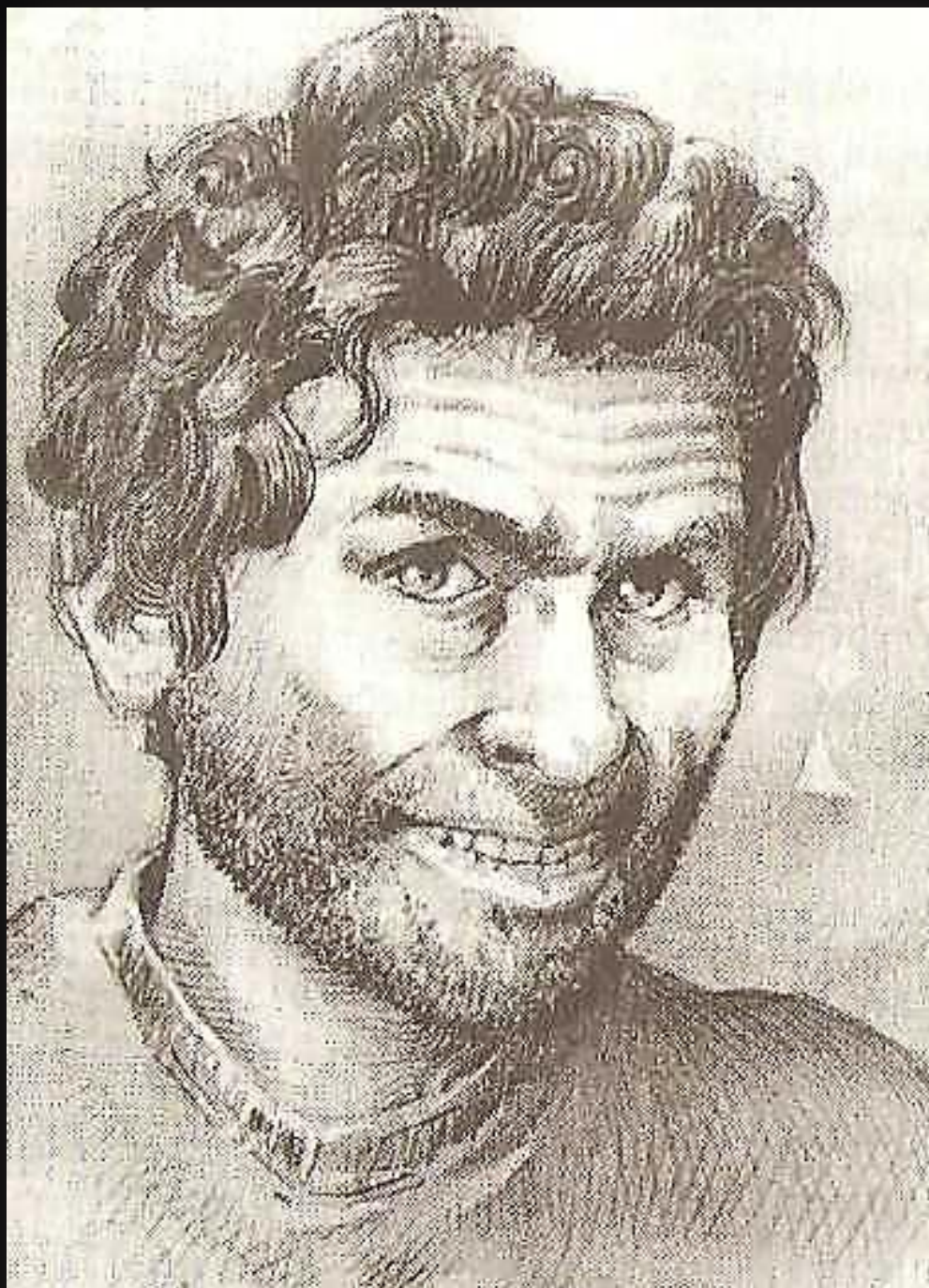
îngrozit că o dâră de sânge păta podeaua tavernei. Iar Mary nu era de găsit. Localnicul s-a dus repede la poliție pentru a povesti ce văzuse. Șeriful a ajuns la locul faptei și a constatat că nu fusese atinsă casa cu bani și că singurul lucru care lipsea din tavernă era patroana sa. Nici măcar medicii legiști nu au reușit să stabilească o relație de cauză — efect și, curând, acea întâmplare stranie avea să fie uitată. După cum vă puteți imagina, Ed Gein a comis primul său omor. Nu-i mai era suficientă carnea putredă a morților, acum începea să experimenteze cu carnea proaspătă și gustoasă care, în plus, îi oferea o piele mai consistentă și de mai bună calitate.

Cert este faptul că, de-a lungul anilor în care a acționat, nu a reușit să omoare prea multă lume. S-au putut confirma doar două crime și s-a afirmat că ar avea legătură cu alte trei dispariții; unii dintre psihopații despre care vorbim în această carte au avut performanțe mult mai mari.

Următoarea crimă confirmată a avut loc pe data de 16 noiembrie 1957. În acest caz era vorba despre patroana magazinului de fierărie, Bernice Worden. Evident că și aceasta îi semăna mamei lui Ed. Tâmplarul a venit la magazinul ei cu scopul de a cumpăra antigel. Avea la el vechea sa pușcă de vânătoare, dar nu se gândea la vreo crinul; cu toate acestea, imaginea doamnei Worden și aparenta ei singurătate l-au excitat atât de tare pe Ed, încât a împușcat-o în cap, pentru ca imediat să o târască până la furgoneta Ford și, de acolo, s-o ducă în hambarul său. Odată ajuns, acolo a atârnat-o ca pe un animal în abator și, după ce a decapitat-o, i-a secționat vîntrele. A lucrat ca un măcelar expert: a golit corpul și a curățat intestinele cu minuțiozitate. Din fericire, aceasta a fost ultima sa victimă, având în vedere că poliția, alertată de către vecini, a sosit îndată la fierărie, unde a descoperit că ultimul client fusese Ed Gein. Șeriful a reacționat repede și, împreună cu oamenii săi, s-a prezentat la hambarul lui Ed. Când au intrat, au fost șocați de imaginea dantescă din hambar: cadavrul doamnei Worden era atârnat de glezne, cu măruntaiele scoase. Au început să descopere cu oroare prin casă tot felul de resturi umane și piesele de decor pe care le-am menționat puțin mai devreme. Specialiștii au determinat faptul că acele țeste, oase, organe disecate și piese confecționate din piele umană proveneau de la vreo cincisprezece cadavre. Ed asista liniștit la cercetările poliției, nu s-a opus și s-a limitat doar să surâdă sarcastic, răspunzând întrebărilor cu fraze absurde și fără înțeles.

În anul 1958, autoritățile au decis că Ed Gein este bolnav psihic și că nu putea fi judecat. În consecință, a fost internat într-o instituție de boli mintale până în 1968, când a fost judecat pentru cele două crime, căci comportamentul său din sanatoriul de boli psihice a fost exemplar. A murit pe 26 iulie 1984 din cauza unei insuficiențe respi-ratorii. Medicii săi au spus despre el că a fost un pacient model. A propoz, casa lui Ed Gein a fost incendiată de către vecinii din Plainfield la câteva luni după capturarea sa, pentru ca locul să nu se transforme într-o atracție de circ. În zilele noastre, există numeroase fan-cluburi Ed Gein, care fac schimb de glume în care idolul lor este personaj principal, de exemplu: „Știi de ce Ed dă la maximum căldura în hambarul său? Pentru ca mobilei sale să nu i se facă pielea de

găină." În sfârșit, prieteni, am spus mereu că lumea care l-a înconjurat pe Ed Gein era delicioasă. Acum înțelegeți de ce.

Theodore Robert Bundy

Statele Unite ale Americii (1946 – 1989)

Prădătorul din Seattle

Număr de victime: 23-26

Extras din mărturie: „Pentru a câștiga încrederea prăzii, întotdeauna trebuie să vorbești puțin, dar cum fata care se afla în fața mea nu este o persoană, ci doar o imagine sau un lucru dorit, v-ați fi așteptat să-mi doresc să-i dau o identitate? Știți deja, erau deșeuri și eu m-am limitat să la elimin,”

Uneori, răul ia forme plăcute, cu scopul pervers de a se putea apropia nestânjenit de victimele sale. Animalele de pradă nu se mulțumesc să-și schimbe camuflajul doar pentru a mai apuca o zi la vânătoare. În natură există o relație clară între pradă și vânător: acesta din urmă omoară pentru că trebuie să mănânce, crima este modul său de a supraviețui. Fără îndoială, totul se schimbă atunci când scenariul descris este interpretat de oameni. Să ne imaginăm totul ca pe un film despre viața universitară: în primele secvențe vedem cum în campus intră o mașină marca Volkswagen, una dintr-acelea pe care toți le cunosc sub numele de „broscuță”. În mașină se află un tânăr înalt, atractiv, cu părul ondulat, bărbia bine desenată și o privire de singuratic. Acest bărbat cu aspect viril coboară din mașină și încearcă să ia niște cărți din portbagaj. Pe față îi se citește efortul, transpiră de durere și se vede obligat să renunțe. Imediat observăm că una dintre mâinile sale este în ghips. E clar că, dacă vrea să ia toate acele cărți, trebuie să îl ajute cineva. Din întâmplare sau nu, trece pe acolo o tânără studentă cu părul drept, negru și cu cărare pe mijloc. Blugii săi strâmți trădează o siluetă de vis, iar fața sa reflectă curățenia și inocența vârstei. Ea și doar ea este cea aleasă de soartă să-i ajute pe presupui profesor să-și scoată cărțile din mașină. Fata, măgulită de cererea chipeșului bărbat, decide că aceasta e o faptă bună, care-i face ziua mai frumoasă. Dar, dintr-o dată, chipul celui care i s-a părut a fi bărbatul perfect se schimbă, vocea sa devine mai aspră, cerându-i

Fișă de poliție cu amprentele digitale ale celui mai căutat criminal din America anilor 1980.

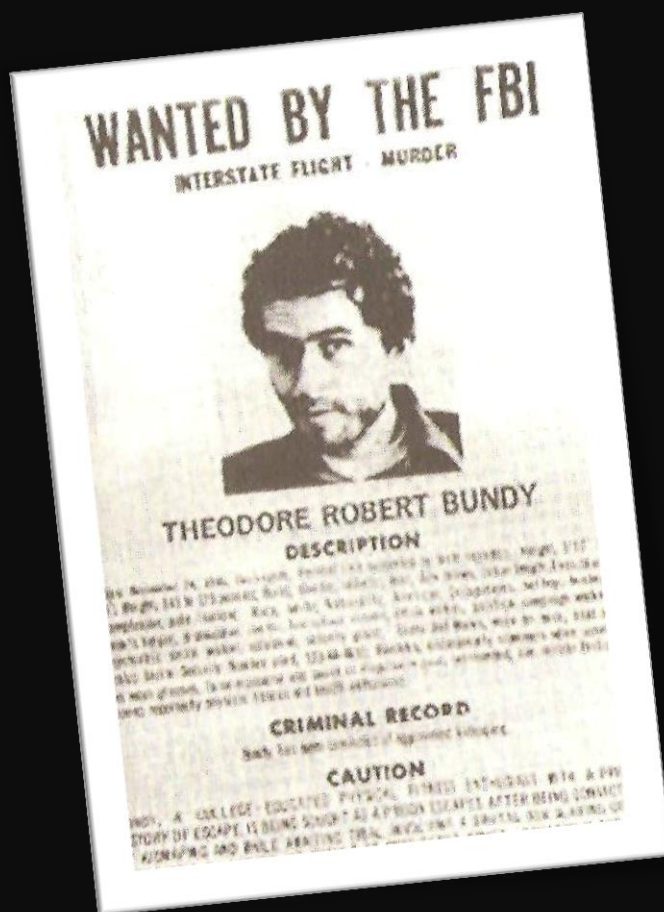
studentei pe un ton poruncitor, să urce în mașină și să îl însoțească acasă la el. Fata nu are încredere și, după o mică altercație în care brațului bolnav al bărbatului pare să-i revină mobilitatea și forța, studenta fuge speriată. A avut noroc. Încă nu știe, dar a reușit să scape din ghearele unuia dintre cei mai mari psihopați sexuali din America de Nord. Aceasta fată va putea spune că a scăpat cu viață după confruntarea cu Ted Bundy, cel mai nemilos asasin din Seattle.

Theodore Robert Bundy s-a născut în Philadelphia, în 1946. Ca orice alt criminal psihopat faimos, a avut o copilărie extrem de complicată. Fiu al unei mame singure, a trebuit să se resemneze în fața faptului că era considerat de către comunitate fratele mai mic al mamei sale. Bunicul său a fost un om autoritar și violent, care nu a reușit niciodată să accepte faptul că fiica sa a rămas însărcinată fără să fie căsătorită și fără să știe bine cine era tatăl nepotului său. Tânăra mamă s-a angajat ca secretară, lăsând educația micuțului în grija bunicilor și a dădacelor ocazionale.

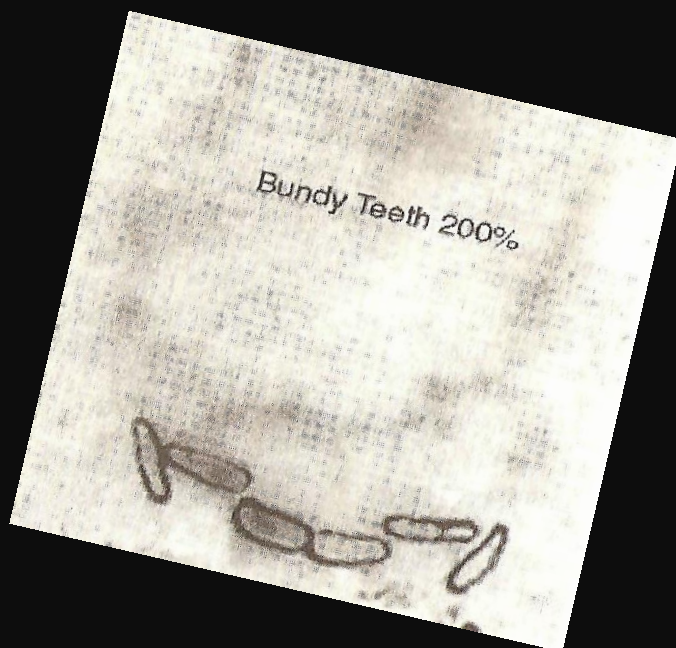
Ted era un copil adorabil și întotdeauna gata să zâmbească, dar apăsătorul mediu familial din care lipseau atenția, grija și, mai ales, iubirea, a început să influențeze în mod negativ personalitatea sa neliniștită. Încă din copilărie, s-a născut în el necesitatea de a fura, în mod sigur pentru ca vedea cum mama și bunicii săi treceau prin greutăți financiare. Înclinația copilului produse multă nemulțumire printre toți de acasă. Chiar și-așa, însă, erau încrezători că micuțul Teddy avea să ajungă foarte departe. Copilul s-a transformat însă într-un cleptoman și aceasta se întâmpla nu pentru că avea nevoie să fure obiecte străine, ci pentru că era o experiență care îi pompa în vene suficientă adrenalină pentru a-și domoli anxietatea progresivă pe care o simțea.

De la cleptomanie a trecut la voyeurism, căci a fost impresionat de imaginea unei femei care se dezbrăca într-un apartament luminat și fără perdele. În acele vremuri, psihopatul în devenire și-a făcut obiceiul de a se masturba în fața a sute de reviste pornografice pe care le colecționa cu meticulozitate.

În viața tânărului Ted Bundy a sosit momentul primei iubiri; se numea Stephanie Brooks, o fată care cu aere de superioritate care îl aștepta pe Făt-Frumos să o scoată din plictisitoare clasă socială de mijloc, pentru a-i da un impuls spre infinit și chiar mai mult de-atât. Stephanie era ambițioasă și visa la un soț perfect, care să aibă un loc de muncă perfect și cu care să aibă niște copii perfecți, în timp ce locuiau într-o vilă perfectă. Este clar că, pentru moment, aceste vise nu se potriveau cu ceea ce putea să ofere Ted Bundy. El era un tânăr frumos, dar nu era suficient pentru a îndeplini așteptările lui Stephanie, iar aceasta i-a dat papucii în anul 1966, când avea doar douăzeci de ani. În altă situație, această despărțire nu ar fi fost mai mult decât o copilărie. Cu toate acestea, despărțirea de Stephanie a reprezentat, în cazul lui Ted, resortul care a dezlănțuit infernul. Până atunci își

Poliția a început să suspecteze o legătură a acestuia cu crimele și s-a emis ordinul de reșinere și arestare. Trebuia să se termine odată pentru totdeauna cu acele asasinate care însăpăimântau populația.

O probă concludentă la dosarul asasinului au fost urmele pe care dinții săi le-au lasat pe corpurile victimelor sale.

disimulase apucăturile deviante cu succes. Dar, de la refuzul umilitor al iubitei sale, totul urma să se schimbe.

Deprimat din cauza eșecului sentimental, a încercat ca măcar pe mama lui să o facă mândră de el. Dorea să se remarce cu orice chip în acea societate care pune atât de mult accentul pe ierarhia socială. S-a înscris la facultatea de drept și la cursuri de limba chineză, toate în scopul de a atrage atenția iubitei sale Stephanie. Ted era un student model sau cel puțin încerca, având în vedere că nu era cel mai isteț din an. Cu toate acestea, avea un comportament exemplar, care i-a permis să facă parte din Comitetul pentru Prevenirea Infracțiunilor în Seattle. Era clar că băiatul promitea multe, iar mama și colegii săi au ajuns să se gândească la faptul că, mai devreme sau mai târziu, va ocupa un loc de seamă în politica

locală. Câțiva chiar au subliniat că, având un asemenea comportament, un chip ca al lui și ceva elocvență, nu va întârzia să ajungă tot ceea ce își propune, de exemplu guvernator al statului Washington. Dar Ted avea alte probleme, iar disprețul primei sale iubite îl marcase profund. În sufletul său se plămădea dorința de răzbunare care, cât de curând, urma să-l împingă la pierzanie.

A urzit, vreme de câțiva ani, un plan dramatic pentru a recâștiga încrederea lui Stephanie și pentru aceasta, a lucrat din greu la imaginea sa publică. Puțin câte puțin, începu să se apropie din nou de prima sa iubire. Tristețea că nu fusese acceptat de ea îl măcina pe dinăuntru, iar fața angelică a tinerei rămăsese gravată pe retina și în sunetul său, ca o obsesie monotonă și bolnăvicioasă. Sentimentele lui Ted au involuat de la iubire la ură, iar fosta iubită ajunsese să reprezinte tot răul pe care îl suferise în viață. Avea să plătească foarte scump.

După cum este logic, simpluta și superficiala Stephanie începu să fie atrasă, din nou, de acel Ted din ce în ce mai popular. Acum putea să conteze pe iubirea lui care promitea multe, iar împreună ar fi putut să-și realizeze cele mai mirifice vise. Ted i-a răspuns că întotdeauna o iubise, iar faptul că îl respinsese cu câțiva ani în urmă nu reprezenta un inconvenient, ci dimpotrivă, totul a fost invers, având în vedere că, datorita acelui fapt, el luptase cu mai multă asiduitate pentru a ajunge la nivelul cerut de ea. Cei doi porumbei s-au căsătorit în anul 1973. În sfârșit, Ted Bundy își vedea visul de o viață împlinit. Se părea că, împreună cu Stephanie, totul va merge ca pe roate. Cu toate acestea, mintea bolnavă a animalului de pradă nu i-a permis să se gândească și la altceva în afară de răzbunare. În

timpul lunii de miere, Ted a lovit-o, umilit-o și repudiat-o pe Stephanie, întorcându-i, de fapt, umilințele suferite de el cu ani urmă.

Câteva zile mai târziu, Ted Bundy urma să comită primul său atac criminal. În mod curios, începând cu acel moment, toate victimele sale aveau să semene, într-o oarecare măsură, cu Stephanie: brunete, cu părul lung și drept, cu cărare pe mijloc și toate purtând pantaloni. Violența dezlănțuită de acest criminal psihopat nu-și are termen de comparație în lumea criminalilor de teapa lui. A folosit tot felul de strategii pentru a-și ademini victimele. Începând din ianuarie 1974 și până în februarie 1978, a

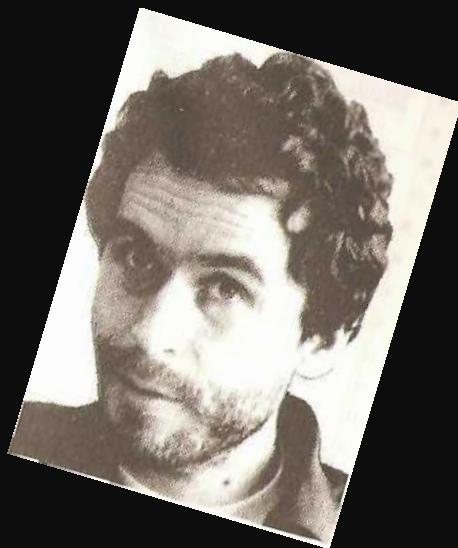
parcurs cinci state nord-americane, omorând între douăzeci și trei (număr declarat de el) și treizeci și șase de fete, conform estimărilor poliției. Este cert că nu vom ști niciodată câte au murit în mâinile acestui psihopat sexual. Nebunia lui Bundy l-a târât într-un masacru în care totul era permis dacă satisfăcea cele mai intime dorințe ale agresorului: lovituri teribile cu bare de fier și ciocane, penetrări vaginale cu drugi metalici, sfâșieri anale cu crengi de copac, strangulări, în fine, o lista completă a abisului uman.

Bundy era un criminal sadic, care își alegea prada la întâmplare și ținea seama doar de ceea ce îi impusese propria sa estetică macabră: ele trebuiau să aibă trăsături și vârsta asemănătoare cu ale lui Stephanie, aceste caracteristici fiind tipice pentru victimele sale.

O dată a avut destul sânge rece să violeze și să omoare două fete din Florida în aceeași după-amiaza liniștită în care ieșise la plaja cu o nouă iubită. După ce a comis cele două crime, s-a aranjat pentru a ieși sa cineze cu iubita sa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Este adevărat că unele fete care au supraviețuit l-au identificat și a fost reținut pentru scurtă vreme, dar confuzia creată de faptul că nu au fost niciodată descoperite probe incriminante a făcut ca Bundy să scape de închisoare, iar șirul crimelor a fost reluat.

January 20, 1980
Dear Betty,
Christmas, New Years and the 12 days of Christmas have come and gone. I felt relieved during the holidays and couldn't bring myself to send anyone greetings to anyone. But I don't mind it. No please accept my heart felt thanks for all you have done and for my wishes that the coming year will give you much Peace and Joy
Lee

Presentment Strokes
Handwriting of Ted Bundy

Pe data de 15 februarie 1978, David Lee, agent de poliție în Pensacola, l-a reținut pe Ted Bundy când intenționa să fugă cu mașina sa Volkswagen "broască".

Experții grafo-psihologi au analizat scrisul lui Ted, descoperind o nemulțumire și o ură deosebită în anumite litere din scrisul său.

Unul dintre terenurile sale preferate de vânatoare era universitatea, mai concret, căminele de fete. La un moment dat, Bundy s-a cazat acolo pentru a comite una dintre crimele sale obișnuite. În acea seară era destul de hotărât, căci a violat patru fete, două dintre ele fiind omorâte cu lovituri de ciocan, pe celelalte două lăsându-le cu răni grave și cu tulburări psihice pe viață. Faptele acestei bestii umane au umplut de teamă străzile orașelor nord-americe, poliția a trimis sute de patrulare pentru a-l descoperi și a-l reține pe prădătorul din Seattle. Fără îndoială, modul său derutant de a acționa puneă piedici serioase în calea acelor încercări.

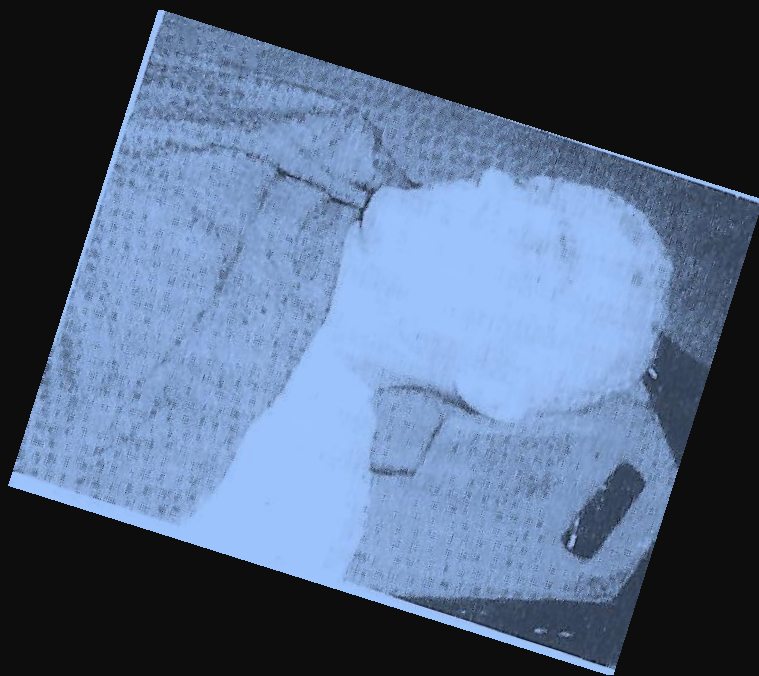
Din fericire, Ted Bundy a comis o gravă eroare pe data de 8 februarie 1978. La această dată se afla în Jacksonville, unde a furat o furgoneta marca Dodge. Cu acel vehicul a vrut să comită o nouă crimă, dar de data aceasta ceva a mers rău și fata a fugit, în timp ce un martor nota numărul de înmatriculare al furgonetei furate. Bundy, zăpăcit de ură și de dorința de a ucide, a căutat înfometat o altă pradă în aceeași noapte și nenorocul a făcut să dea peste o fetiță de doar doisprezece ani, al cărei nume era Kimbrey Leach.

Bundy și-a descărcat frustrarea pe corpul sărmanei micuțe, care avea să fie ultima vintimă a monstrului. Anunțul cu privire la furtul furgonetei nu a fost inutil și pe 13 februarie 1978 vehicolul cu resturile fetei a fost localizat. Mașina era practic tapetată cu amprentele digitale ale lui Bundy. Două zile mai târziu, agentul de poliție din Pensacola, David Lee, l-a arestat pe Ted Bundy când acesta încerca să fugă cu mașina sa Volkswagen „broscuță”. Era sfârșitul coșmarului.

La proces, Bundy s-a declarat tot timpul nevinovat, el fiind propriul său apărător. Cu toate acestea, magistrații, detectivii și psihiatrii au lucrat din greu pentru a demonstra personalitatea criminală a acelui prădător uman. S-au adus probe decisive, precum analiza danturii suspectului imprimată pe una dintre victimele sale. În final, s-a putut demonstra ca Ted Bundy omorâse trei tinere și pentru asta a fost condamnat la moarte pe scaunul electric.

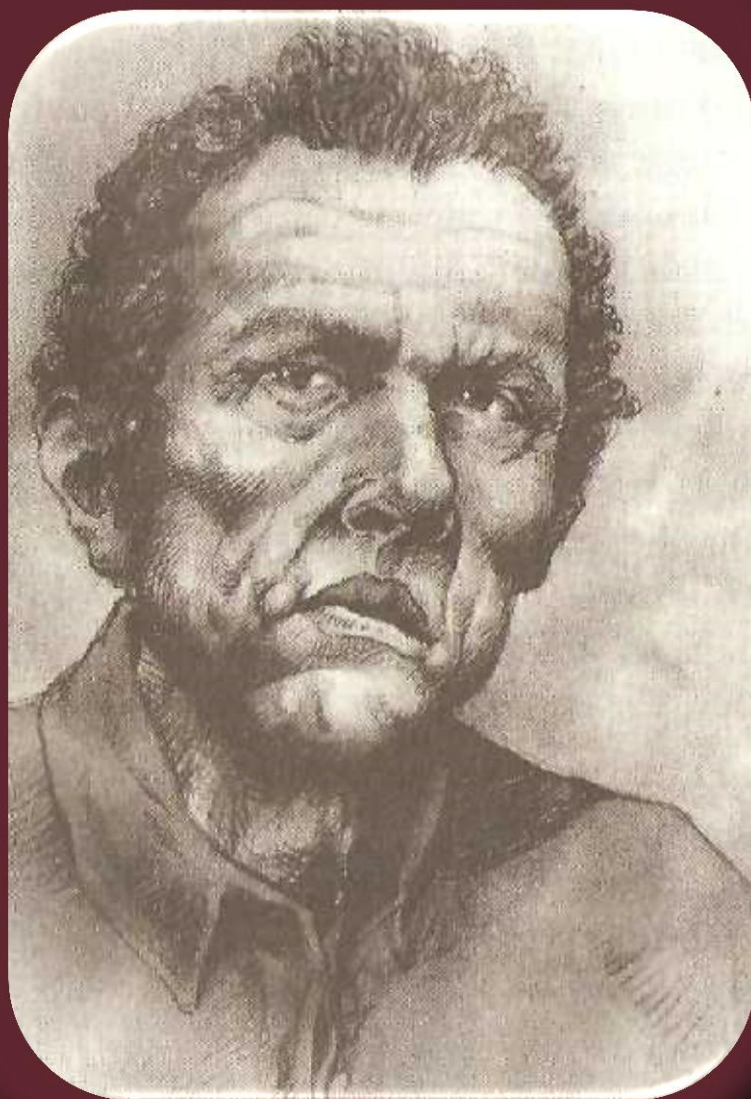
În mod evident, Ted Bundy a fost cea mai temută ființă a acelor timpuri, dar au fost și persoane care au vrut să îl ajute, dacă opinia publică voia să vadă cum se prăjește pe scaunul electric

În ziua în care a fost condamnat la moarte pe scaunul electric, moderatorii posturilor de radio au rugat ascultătorii să scoată din priză toate aparatele electrocasnice, spre a fi siguri că există curent suficient pentru a-l prăji pe Bundy.

În timp ce mergea pe holul care îl ducea la moarte, deținuții l-au scuipat, insultând acel specimen care, pentru ei, nu era altceva decât o scursură, un violator de fete, care nu merita nimic bun pe lumea aceasta. Pe parcursul celor zece ani cât a așteptat executarea pedepsei capitale, Bundy a vorbit întotdeauna despre el la persoana a treia, iar despre victimele sale ca despre niște reziduuri umane. A recunoscut că a omorât douăzeci și trei de fete, dar în mod sigur au fost mai multe. Pe 25 ianuarie 1989, la ora 7:16 AM, Ted Bundy a fost omorât prin electrocutare și mai mult de o mie de persoane au cerut să asiste la execuția care a avut loc într-o închisoare din Florida. Radiourile locale au cerut insistent locuitorilor din cartierele apropiate să scoată din priză toate aparatele electrocasnice, pentru ca în închisoare curentul electric să aibă capacitate maximă. După executarea pedepsei

capitale, mii de persoane au aplaudat și s-au lansat artificii în tot statul. Să adaug așa, ca o curiozitate, că legea nord-americană care protejează victimele pornografiei se numește „Legea Ted Bundy”.

Daniel Camargo

Columbia (1931)

Bestia din Anzi

Număr de victime: 71 - 150

Pedeapsa impusă: a ispășit 16 ani de închisoare pentru crimele sale, pedeapsa maximă potrivit legilor ecuadoriene,

Extras din mărturie: „După fiecare crimă, juram că nu o voi mai face niciodată. Dar apoi reveneam, Era o dorință în adâncul meu, ca un drog. Trebuia să omor încă o dată.”

Copilăria, dragi prieteni, marchează în mod profund personalitatea noastră. Dacă primii noștri ani sunt fericiți și părinții ne înconjoară cu toată atenția și grija lor, este foarte probabil să ne bucurăm de o viață psihică sănătoasă.

În cazul psihopaților asasini, acest lucru nu este întotdeauna așa. Frecvent, în fișele criminalilor psihopați sunt menționate traume acumulate în cea mai fragedă perioadă a copilăriei: agresiuni sexuale, rele tratamente fizice și psihice, dezrădăcinare familială... Este ca și cum părinții ar proiecta toate frustrările lor asupra copiilor, iar aceștia încep să adune neplăceri extreme, fapt care, în final, îi împinge pe viitorii criminali să distrugă simbolurile care, se presupune, îi neliniștesc încă din primii ani de viață.

Deja știm că psihopații nu sunt bolnavi mintali, dar generează, în schimb, anumite devieri care condiționează îngrozitoarele lor fapte; de exemplu, un criminal în serie poate să dezvolte obsesia bolnavă să distrugă simbolurile pe care le consideră chinuitoare. Acest lucru va determina modelul de comportament în momentul alegerii și omorării victimelor sale. Este adevărat că în acești indivizi predomină motivul sexual; am văzut deja cum unul dintre ei și-a petrecut viața omorând tinere care semănau cu iubita sa, doar pentru a răzbuna o umilință sau un dispreț generat de aceasta.

În cazul lui Daniel Camargo, atât infidelitatea soției sale, cât și traumele suferite în copilărie au fost motivele pentru care acest columbian a intrat în sângeroasa galerie universală a criminalilor psihopați. Chiar dacă a intrat la o vârstă fragedă, a câștigat îndoielnica distincție de a fi omorât cele mai multe persoane în cel mai scurt timp. Este o poveste care încă îi mai cutremură pe toți aceia care l-au cunoscut în Columbia și Ecuador. În aceste țări, viața valorează mai puțin, din cauza unui ridicat nivel al criminalității, dar evenimentele despre care vorbim au depășit toate previziunile imaginabile.

Născut pe data de 22 ianuarie 1931, în Anzii columbieni, protagonistul s-a văzut, foarte curând, privat de grija și dragostea mamei sale, care a murit pe când el încă nu împlinise un an. Nu după mult timp, tatăl său s-a recăsătorit și, spre nefericirea micuțului, noua mamă vitregă nu a putut să își îndeplinească visul de a avea o fetiță căci, se pare, avea serioase probleme de fertilitate. Acest fapt a fost cumplit pentru cea care dorea să devină mamă și, pentru că singura persoană din casă care se asemena cu o fată era Danielito, și-a îndreptat atenția asupra acestuia, pentru a-l transforma într-o fată. De fapt, copilul a suferit o transformare estetică datorită tulburării noii sale mame. Daniell, acum Danielita, a suportat ani de zile faptul că mama sa vitregă îl trimitea la școala îmbrăcat în haine de fată. Danteluțele, fundițele și buclele în păr au marcat definitiv viața înspăimântatului băiețel. După cum vă puteți da seama, fără să o știe, acea femeie modela caracterul micuțului, condamându-l cu forța, pentru a-și satisface obsesia maternă.

Băiatul părea că posedă o mare inteligență, fiind unul dintre cei mai buni elevi din clasele primare ale Colegiului Leon al XIII-lea din Bogota. Dar dorința lui de a continua să învețe a fost spulberată de infernul care domnea în familia Camargo. După cum va mărturisi ani mai târziu, atunci când a fost prins, sora sa mai mare îl abuza sexual și era sistematic bătut și umilit de tatăl și de unchiul său alcoolic. Nu trebuie să ne mire faptul că la doisprezece ani abandonează școala, preferând să învețe școala vieții, pe străzile unui oraș atât de periculos cum este Bogota.

Este neîndoielnic faptul că lui Daniel îi plăceau fetele. I-a sunat ceasul iubirii și s-a îndrăgostit de o fată numită Alcira Castillo, cu care s-a căsătorit în anul 1960. Primii ani de căsnicie au fost fericiți și părea că, în sfârșit, eroul nostru lăsa în urmă tumultuosul său trecut familial, pentru a se dedica unei existențe cumpătate. Cu toate acestea, șapte ani mai târziu, totul s-a năruit când a prins-o pe soția sa cu alt bărbat în pat în *fraganti*¹⁰. În acel moment, un scurt circuit a tulburat pentru totdeauna mintea lui Camargo, care a decis că femeile erau vinovate de tot răul din viața sa. Sosise momentul răzbunării, iar ele nu vor mai râde de el niciodată și nici nu îl vor mai umili. Rămânea doar să caute puritatea și inocența. Iar în concepția sa, aceasta se găsea în virginitatea tinerelor.

Cu frenezie a căutat tinere care să fie virgine. Amanta sa nouă, la fel de nebună ca și el, îl ajuta în acele autentice vânători. Violurile s-au succedat unul după altul, fetele erau drogate în prealabil, pentru a fi violate de Camargo. O răzbunare care a ținut foarte puțin, spre nefericirea lui, fiindcă multe dintre adolescentele atacate de Camargo și de complicea sa au denunțat faptele la poliție, oferind tot felul de piste care au dus la prinderea acestuia, în anul 1968. Pedeapsa impusă a fost de cinci ani de închisoare și, după ce a ispășit-o, Camargo și-a reluat vechile obiceiuri. Se presupune că în această primă perioadă a comis și unele crime, dar este cert faptul că, atunci când a fost reținut din nou în anul 1974, a putut fi acuzat doar de o crimă și un viol. De data aceasta, pedeapsa a fost mai grea: Daniel Camargo a fost condamnat la douăzeci și cinci de ani de închisoare pe insula — penitenciar Gorgona din Columbia.

---

¹⁰ Nota traducătorului: expresie din limba latină ce înseamnă „în flagrant”, „asupra faptului”.

A stat închis zece ani în această închisoare. Adevărul este că insula, nefiind locuită, nu prea era păzită, iar deținuții umblau în voie pe mica suprafață insulară. În după-amiaza zilei de 23 noiembrie 1984, într-una din plimbările sale, Camargo a descoperit o mică barcă abandonată. Nu s-a gândit de două ori și a început să vâslească cu disperarea omului care luptă pentru supraviețuire. Lipsit de alimente și de apă potabilă, a vâslit fără pauză timp de trei zile, până când a zărit coasta continentului. Din fericire, era salvat, chiar dacă aspectul și starea sa lăsau să se creadă că zilele pe pământ îi erau numărate. Dar Daniel Camargo era inteligent și avea o mare capacitate de adaptare, care îi permitea să meargă înainte. După cum spuneam, se bucura de o oarecare istețime și, în plus, vorbea la perfecție trei limbi străine.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să schimbe țara. Ecuadorul a fost, din acel moment, noul câmp de acțiune al criminalului. Nerăbdarea a pus din nou stăpânire pe el, fantomele din trecut revenind în forță. Pentru că, să nu uităm, prieteni, Ecuadorul este o țară plină de tinere cu aspect virginal și inocent. Bestia din Anzi a dezgropat securea războiului și a început să o folosească cu impulsuri frenetice. Urmără cincisprezece luni oribile, în care Camargo a udat cu sânge drumurile, potecile, străzile și autostrăzile, un vârtej de teroare care a luat prin surprindere autoritățile locale, neobișnuite cu așa ceva și care nu puteau face altceva decât să mărească vigilența, dat fiind că asasinul nu lăsa în urmă nici un semn care să permită prinderea sa.

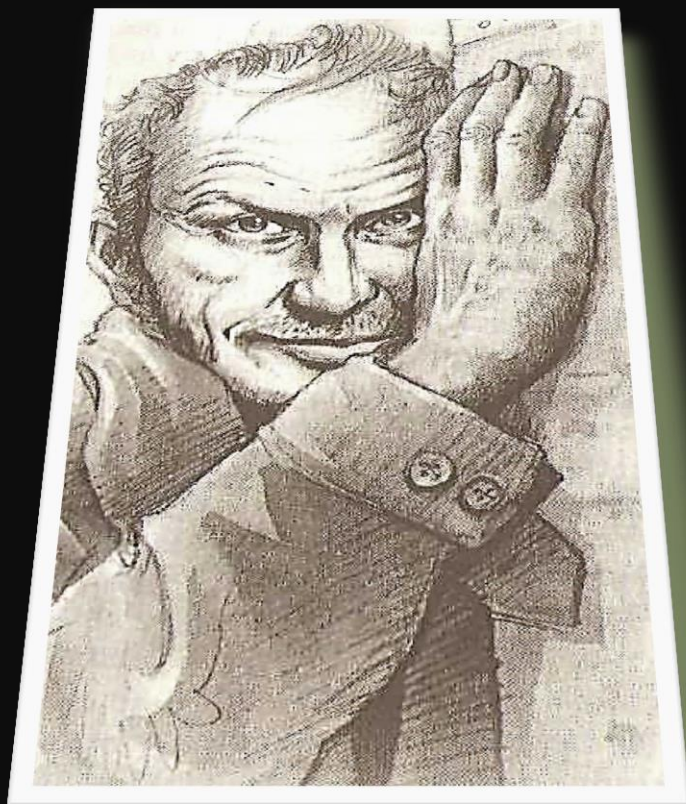
În anii de detenție, Camargo se gândise îndelung la motivul pentru care a fost prins. Fără îndoială că declarațiile tinerelor violate fuseseră fundamentale pentru ca el să petreacă atâta timp închis. În mintea sa confuză, s-a dezvoltat un nou plan de răzbunare, care prevedea ca, odată ce va ajunge în libertate, să-și omoare victimele și să nu mai lase urme, astfel că nimeni nu-l va mai putea denunța. Aceasta este viziunea simplă asupra lucrurilor pe care o avea un criminal crud ca Daniel Camargo.

În luna martie a anului 1986, bestia din Anzi a fost reținută în cadrul unui control de rutină realizat de poliția ecuadoriană. Camargo, foarte îmbătrânit și zdrențaros, părea un vagabond dintre cei mulți care străbăteau țara. Totuși, ceva a atras atenția agenților: valiza suspectă a presupusului cerșetor. Odată deschisă, au fost găsite o cămașă și alte haine stropite din belșug cu sânge.

În fața întrebărilor insistente ale polițiștilor, Camargo s-a încăpățânat să tacă, fără a opune rezistență la arestare. Dus la cea mai apropiată secție de poliție, inspectorii au început să îl interogheze și, nu mult după aceea, bestia din Anzi a început să mărturisească totul. În declarația sa a mărturisit șaptezeci și una de crime și un număr impresionant de violuri. Curând, declarațiile lui Camargo dădeau soluția multor crime care nu fuseseră rezolvate. Chiar și-așa, poliția crede că ar fi comis mai mult de cincizeci de crime în Columbia și Ecuador. În acest timp, Camargo, uimit de tot ce se întâmpla în jurul său, se justifica în modul următor: „Mă răzbunam pentru numeroșii ani de umilință... După ce am petrecut atâția ani în închisoare pentru viol, singurul lucru care îmi provoca frică era să mă

întorc acolo. De asta le omoram fără să las urme. Întotdeauna aveam o cămașă în plus la mine și, când mâinile mi se murdăreau de sânge, le curățăm urinând pe ele."

Și-a distrus, mutilat și sfâșiat victimele într-un mod sălbatic. La un moment dat, poliția l-a întrebat de ce îi scosese plămânii, rinichii și inima unei fete, iar el a răspuns rece: „Asta este o minciună. În cei mai rău caz i-am scos inima, care este organul iubirii"! Daniel Camargo a fost condamnat la șaisprezece ani de închisoare, pedeapsa maximă pe care o dau legile ecuadoriene pentru astfel de cazuri. Nu pare suficient pentru un criminal psihopat.

Andrei Romanovici Cikatilo

Ukraina (1936 – 1994)

Bestia din Rostov

Număr de victime: 53

Extras din mărturie: „Nu puteam să-mi controlez acțiunile. Ceea ce făceam nu era pentru a obține plăcere sexuală, ci mai degrabă pentru a-mi oferi plăcere psihică și spirituală pentru o anumită perioadă. Simțeam nevoia autentică de a omorî,”

Doar cei slabi înjunghie pe la spate. În același fel, mulți psihopați impotenți dezlănțuie o teroare sexuală caracteristică împotriva victimelor inocente, își descarcă asupra lor ura adunată de-a lungul acelor ani în care au simțit în mod fictiv cum lumea le aduce aminte de fiecare dintre lipsurile fizice și psihice de care suferă.

Criminalii sexuali sunt exasperați la culme, atunci când sunt acuzați de impotență de cei din jurul lor. Este cert faptul că, uneori, ei sunt impotenți și acest lucru îi complexează, dar circumstanțele care duc la omor - erecția și ejacularea - se transformă într-un lanț fiziologic fatal, care se declanșează dinainte, din momentul în care criminalul a văzut pentru prima dată sângele victimei.

De fapt, vărsarea de sânge este scânteia prin care psihopatul speră să-și facă membrul viril să iasă din letargia obișnuită. În general, asasini sexuali, dată fiind condiția lor fiziologică limitată, nu reușesc nici măcar să își penetreze victimele, aproape întotdeauna se masturbează în fața lor, împrăștiind lichidul seminal pe corpul fără viață. Este ca și cum ar încerca să lase un semn particular al dominației lor asupra persoanei ucise.

Psihopatul își consolidează credința mutilând și mâncând prada, iar în acest mod uită, pentru moment, de problema sa. Impotența, care nu anulează dorința sexuală, ci doar împiedică realizarea acesteia, este o stare periculoasă și, să nu ne amăgim, prieteni nici o fantezie sexuală nu se poate compara cu excitanta viață reală. Astfel încât, psihopatul sexual nu se mulțumește cu visele sale lascive, ci simte o apăsătoare necesitate de a experimenta el însuși tot ceea ce își imaginează. Pentru el, a omorî este motivul eliberării și detensionării minții sale tulburate, dar această stare durează puțin și psihopatul are nevoie să reia macabrul ritual mereu și mereu.

Andrei Romanovici Cikatilo s-a născut în anul 1936, într-un cătun din Ucraina. Pe atunci, situația din Uniunea Sovietică era dramatică. Dictatorul comunist Stalin tria la sânge

ofițerii Armatei Roșii, mii de ofițeri fiind asasinați, în timp ce țara se adâncea într-o perioadă de foamete și calamități. Milioane de morți se descompuneau pe străzile orașelor și satelor. În mod frecvent, lipsa de alimente împingea populația înnebunită să recurgă la antropofagie, atacându-și vecinii mai slabi. Iar foametea a atins o asemenea gravitate, că rușii nu se mai limitau doar la a înghiți corpuri moarte, ci vânau bărbați, femei și copii pentru a obține carne proaspătă. Aceste acte de cruzime au ajuns și în satul unde s-a născut viitorul criminal Cikatilo. După cum se povestește, un văr și un frate de-al său au fost omorâți și devorați de către sătenii înfometați. Această poveste a marcat profund familia. Totuși, ceea ce a condamnat psihicul său definitiv a fost intrarea URSS în cel de-al Doilea Război Mondial după ofensiva germană din anul 1941. Pe atunci Andrei avea doar cinci ani, dar întotdeauna și-l va aminti pe tatăl său plecând pe front. Acea amintire plină de mândrie a fost alterată, când în sat s-a zvonit că soldatul Cikatilo fusese prins de către inamic. După cum știm, Stalin i-a etichetat ca trădători pe toți acei militari care s-au predat naziștilor, fără să lupte până la moarte.

Din cauza acestui mod paranoic de a înțelege războiul, milioane de ruși s-au întors acasă rușinați și cu un puternic sentiment de culpabilitate, odată terminat conflictul. Tatăl lui Andrei a fost unul dintre cei care au revenit cu eticheta de laș și trădător pe frunte, fiind nevoit să-și asume de atunci o existență sumbră.

Andrei creștea conștient de toate incidentele din familie, iar pierderea timpurie a fratelui său și deprimarea continuă a tatălui au început să îl tulbure. Oricum, inteligența sa era mediocră și teama de batjocura colegilor săi de școală îl obseda. De aceea, nu trebuie să ne mirăm că băiatul ascundea unele necazuri pe care le avea: de exemplu, a urinat în pat până la vârsta de doisprezece ani. De asemenea, este știut că a fost miop, lucru ce îl împiedica să vadă normal. Totuși, a ascuns acest fapt pentru că nu voia ca prietenii săi să râdă de ochelarii lui. De fapt, nu și-a recunoscut miopia până la vârsta de treizeci de ani.

Pentru Andrei, aspirațiile comuniste erau o măsură de autoapărare. Citea cu ardoare cotidianul *Pravda*¹¹, ziarul oficial al partidului comunist, ca o formă de afirmare în fața celorlalți. Considera că sentimentele sale politice îi vor face pe ceilalți să-l respecte. În timpul serviciului militar, a suportat sute de comentarii și glume făcute pe seama sa de către colegi. Tema era mereu aceeași: Andrei nu reușea să obțină favoruri sexuale de la nici o fată. Toți își băteau joc de el, argumentând că înapoierea sa mintală mergea mână în mână cu impotența sa. Odată, Andrei a îmbrățișat o fată cu care se întâlnea, dar a făcut-o cu atâta forță și stângăcie, că fata s-a speriat, s-a smuls din brațele lui și a fugit. Mica lor încăierare l-a făcut pe Andrei să ejaculeze. A plecat plin de rușine. Fusese prima sa experiență sexuală.

După ce a terminat armata, s-a ambiționat să obțină diplomele de studiu necesare pentru un post de funcționar public. În acest timp, sora sa i-a aranjat o căsătorie de conveniență cu Faina, fiica unui miner modest și, ce-i drept, nu foarte frumoasă. Cu toate acestea, după cum spunea sora sa, era o excelentă gospodină. Cununia s-a realizat în anul

---

¹¹ Nota traducătorului: Ziar comunist din URSS.

1963 și Andrei a avut prima erecție de bărbat căsătorit la o săptămână de la nuntă. Faina povestea ani mai târziu că a făcut dragoste cu soțul ei doar de două ori pe parcursul întregii vieți conjugale, adică exact numărul copiilor pe care i-au avut.

În anul 1971, cu noua sa diplomă de învățător, a obținut un loc de muncă într-un internat pentru copii. A fost imposibil ca Andrei să impună respect pentru modele educaționale sau să mențină disciplina claselor încredințate lui. Aici a fost mereu înconjurat de băieți și fete de vârstă fragedă și aici au apărut primele semne de psihopatie în personalitatea lui Cikatîlo.

Pravda, ziarul oficial al Partidului Comunist Sovietic, pe care Andrei îl citea cu ardoare, ca o formă de afirmare în fața celorlalți. Considera că sentimentele saie politice fierbinți îi vor face pe ceilalți să-l respecte.

În luna mai a anului 1973, după cum a mărturisit ulterior, a agresat sexual o fetiță, în timp ce se juca într-o piscină publică. Tot în această perioadă vizita pe ascuns dormitoarele unde locuiau fetele din internat. Imaginea acestor fetițe care dormeau aproape dezbrăcate îl excita atât de tare, încât nu rezistă și începu să se masturbeze cu mâna în buzunar. În final, s-a întâmplat și inevitabilul. Andrei a

decis să facă un pas înainte pentru a-și satisface impulsurile bolnave. Izvorâse în el necesitatea de a ucide, era un prădător dispus să își satisfacă fără ocolișuri cele mai perverse dorințe.

Veche fotografie de familie a lui Cikatilo și Faina împreună cu fiul lor cel mare.

În anul 1978, și-a achiziționat o cabană nelocuită din împrejurimile Rostovului, oraș în care locuia acum și unde devenise inspector de aprovizionare. Această localitate cu un milion de locuitori era centrul de atracție pentru o mulțime de persoane marginalizate, care își căutau norocul în acel oraș industrial scăldat de râul Don și foarte aproape de Marea Azov, o enclavă strategică din sudul Rusiei și aproape de granița cu Ucraina.

Andrei prospera. Administrația îi oferise un automobil pentru drumurile pe care le făcea în interes de serviciu. Cu toate acestea, îmbunătățirea statutului social și economic nu l-a reabilitat psihic. Era tot mai obsedat de sex și de copii.

Pe data de 22 decembrie 1978, Andrei Cikatilo a comis prima sa crimă recunoscută. Se numea Lena Zakotnova, o fetiță de aproape nouă ani. A ademenit-o până la cabană, cu promisiunea de a-i oferi niște sandviciuri. Odată intrați în cabană, a dezbrăcat cu brutalitate fetița care a încercat să îi reziste, dar fără rezultat. Lucrurile s-au înrăutățit când, din cauza luptei, bestia a rănit-o și din rană a început să curgă sânge. Atunci Cikatilo a simțit cum delirul pune stăpânire pe mintea sa și dintr-odată, a înșfăcat un cuțit enorm cu care a înjunghiat-o de trei ori pe micuță. De trei ori, până când a atins orgasmul. Totul s-a întâmplat în câteva secunde și ochii acestui specimen au strălucit ca niciodată. Bestia a înfrânt omul și de acum nimic nu o mai putea opri în extazul său nebunesc și sălbatic.

În liniște, a scos corpul Lenei din cabană și a dus-o la râu. Două zile mai târziu, cadavrul a fost găsit de poliție, care a început să cerceteze malurile râului până au ajuns la cabana lui Cikatilo. Când au sosit acolo, au văzut că încă mai rămăsese o urmă de sânge. Cu toate acestea, Andrei nu se încadra în profilul unui criminal de copii. Pe deasupra, cel puțin pentru moment, soarta îi întindea o mână. La puține zile după incident, în zonă a fost prins un alt psihopat sexual, Alexandr Kravcenko, care avea să fie executat în anul 1981 pentru această crimă și pentru altele.

Cikatilo a ieșit nevătămat din această primă crimă, dar teama de a fi reținut de către autorități l-a mai calmat pentru o perioadă, până când a simțit din nou chemarea criminală,

pe data de 3 septembrie 1981. De data asta victima a fost o tânără, al cărei nume era Larisa Tkacenko.

Promițându-i un suc, a dus-o după un pâlcc de copaci, unde a strangulat-o, mutilând-o după aceea în mod sălbatic. După cum mărturisea ulterior, a dansat în jurul cadavrului fetei un dans de război, în timp ce urla ca un lup. Se simțea un războinic de genul aceloră despre care auzise atâtea povești în copilărie și acum intenționa să-i imite.

Andrei era mai tulburat ca niciodată, dar capabil, totodată, să păstreze aparențele de cetățean exemplar, de bun soț și de tată iubitor. În această carte am putut observa că aceste constante sunt obișnuite la marii criminali psihopați.

În anul 1982, Cikatilo omorâse treizeci de persoane. Ceea ce deruta poliția era faptul că între victime nu existau legături directe, erau de orice tip și de orice condiție: copii, cerșetori, prostituate... persoane care, dintr-un motiv sau altul, au căzut în ghearele acestui criminal care tăia capete, amputa membre și secționa artere cu priceperea unui chirurg profesionist. Crimele sale aveau anumite particularități, care îi făceau pe investigatori să capete certitudinea că făptașul este bolnav psihic. De exemplu, Cikatilo scotea întotdeauna ochii victimelor sale, cu siguranță pentru ca acestea să nu îl privească în timp ce el comitea atrocitățile. De asemenea, tăia cu precizie organele sexuale, pe care le înghițea cu mare plăcere. A admis el. însuși că își începea ritualul mușcând sfârcurile victimei și termina prin a tăia limba în felii, dar ceea ce îi oferea delectarea supremă era extirparea uterului femeilor, pe care apoi îl mânca: „era atât de frumos și elastic”. În cazul bărbaților, le smulgea testiculele cu dinții și mesteca penisurile de parcă ar fi fost un hot dog. În sfârșit, dragi cititori, îmi vine să vomit în timp ce trec în revistă meniul acestui descreierat.

Dar să continuăm cu povestirea. În anul 1984, autoritățile din Moscova a creat un comitet de investigație pentru a găsi Bestia din Rostov. Până atunci, singura informație disponibilă era o mostră de spermă prelevată de pe cadavrul uneia dintre victime. Conform analizei, sperma aparținea grupei de sânge AB. Sute de polițiști s-au mobilizat pentru a-l prinde pe inamicul public numărul unu al Uniunii Sovietice și cercul a început să se strângă în jurul orașului Rostov.

În acei ani s-au cercetat fișele a mai mult de 500 000 de cetățeni ruși care se potriveau profilului schițat de specialiști. După părerea acestora, se confruntau cu un bolnav mintal, care își ascundea psihoza sub chipul unui om comun, banal, cu o familie normală și un loc de muncă obișnuit. Un anumit detaliu ieșea în evidență și anume acela că persoana căutată avea mașină, asta pentru că victimele sale erau împrăștiate pe o rază de mai multe zeci de kilometri în jurul orașului Rostov. Acest fapt reducea numărul suspecților la 26 500 în oraș și în împrejurimi.

Odată, Cikatilo a fost reținut în piața centrală din Rostov, pe când încerca să cucerească niște tinere. Atitudinea și neliniștea sa au atras atenția unor agenți de poliție, care l-au cerut actele acelui posibil suspect. De asemenea, au efectuat și o rapidă analiză de

sânge, din care a rezultat că Andrei Cikatilo avea grupa sangvină A. Acest fapt îl scotea din calcule, având în vedere că lichidul seminal căutat de autorități era AB.

Atunci, greșiseră la analiza spermei? Astăzi, explicația este foarte simplă și au găsit-o niște cercetători japonezi care, fiind foarte interesați de cazul Bestiei, au realizat o lucrare foarte riguroasă, în care se demonstra că, în unul din zece mii de cazuri, grupa sangvină a spermei nu coincide cu cea a sângelui. Din nefericire, Cikatilo era unul dintre acele cazuri excepționale și putea continua să semene oroarea fără probleme.

Poliția a încercat prin toate metodele să găsească vinovatul. În arhive, Andrei Romanovici Cikatilo figura ca suspectul numărul 9, dintr-un total de 26500; cu toate acestea, nu exista nimic care să poată face legătura între el și crimele comise. Exista doar incidentul din piața centrală, când polițiștii, după o percheziție sumară, au descoperit că în valiza sa avea un vas de vaselină, o sfoară și un cuțit. Ciudat, dar nu incriminator. Întâlnirea cu poliția l-a umplut de frică și, în următorii doi ani, nu a omorât decât două persoane. La finalul anilor '80 și-a reluat, însă, cu mai mare frenezie, îngrozitoarea orgie de sex și măruntaie.

Trebuie menționat că și intestinele umane îi plăceau mult, mai mult decât oricare altă parte a anatomiei - mușcatul uterelor era bun, dar un intestin gros gustos era un fel de mâncare deosebit. În acest timp, soda și fui săi rămâneau străini de gusturile culinare ale capului familiei.

În luna martie a anului 1989, a tăiat capul și picioarele Taniei Rijova, a dus resturile cu o sanie pe străzile din Rostov până la gară, una dintre locațiile sale favorite. Odată ajuns acolo, a înțesat conductele cu măruntaiele fetei și cu bucăți din ea și a plecat cât a putut de repede.

Veche fotografie de familie a lui Cikatilo și Faina împreună cu fiul lor cel mare.

Poliția a decis să aleagă acea gară ca zonă principală de investigații, având în vedere că acolo și în împrejurimi se găsiseră numeroase resturi omenesti. Ca și cum ar fi fost vorba de un film, mai mult de 600 de agenți, bărbați și femei, s-au costumat pentru a nu trezi suspiciunile criminalului. Unii s-au îmbrăcat cu uniforme ce aparțineau diverselor servicii din gară: erau printre ei vânzătoare de bilete, poștași, muncitori de la căile ferate. Unele din femeile polițiste s-au îmbrăcat și s-au comportat ca niște prostituate din zonă, alții și-au pus în buzunar sticla de votcă și au tras pe ei niște zdrențe, pentru a trece drept simpli vagabonzi. Părea o autentică reprezentație teatrală, sute de ochi cercetând dacă Bestia pica în plasa lor, dar timp de mai multe luni eforturile lor nu au dat rezultate. Cel mai mare criminal al Rusiei contemporane părea că se evaporase. Nu

existau probe care să îl poată identifica și acuza. Nimic, până când pura întâmplare a făcut ca Andrei Cikatilo să se întâlnească cu un simplu agent al poliției locale numit Igor Rîbakov. S-a întâlnit pe data de 6 noiembrie 1990 într-un loc numit Leshoz.

În acea dimineață înghețată, subofițerul de poliție își făcea rondul prin apropierea unei pădurici din vecinătatea gării. Rîbakov tocmai își aprinsese o țigară, când a observat un bărbat cu costum și cravată care ieșea din zona împădurită. Era nervos, iar pe haine și pe mâni era murdar de noroi. Experimentatul polițist a observat cu mirare cum bărbatul s-a oprit să se spele pe mâini la o fântână din apropiere și, cu intuiția unui polițist experimentat, l-a oprit pentru a-i cere documentele. După ce a verificat actele a făcut un mic raport, unde a notat întâmplarea și numele acelei persoane: Andrei Romanovici Cikatilo.

După puține zile, într-o altă inspecție de rutină în acea pădurice, s-a găsit trupul oribil mutilat al tinerei Sveta Korostik. Imediat, sergentul Igor Rîbakov și-a adus aminte de întâlnirea cu acel personaj ciudat și numele său. Cikatilo fusese descoperit. Bestia din Rostov avea, în sfârșit, un nume și un chip. Pe data de 20 noiembrie 1990 a fost reținut la domiciliul său.

La început, Andrei Cikatilo a negat totul, dar e lucru știut că metodele poliției ruse nu erau foarte ortodoxe și, după puține zile, Cikatilo a cântat în toate limbile posibile. Interogat cu lampa în ochi și cu un tir nesfârșit de întrebări, Bestia a pierdut din curaj. Mai întâi, a spus că era dependent de revistele porno-grafice, apoi a afirmat că cerșetorii erau scursura care trebuia eliminată, în final, a mărturisit cincizeci și trei de asasinate. Pe parcursul mai multor zile, i-a ghidat pe polițiști spre locul crimelor și a descris metodele alese pentru crimele sale sălbatice. În fond, spera să fie respectat în calitate de cobai uman demn de a fi analizat de către știință. A ajuns chiar să se și ofere în acest scop, cerând să i se dea o pensie și o locuință, în schimbul permisiunii de a fi studiat de către oamenii de știință. Trebuie spus că nu puține au fost universitățile care s-au interesat de el, iar un institut japonez a ajuns chiar să ofere mulți bani pentru creierul său psihopat.

Procesul lui Cikatilo a atras atenția publică și a fost urmărit de mii de persoane. S-a tuns zero pentru a impresiona asistența. În sală îl închideau într-o cușcă de metal și era

În această fotografie veche îl putem vedea pe Cikatilo în timpul reconstituirii uneia dintre crimele sale.

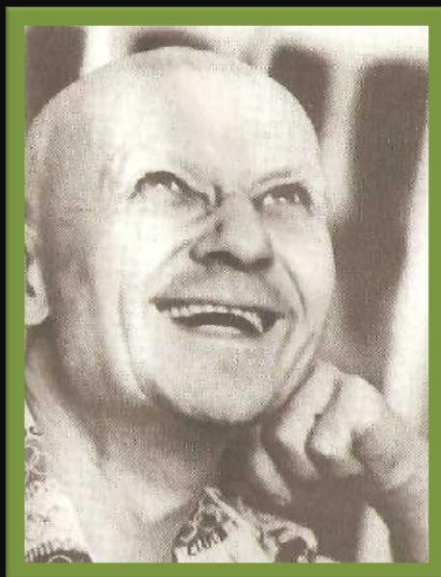
păzit de un cordon de polițiști și soldați. O dată s-a dezbrăcat de haine și a început să înjure, agitându-și penisul nedevelopat. Provoca aceste scene pentru că dorea să fie considerat dement, dar nu a fost așa. Rapoartele psihiatrice au confirmat că Cikatio a fost mereu conștient de acțiunile sale.

Pe data de 15 octombrie 1992, Andrei Romanovici Cikatio a fost condamnat la moarte. În timp ce aștepta pedeapsa capitală (care, apropo, în Rusia nu are o dată fixă, putând fi ordonată în orice moment după verdict!) a dat un interviu ciudat în luna iunie a anului 1993, când, pe lângă faptul că nu a clarificat multe dintre faptele sale, a încheiat cu niște cuvinte tulburătoare: „Salutați-i pe colegii mei, pe toți cei pe care i-am cunoscut. Spuneți-le că îmi pare rău, că îmi pare foarte rău...”

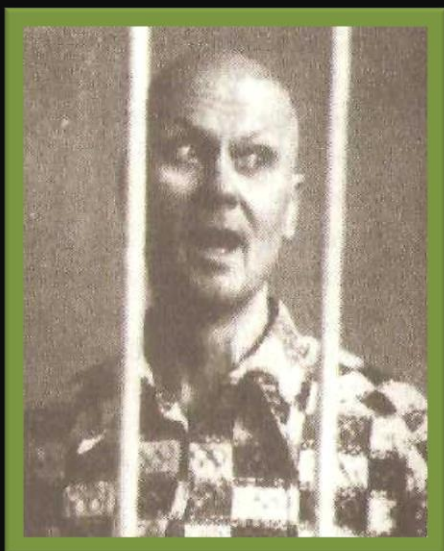
Pe data de 14 februarie 1994, a fost împușcat. Cei care au făcut parte din plutonul de execuție au tras cu mare precizie, pentru a evita orice rană în creierul Bestiei din

Rostov, o piesă râvnită de multe irimii de psihiatrie din Rusia. Însuși

Cikatio i-a avertizat pe oamenii de știință: „Creierul meu are două părți, una dintre ele mă încurajează să omor, iar cealaltă nu, și nu cred că e foarte dificil să vă dați seama care este una și care cealaltă.” La un an după execuția sa, a câștigat o notorietate mondială datorită filmului Cetățeanul X, o ecranizare a înfricoșătoare sale povești.

Pentru proces, Cikatio s-a ras în cap. Toate ședințele, în care acesta era închis într-o cușcă de oțel înconjurată de polițiști, au fost urmărite cu mare interes de întreaga Rusie.

Una dintre puținele fotografii ale lui Cikatio în cușca sa în timpul procesului.

Apendice

CEILALȚI

Nu ar fi corect să termin această carte, bazată pe seria radiofonică *Pasaje de teroare*, fără să-i menționez pe ceilalți criminali psihopați celebri, care au fost actori principali în vreunul dintre capitolele acestei colecții difuzată pe postul de radio *Onda Cero*.

Este cert că nu am putut renunța la nici unul dintre cele treizeci și trei de episoade. Unul dintre ele, cel dedicat lui Jeffrey Dahmer, măcelarul din Milwaukee, a trebuit să fie dublu, din cauza numărului barbariilor comise de acel specimen. De asemenea, două episoade s-au referit la asasini spanioli. Totuși, nu am crezut că este oportun să-i includ în această carte, având în vedere caracterul internațional al acesteia și faptul că aceste cazuri sunt tratate în detaliu în alte opere de gen.

Astfel încât, selecția finală cuprinde trei dosare: cincisprezece pe care le-ați citit deja și încă tot atâtea pe care le-am fișat, ca să aveți o evidență a psihokilerilor existenți.

În final, doresc să îmi exprim recunoștința profundă față de Lorenzo Fernandez Bueno, prieten de atâția ani!

Adolfo Louis Luetgart

Statele Unite ale Americii (1845 – 1899)

Număr de victime; I

Extras din mărturie: „Sunt nevinovat, soția mea m-a părăsit și nu mai știu altceva... Cât despre soda caustică, pur și simplu aveam nevoie de mult detergent pentru a face curat în fabrica mea de cârnați.”

Luetgart era un cunoscut fabricant de cârnați din orașul Chicago. Fustangiu înnăscut, petrecăreț și violent, a decis să se descotorosească de soția sa într-un mod mai puțin subtil. După ce a omorât-o, a trecut-o prin mașina de carne, pentru ca, în final, să o fiarbă în sodă caustică și să o transforme în săpun. După publicarea poveștii, s-a înregistrat o scădere bruscă a vânzării de cârnați.

În anul 1897, a fost condamnat la închisoare pe viață, murind în închisoare doi ani mai târziu, victimă a unui infarct.

Samuel Herbert Dougal

Marea Britanie (1846 – 1903)

Număr de victime: 1-3

Extras din declarație: „Am condus-o pe Camille până la locul ales și, odată ajunși acolo, i-am tras un glonț în cap și apoi am îngropat-o în acel șanț de drenaj... A fost rapid și nu a suferit... În fond, Camille nu suporta înclinațiile mele ciudate... a fost cel mai bine pentru toți.”

Dougal a fost un criminal care se supunea canoanelor victoriene. Iubitor de femei, excesele sale au provocat, în final, descoperirea uciderii ultimei și bogatei sale iubite. După ce a solicitat ca la proces să fie prezente toate femeile pe care le curtase, a fost condamnat la moarte prin spânzurare.

Harvey Murray Glatman

Statele Unite ale Americii (1927 – 1959)

Număr de victime: 3

Extras din declarație: „Știam ca asta urma să se întâmple.”

Glatman a fost un criminal obsedat de frumusețea feminină, iar fixația sa era provocată, probabil, de presupusa sa urâțenie. S-a specializat în manechine, având în vedere pasiunea sa pentru fotografie. Timp de doi ani a luat legătura cu victimele sale prin intermediul ziarelor; a asasinat trei fete și a violat multe altele, numărul acestora fiind necunoscut. Comportamentul său a fost considerat de specialiști sadomasochist. A fost condamnat la moarte prin gazare.

Geza de Kaplany

Statele Unite ale Americii (1926)

Număr de victime: 1

Extras din declarație: „Voiam să o despoi de frumusețea sa. Voiam sa o îngrozesc, să știe ce-o așteaptă dacă mă înșeală.”

Cunoscut și ca „doctorul acid”, susținea că avea un alter ego, pe nume Pierre Roche. Când acesta din urmă pune stăpânire pe mintea sa era dificil să își stăpânească instinctele primare. Gelozia și frica de adulter l-au împins spre omorârea tinerei și frumoasei sale soții. Întâi a tăiat-o cu un cuțit mare de măcelar, pentru ca ulterior să verse doze letale de acid sulfuric pe răni. În felul acesta, ochii, sânii și organele genitale ale tinerei au ars imediat. Kaplany i-a prelungit chinul 33 de zile până când, în final, a murit. Kaplany s-a limitat la a scrie o notiță în care spunea: „Dacă vrei să trăiești: 1. Nu țipa; 2. Fă ceea ce îți spun; 3. Asta dacă nu vei muri.”

Pe data de data de 15 martie 1963 a fost închis în penitenciarul San Quentin. În anul 1975, după 12 ani de închisoare, Kaplany a fost eliberat condiționat și în 1979 a fugit în Germania, unde s-a stabilit permanent, căsătorindu-se a doua oară.

Charles Manson

Statele Unite ale Americii (1934)

Număr de victime: 33

Extras din declarație: „Voi i-ați făcut așa pe fiii voștri... Voi i-ați învățat. Eu doar am încercat să-i ajut să se ridice... Tot ceea ce au făcut aceste ființe au făcut-o în numele iubirii pentru frații lor. [...] Nu poți omorî, omorî... Dacă ești dispus să mori, trebuie să fii dispus să omori,”

Manson este unul dintre cei mai celebri psihopați din istorie. Fondator al unei secte ciudate numită Familia, s-a crezut deținătorul adevărului suprem, utilizând ca Biblie a sectei sale White Album (Discul alb), ultimul album al formației Beatles. A comandat executarea fără milă a multor victime alese la întâmplare de el. Unul dintre cele mai celebre asasinate multiple din America de Nord i-a avut ca actori principali pe acoliții lui Manson, care, sub influența LSD-ului, i-au asasinat în mod brutal pe actrița Sharon Tate, soția

regizorului Roman Polansky, însărcinată în opt luni și jumătate, și pe încă alte șase persoane, într-o noapte de nebunie infernală. În acest caz s-a implicat Peter Hurkos, unul din cei mai eficienți psihodetectivi din epoca sa.

În anul 1969, a fost condamnat la moarte, pedeapsă comutată în închisoare pe viață, pe care încă mai o execută în prezent. Manșon și-a petrecut, în total, mai mult de 50 de ani din viață în închisoare.

Henry Lee Lucas

Statele Unite ale Americii (1936 – 2001)

Număr de victime: 360-900. Nu se știe cu precizie.

Extras din declarație: „Recunoscând toate acele crime, m-am simțit o stea,, îmi luau interviuri în fiecare zi,, aveam o celulă foarte comoda, un televizor color și tutun la discreție... Am fost fericit pentru prima dată,, Eram mai cunoscut decât Elvis Presley."

Henry Lee Lucas este protagonistul celui mai brutal caz din criminologia modernă. S-a autoacuzat de aproape 1 000 de omoruri, fiind autorul cazurilor nerezolvate din diversele departamente de poliție nord-americane. În final, după ce a mărturisit un adevărat masacru, din care nu lipseau actele de violență sălbatică (antropofagie, mutilări și torturi), s-a căit negând totul și mărturisind doar asasinarea mamei sale. De fapt, nu vom ști niciodată adevărul despre acest personaj.

A fost condamnat la moarte în anul 1983, pedeapsă care a fost schimbată în închisoare pe viață în anul 1998; a murit câteva luni mai târziu.

Robert Hansen

Statele Unite ale Americii (1939)

Număr de victime: 17 doveditei se poate să fi fost mai multe.

Extras din declarație: „Pentru mine nu era nici o diferență între a vâna urși, capre sau femei... în toate cazurile simțeam aceeași senzație de putere.”

Așa numitul „prădător din Alaska” părea să fie un brutar fericit din Anchorage. Avea două pasiuni: vânătoarea și prostituatele. Totul a degenerat, când aceste două distracții s-au amestecat. Timp de mai mulți ani, a sechestrat femei, pentru ca apoi să le vâneze ca pe animale prin pădurile înghețate din Alaska. Treizeci sau patruzeci au reușit să se salveze, după ce au cedat sexual. Altele nu au avut acest noroc.

În anul 1984 a fost condamnat la 461 de ani de închisoare.

Gary Michael Heidnik

Statele Unite ale Americii (1943 - 1999)

Număr de victime: 2 femei omorâte și 4 abuzate sexual

Extras din declarație: „Aveam dreptul să cer acestei societăți să îmi dea o familie fericită,, de aceea am căutat acele femei., vroiam să îmi ofere mulți copii, pentru a pune bazele unui cămin.”

Heidnik a pus bazele unei biserici în care el era preot suprem. Specialitatea sa a fost să supună, să tortureze și să omoare femei de culoare cu un anumit grad de retardare mentală, care, în mare parte, erau prostituate. Cuvintele urâte, loviturile și abuzurile de tot felul au ajuns la extrem. A fost condamnat la moarte în anul 1988 și executat prin injecție letală în 1999.

Edmund Emil Kemper III

Statele Unite ale Americii (1948 - 1978)

Număr de victime: 10

Extras din declarație: „Când văd o fată frumoasă, o parte din mine zice: la te uita, ce tânără frumoasă, mi-ar plăcea să stau de vorba cu ea. Dar cealaltă parte din mine spune: Mi-ar plăcea să știu cum ar arăta capul ei înfipt într-un par.”

Kemper avea mai mult de doi metri înălțime, cântărea 120 de kilograme și avea un coeficient intelectual de 145. A fost condamnat la moarte în anul 1973, pentru crimă de grad I, după ce a omorât opt femei. Înainte de aceasta își omorâse bunicii.

Obsesia sa a fost să taie capetele victimelor sale. Dădea dovadă de o extremă cruzime și sadism, cu episoade de necrofilie și psihoze.

Issei Sagawa

Japonia (1949)

Număr de victime: 1

Extras din declarație: „Am pipăit șoldul și am întrebat de unde să încep să o mănânc. Am luat un cuțit și l-am înfipt, am tăiat o bucățică și am băgat-o direct în gura. Nu avea nici miros, nici gust și s-a desfăcut ca și cum ar fi fost sushi. În sfârșit, mâncam o frumoasă femeie albă și m-am gândit că nu există nimic mai delicios!”

În anul 1981, acest faimos canibal japonez, obsedat de frumusețea femeilor albe, a omorât la Paris o tânără studentă olandeză, pe nume Renee Hartevelt.

Timp de mai multe zile a mâncat din corpul ei, până când a fost arestat.

În anul 1983 a fost internat într-o instituție de psihiatrie. Dintr-o eroare medicală, a fost diagnosticat cu o boală terminală și a fost trimis în Japonia, unde, patru ani mai târziu, a obținut libertatea.

În prezent, este un scriitor cunoscut în țara sa, scriind lucrări dedicate canibalismului. După cum el însuși recunoaște: „sunt un fetișist romantic”.

Richard Chase

Statele Unite ale Americii (1950 - 1980)

Număr de victime: 6

Extras din declarație: „Există o conspirație pentru a mă omorî; sunt implicați mama mea, tatăl meu, Frank Sinatra, Hugh Hefner, Mafia și naziștii.”

Chase sau „Vampirul din Sacramento” simțea nevoia de a consuma sânge animal și uman. A suferit tot felul de tulburări psihice, care, în final, l-au împins să comită crime oribile, în care au predominat sadismul și antropofagia.

A fost condamnat la moarte în anul 1979 și a murit un an mai târziu din cauza unei supradoze de medicamente.

Ronald Joseph DeFeo, Jr.

Statele Unite ale Americii (1951)

Număr de victime: 6

Extras din declarație: „Mi-am omorât familia, am făcut-o în legitimă apărare, pentru că ei urmau să mă omoare dacă nu... mă simțeam urmărit de ei de ceva timp,, Nu îmi pare rău de nimic... mă simțeam Dumnezeu și nimeni nu ar fi putut să-mi comande.”

Pe data de 12 noiembrie 1974, locuința de la numărul 112 de pe Ocean Avenue din Amityville intra în istoria terorii. Acea casă a fost martorul mut sau poate nu al crimelor comise de către Ronnie, poreclit Butch, un băiat rebel și sadic, care și-a omorât fără să clipească întreaga familie, fără vreun motiv aparent. Din pricina cinematografului, casa din Amityville se va transforma într-unul dintre cele mai bântuite locuri din America de Nord. În anul 1975 a fost condamnat la 150 de ani de închisoare.

David Richard Berkowitz

Statele Unite ale Americii (1953)

Număr de victime; a atacat 17 și a omorât 7.

Extras din declarație: „l-am văzut și exact la final m-am hotărât că trebuia să o fac și să termin o data pentru totdeauna,.. Te simțeai foarte bine după ce o făceai,.. Este într-adevăr o plăcere să ajungi la locul de unde izvorăște sângele."

Așa-numitul Fiu al lui Sam sau Asasinul de calibru 44 a afirmat că primea ordinele de a omorî de la câinele vecinului său, care, după cum afirma Berkowitz, era posedat de un demon ancestral. Mai târziu, a mărturisit că totul era o invenție de a sa pentru a-și justifica crimele. Principalele sale victime au fost cupluri și fetețe drăguțe, „carne apeti-santă", după cum spunea el însuși.

A omorât 7 persoane și a atacat încă 17, pe una lăsând-o invalidă, iar pe alta, oarbă. În anul 1977 a fost condamnat la 30 de ani de închisoare.

Louis Van Schoor

Africa (1953)

Număr de victime: a împușcat 101 de persoane și pe 39 dintre acestea le-a omorât,

Extras din declarație: „Vă rog să mă credeți că am tras asupra acelui individ pentru că fugea de la locul furtului... vroiam doar să îl rănesc... și motivul pentru care a primit glonțul în frunte a fost pentru că fugea cu spatele."

Fost polițist și paznic în timpul regimului de apartheid din Africa de Sud, Van Schoor avea o formă foarte strictă de a aplica legea țării sale. A tras la țintă în persoanele de culoare cu gloanțele dum-dum din dotare și, în final, în ciuda omorurilor, l-au putut condamna doar pentru 7 asasinate și pentru 2 încercări eșuate. În restul cazurilor, s-a considerat că a acționat corect, făcându-și datoria.

În anul 1992 a fost condamnat la 20 de ani de închisoare.

Jeffrey Lionel Dahmer

Statele Unite ale Americii (1960 - 1994)

Număr de victime: 15

Extras din declarație: „Domnule judecător, totul s-a terminat, îmi pare rău pentru tot ce le-am făcut acestor sărmăne familii și înțeleg ura.... i-am făcut rău tatălui meu, mamei mele și mamei mele vitrege. Îi iubesc mult.”

Așa-numitul *Măcelar din Milwaukee* este ființa antisocială prin excelență. Lipsit de orice fel de emoții, își căuta victimele în mediile homosexuale din Milwaukee; după ce le oferea bani pentru sex, îi conducea la apartamentul său, unde îi droga, îi omora, îi tranșa și îi mânca, scăpând apoi nepedepsit. A dormit cu cadavrele, a făcut dragoste și baie cu corpurile descompuse.

Păstra fetișuri de la toți: capete, torsuri, mâini, oase albite. Minte sa este probabil cea mai tulbure din întreg universul psihopat.

În anul 1992 a fost condamnat la 900 de ani de închisoare.

Bibliografie

- COOKE, David J. Psihopatia, sadismul și crimele în serie. Editura Ariei. Barcelona, 2000
- CYRIAX, Oliver. Dicționarul crimei. Anaya & Mario Muchnik. Madrid, 1993
- GARCIA ANDRADE, Jose Antonio. Psihiatria criminalistică și legistă. Editura Centrului de studii Ramon Areces, S. A. Madrid, 1993
- GARRIDO GENOVES, Vicente. Psihopatul. Editura Aigar. Valencia, 2000
- HARE, Robert D. Psihopatia. Editura Herder, Barcelona, 1984 LANE, Brian. Crime. Editura Altea, 1998
- MARTINGALE, Moira. Criminali canibali: Istoria criminalilor imposibili. Carrol & Graf. New York, 1994
- MENDOZA, Antonio. Criminali în libertate. Virgin. Londra, 2002 MONESTIER, Aiain. Mari cazuri criminale, Ediciones del Prado, 1992
- NEWTON, Michael. Enciclopedia criminalilor în serie. Chekmark Books. New York, 1999.
- OWEN, David. 40 de cazuri criminale și cum au reușit să le rezolve. Evergreen, Koln, 2000
- RALNE, Adrian; SANMARTIN, Jose. Violență si psihopatie. Editura Ariei. Barcelona 2000.

Pagini web despre criminali

<http://es.geocities.com/criminaleshistoria/mprincipal/menu.htm>

<http://www.archivodelcrimen.com>

<http://www.pasarmiedo.com>

<http://psychogenial.iespana.es/psicopatas.htm>

<http://www.klownsasesinos.com>

<http://www.asesinatoserial.net>

<http://www.adeguello.net>

<http://www.escalofrio.com>

<http://www.crimelibrariy.com/serialkillers>

<http://www.asesinos-en-serie.com>

Juan Antonio Cebrian

Juan Antonio Cebrian s-a născut în 1965, în Albacete, Spania, și a fost jurnalist și scriitor. A realizat, printre altele, programele radiofonice *Rețeaua* (La Red), *Albastru și verde* (Azul y verde) și faimosul *Rond de noapte* (Turno de Noche). De asemenea, a fost fondatorul și directorul revistei LRV, conducând și colecția literară „Scurtă istorie”, unde și-au dat întâlnire scriitori naționali și internaționali de prestigiu specializați în domeniul dezvoltărilor istorice.

A fost director al programului *Roza vânturilor* (La Roşa de Las Vientos), difuzat de postul de radio *Onda Cero* și a colaborat frecvent cu diverse publicații. Pe parcursul traiectoriei sale profesionale, a fost distins cu mai multe premii, printre care Premiul pentru „Cel mai bun crainic” (1994), acordat de Asociația Corespondenților Diplomatici și Premiul pentru „Cea mai bună descoperire” (1998), acordat de Fondul Mondial de Protecție a Naturii WWF Adena.

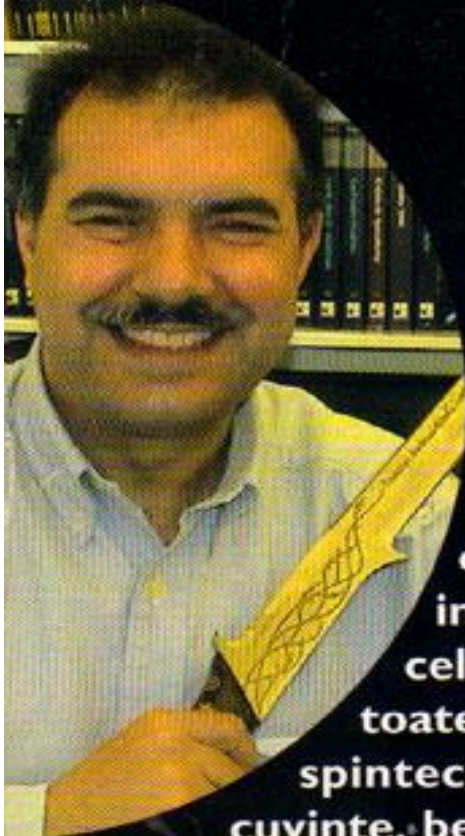
În bibliografia sa extinsă se remarcă ultimele titluri publicate, *Mareșalul negurii: Adevărata poveste a lui Barbă Albastră* (Temas de hoy, 2005), *Aventura conchistadorilor* (La esfera de los libros, 2006), *Familia Borgia, povestea unei ambiții* (Temas de hoy, 2006), *Misterul lui Tutankhamon și al altor personaje favorite din istorie* (La esfera de los libros, 2007) și *Scene din istorie: între bătălia de la Termopile¹² și Baronul Roșu¹³* (Temas de hoy, 2007). A murit în 20 octombrie 2007 în urma unui atac de cord

---

¹² Nota traducătorului: Bătălia de la Termopile (în latină din anul 490 î.Hr.

¹³ Nota traducătorului: Baronul Manfred von Richthofen, numit și „Baronul Roșu”, care a doborât 80 de avioane aliate, doborât și ucis la rândul lui pe data de 21 aprilie 1918.

JUAN ANTONIO CEBRIÁN

PSIHOKILLERI

PORTRETELE CELOR MAI CUNOSCUȚI CRIMINALI

Modul în care funcționează o minte criminală a stârnit mereu oroarea, dar și curiozitatea oamenilor obișnuiți. Cele mai feroce și interesante minți criminale sunt, cu siguranță, cele ale criminalilor în serie. Cartea cuprinde toate tipurile de criminali psihopați, de la canibali și spintecători la violatori și strangulatori, cu alte cuvinte, bestii infernale, personaje greu de evaluat, minți mai întortocheate și mai perverse decât și-ar imagina cineva. Psihokilleri este un sângeros și exploziv cocteil de portrete și istorii care nu poate lăsa indiferent nici un cititor.

Juan Antonio Cebrián (1965-2007) este jurnalist și scriitor. A realizat programe radiofonice (faimosul Rond de noapte), a fost directorul revistei LRV, director al programului Roza vânturilor. Pe parcursul activității sale a fost distins cu mai multe premii: Premiul pentru „Cel mai bun prezentator” (1994), acordat de Asociația Corespondenților Diplomatici, Premiul pentru „Cea mai bună descoperire” (1998), acordat de Fondul Mondial de Protecție a Naturii WWF Adena.

CONTINUT
ATENȚIE
EXPLICIT

Află mai mult pe:

www.litera.ro

ISBN 978-973-675-465-4

9 789736 754654

Săptămâna Financiară